

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 4

April 1946

Nadruk verboden

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Generaal-Majoor van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Kapitein van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Bezuidenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58, Postrekening 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Brief van Major-General G. Surtees	172
Amerika's Aandeel in de Overwinning II, Tweejarig rapport van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal George C. Marshall.	
De operatie „Overlord”	173
De Voorbereidingen	175
De Overwinning in de Lucht	176
De Aanval	178
Het uitbreken uit het Bruggehoofd	180
De Continentale Omvatting	183
De Bevrijding van Frankrijk	184
De Westwal	187
Het laatste Offensief van de „Wehrmacht”	190
Het bereiken van den Rijn	193
De Overgang over den Rijn	195
De Genadeslag	198
DE OVERWINNING OVER JAPAN.	
De weg naar China	204
De operatie „Capital”	206
De val van Burma	209
Tegenslag in China	212
De constante druk op den vijand	214
De omvatting in den Pacific	216
Uit de Buitenlandsche Vakpers	225

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN van het
MINISTERIE VAN OORLOG

115de JAAR

Nr. 4

April 1946

Nadruk verboden

Directeur: J. MOORMAN, Res. Luitenant-Kolonel der Infanterie b.d.
Redactie: J. J. C. P. WILSON, Generaal-Majoor van den Generalen Staf
D. A. VAN HILTEN, Kolonel van den Generalen Staf
M. R. H. CALMEIJER, Kolonel van den Generalen Staf
MR. W. J. VAN DIJK, Res. Kolonel der Infanterie
J. J. WIJNSOUW, Kapitein van den Generalen Staf, Secretaris
J. H. JANSEN, Kapitein der Infanterie

Abonnement f 3.— per kwartaal. Overzeesche Gewesten en Buitenland f 15.— per jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Bezuidenhout 9, Den Haag, Tel. 77.18.58, Postrekening 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Brief van Major-General G. Surtees	172
Amerika's Aandeel in de Overwinning II, Tweejarig rapport van den Chef van den Staf van het Amerikaansche Leger Generaal George C. Marshall.	
De operatie „Overlord”	173
De Voorbereidingen	175
De Overwinning in de Lucht	176
De Aanval	178
Het uitbreken uit het Bruggehoofd	180
De Continentale Omvatting	183
De Bevrijding van Frankrijk	184
De Westwal	187
Het laatste Offensief van de „Wehrmacht”	190
Het bereiken van den Rijn	193
De Overgang over den Rijn	195
De Genadeslag	198
DE OVERWINNING OVER JAPAN.	
De weg naar China	204
De operatie „Capital”	206
De val van Burma	209
Tegenslag in China	212
De constante druk op den vijand	214
De omvatting in den Pacific	216
Uit de Buitenlandsche Vakpers	225

Major-General G. Surtees, CB, CBE, MC.

betuigt zijn Waardeering en Dank voor de Waardevolle Diensten van Nederlandsche Troepen op de Britsche Verbindingslijnen.

Major-General G. Surtees heeft naar aanleiding van het feit, dat ook de laatste eenheden van het Koninklijk Nederlandsche leger aan zijn commando onttrokken werden, zijn dank en waardeering voor de waardevolle diensten van Nederlandsche troepen op de Britsche verbindingslijnen aan den Minister van Oorlog uitgesproken in een brief, waarvan de vertaling hieronder volgt:

OFFICE OF THE COMMANDER

17/7

H. Q. L. of C
B.A.O.R.

15 May 1946

EXCELLENTIE,

Nu ook de laatste eenheden van het Koninklijk Nederlandsch Leger aan mijn commando zijn onttrokken, stel ik het op prijs, U mijn waardeering en dankbaarheid uit te drukken, voor de waardevolle diensten, die deze, op de Britsche verbindingslijnen gebruikte eenheden, hebben bewezen.

Zooals u bekend is, had ik de eer gedurende de laatste 16 maanden, op verschillende tijdstippen onder mijn bevel te hebben 24 Lichte Infanterie Bataljons, 9 Compagnieën Aan- en Afvoertroepen, 6 Compagnieën Genietroepen, 12 Pioniercompagnieën, en andere administratieve eenheden, met inbegrip van de Politie. De door deze eenheden op de verbindingslijnen bewezen diensten zijn van groote beteekenis geweest, daar anders een evenredig aantal Britsche troepen onttrokken zou zijn geworden aan de operaties gedurende den oorlog en voor de bezetting van Duitschland. Eenheden van het Koninklijk Nederlandsch Leger, gevormd uit mannen van het bevrijd gebied, kunnen er zodoende aanspraak op maken, dat zij hun bijdrage tot de nederlaag van Duitschland en het met succes functioneeren van de Britsche verbindingslijnen, hebben geleverd.

Ik verzoek u daarom mijn waardeering en dank te aanvaarden, zoowel voor de door hen bewezen diensten, als voor de samenwerking en hulpvaardigheid, waardoor de betrekkingen tusschen de Nederlandsche en Britsche Commandanten en eenheden werden gekarakteriseerd.

Het is mij bekend, dat de situatie in Nederlandsch-Indië het onttrekken van eenheden van het Koninklijk Nederlandsch Leger aan mijn commando heeft vervroegd. De vermindering van de bedrijvigheid op de Britsche verbindingslijnen is echter oorzaak, dat hierdoor geen materieel ongerief werd veroorzaakt. Desalniettemin betreur ik het, dat de onderdeelen van het Koninklijk Nederlandsch Leger niet langer onder mijn bevel staan, daar ik niets dan lof heb voor de wijze waarop zij hun vele en veelzijdige diensten hebben vervuld.

MET DE MEESTE HOOGACHTING,

w.g. SURTEES.

AMERIKA'S AANDEEL

in de **OVERWINNING**

Tweejarig rapport (1 Juli 1943–30 Juni 1945)
aan den Minister van Oorlog van den Chef
van den Staf van het Amerikaansche Leger
GENERAAL GEORGE C. MARSHALL

in het Nederlandsch bewerkt door

W. Th. Carp, Kolonel van den Generalen Staf

II

(Vervolg van blz. 167)

DE OPERATIE „OVERLORD”.

In November en December 1943 waren op de „Sextant” conferentie te Caïro de Combined Chiefs of Staff samengekomen met President Roosevelt en Minister Churchill en daarna waren zij met den President, den Eersten Minister en Maarschalk Stalin en zijn Militairen Adviseur te Teheran samengekomen. Op dat oogenblik was het duidelijk, hoe de vernietiging van Duitschland tot stand zou komen, doch de Geall. bleken nog ontelbare moeilijkheden te moeten overwinnen alvorens de uitgestippelde strategische lijn zou kunnen worden gevolgd. De grootste van deze moeilijkheden was wel het nijpend te kort aan landingsmiddelen.

Deze middelen waren niet alleen nog steeds niet voldoende voor de hoofdoperatie „Overlord” in Normandië, maar wij hadden ze noodig voor tal van andere belangrijke operaties, die wij moesten ondernemen, wilden wij het initiatief op de slagvelden, over de geheele wereld verspreid handhaven.

Niettegenstaande een aanval in het Zuiden van Frankrijk voor het succes van „Overlord” noodzakelijk werd geacht, hadden de Combined Chiefs of Staff gelast, dat 68 landingsschepen, die hiervoor aanwezig waren, vanaf 15 Januari uit de Middellandsche Zee naar het Vereenigd Koninkrijk moesten terugkeeren ten einde aan de behoefte voor den ontworpen aanval over het Kanaal te voldoen.

In weerwil van de toevoeging van deze schepen werd het duidelijk, dat er in Groot-Brittannië onvoldoende landingsschepen zouden zijn om op den aanvaldag een voldoende reserve te hebben, die bij een landing noodzakelijk werd geacht.

Terugkeerende van Teheran besloten de Combined Chiefs of Staff te Caïro, dat verdere maatregelen ondernomen moesten worden ten einde de voorgenomen landing in Normandië grootere kracht bij te zetten. Deze middelen konden onmogelijk verder aan het Middellandsche Zee operatiegebied worden onttrok-

ken, daar hier geen andere hulpmiddelen waren achtergelaten, dan voldoende waren om slechts twee divisies in Zuid-Frankrijk te landen. Onze inlichtingsdienst berichtte ons nl. dat al hoewel deze strijdkrachten vermoedelijk gemakkelijk de Duitschen weerstand aan den Riviëra zouden kunnen breken, zij voor een snelle operatie in de Rhône-vallei niet verder konden worden verminderd. De eenige overgebleven bron om verdere landingsschepen te verkrijgen waren de werven in Groot-Brittannië en de Ver. Staten.

De hiervoor benoodigde tijd zou verder uitstellen van Overlord ten gevolge hebben en het zou een geweldige vermeerdering van productie voor de werven met zich mede brengen, die reeds overstelpt waren ingevolge hun schema voor den aanmaak van landingsbooten, torpedobootjagers en andere geleideschepen, die voor het bestrijden van de Duitsche duikbooten noodig waren.

Een andere complicatie voor het vaststellen van den juisten tijd was de mogelijkheid, dat Turkije aan de zijde van de Geallieerden in den oorlog zou komen, waarbij zij zichzelf aan een aanval van Bulgarije zou blootstellen. Hierdoor was men bij het ontwerpen der operaties mede gebonden aan een eventueelen steun die in het Oosten van de Middellandsche Zee zou moeten worden verleend.

Tegelijkertijd bestond er nog ernstige bezorgdheid over den toestand in Azië. Generalissimo Tsjang-kai-Tsjek, President Roosevelt en Minister Churchill ontmoetten elkander met hun militaire adviseurs te Caïro en een ieder bleek overtuigd, dat er een ernstige poging gedaan moest worden om in 1944 een verbinding met onze Chineesche bondgenooten op den grond tot stand te brengen. Men besloot dan ook tot de operatie „Capital” waarbij de strijdkrachten van Admiraal Mountbatten en Stillwell de opdracht kregen Noord en Centraal Burma binnen te rukken. Men realiseerde zich hierbij, dat het succes van deze operaties zeer zou worden gediënd door een landing in de Baai van Bengalen, doch er waren niet voldoende landingsbooten om gelijktijdig zoowel het Europeesche offensief als een landing op de kust van Burma uit te voeren.

De overwinning in dezen wereldoorlog hing geheel af van het succes van Overlord, die niet mocht mislukken. Toch moest aan de Japanners niet worden toegestaan zich in het door hen gestolen gebied in te graven en China mocht niet langer het slachtoffer zijn van verdere Japansche aanvallen.

De Geall. hulpbronnen werden opnieuw bekeken en ook de te volgen strategie werd in haar licht opnieuw beschouwd. Onvermijdelijk echter bleef, dat men Frankrijk in 1944 moest binnenvallen ten einde den oorlog te verkorten door de Russische strijdkrachten een opmarsch naar het Westen mogelijk te maken. Tezelfdertijd maakten de Duitsche technische onderzoekingen, zooals b.v. de ontwikkeling van de atomische springstoffen, het noodzakelijk dat wij aanvielen voordat met deze verschrikkelijke wapens tegen ons zou kunnen gebruiken. Ook mocht de druk op de Japanners in den Pacific niet verzwakken. Verbindingen met China moesten opnieuw tot stand worden gebracht.

De hulpbronnen moesten hiermede in overeenstemming worden gebracht, hetgeen aanleiding gaf tot een uiterst delicaaten toestand doch wij hadden geen keus en moesten voorwaarts.

Toen Gen. Eisenhower na de conferentie, welke te Caïro op 4 December werd gehouden als Geall. opperbevelhebber was aangewezen ontving hij de volgende richtlijnen :

„...U moet op het vasteland van Europa doordringen en in samenwerking met andere Geall. mogendheden uw operaties richten op het hart van Duitschland met het doel zijn strijdkrachten te vernietigen ....”

Vergezeld van zijn opvolgend commandant, Luchtmaarschalk Sir Arthur Tedder, kwam Gen. Eisenhower midden Januari in Engeland aan, waarna hij vrijwel onmiddellijk schreef :

„ . . . . Het is duidelijk, dat hier groote activiteit op allerlei gebied noodig is. De dislocatie van de verschillende hoofdkwartieren, het juiste schema van commandovoering, de tactiek van den aanval en de sterkte van de eenheden en de uitrusting zijn alle vragen, die uiteindelijk nog niet zijn vastgesteld. De meest belangrijke vraag is echter de toename van de kracht van de eerste aanvalsgolf in de Overlord operatie . . . .”

Het uitzien naar grootere hulpbronnen voor Overlord ging door totdat het bleek dat de tijd en de werkkracht van den Geall. commandant vrijwel geheel in beslag werd genomen door een vraagstuk, waarvoor geen oplossing mogelijk was.

Wij waren reeds naar de scheepsbouwers en directeuren der werven gegaan om hen aan te sporen met meer dan bovenmenselijke kracht hun productie aan landingsvaartuigen op te voeren. De werven braken alle records om aan onze aanvraag te voldoen, doch er was nog steeds geen uitzicht op voldoende landingsmaterieel.

Na uitgebreide berekeningen werden tenslotte twee belangrijke beslissingen genomen. De aangegeven datum voor de invasie werd verschoven van begin Mei tot begin Juni niettegenstaande ons dit dichter naar den tijd bracht, dat de weersomstandigheden zich tegen ons zouden keeren en voorts werden de operaties in Zuid-Frankrijk, die oorspronkelijk gelijktijdig met den aanval op Normandië zouden plaats vinden, eenige maanden verlaat, zoodat de landingsbooten eerst in het Kanaal en daarna in de Middellandsche Zee konden worden gebruikt, dus zoowel in Overlord als in Anvil.

De voorbereidingen.

Op het tijdstip van de Quadrant-conferentie in Augustus '43 te Quebec, bevonden zich slechts enkele Amerikaansche Divisies in het Vereenigd Koninkrijk en onze trans-Atlantische verschepingen waren geheel op den veldtocht in de Middellandsche Zee gericht. Eind Augustus '43 werd een gedeelte van de scheepsruimte van dit belangrijke gebied vrijgegeven en begonnen onze troepen hun intrede op de Britsche eilanden te doen. Op D-dag, 6 Juni 1944, was het Amerikaansche leger aldaar 1.533.000 man sterk en waren maandelijks 150.000 man overgebracht.

De vorming van dit leger, met den gelijktijdigen toevoer van alle mogelijke voorraden was een geweldig staaltje van vervoer en alle lof komt daarvoor aan de Marine toe, die het grootste aandeel in deze onderneming had. Een geweldige administratieve taak moest mede onder de oogen worden gezien daar deze groote legeronderdelen in de beperkte ruimte, die hiervoor in het Vereenigd Koninkrijk kon worden aangewezen, gelegerd en geoefend moesten worden.

Ten einde den overtocht der eenheden naar Engeland te versnellen werden de troepen zonder wapens en uitrusting overgebracht. Onmiddellijk na aankomst in Engeland werden zij dan uitgerust uit voorraden, die reeds eerder waren overgebracht en binnen 30 dagen na de ontscheping waren de troepen volledig uitgerust en klaar om aan den strijd deel te nemen.

De eenheden, die uit Amerika kwamen waren goed geoefend, in het bijzonder voor den snellen opmarsch en het gebruik over groote afstanden ; die uit het Middellandsche Zeegebied kwamen waren door het gevecht gehard doch, niette-

genstaande dit, werd al het mogelijke gedaan om gedurende haar verblijf in Engeland haar waarde in het gevecht op te voeren ondanks de moeilijkheden van de betrekkelijk geringe oefenruimte in het dichtbevolkte en bebouwde Engelsche terrein.

De troepen, die de eerste landing zouden uitvoeren, oefenden op een de werkelijkheid nabij komende wijze aan de kust en op terrein dat ongeveer gelijk was aan het terrein waar de aanval zou plaats vinden. In het vroege voorjaar van 1944 werden door de grond-, zee- en luchtstrijdkrachten, die den aanval moesten uitvoeren, gezamenlijk oefeningen gehouden op de Zuidkust van Engeland en waren deze te beschouwen als een generale repetitie.

Drie weken voor de invasie schreef Gen. Eisenhower :

„ . . . . Het is niet langer een vraag of de troepen gereed zijn. Zij zijn goed geoefend, in goede conditie en vol ongeduld om hun taak te beginnen en te voltooien. Bij het vooraf berekenen van toekomstige mogelijkheden is het natuurlijk noodzakelijk, dat wij wegen en middelen bedenken om deze factoren waarin wij een groote meerderheid over den vijand hebben, tot hun recht te laten komen. Hiervoor is het noodig, dat wij de zee en lucht beheerschen en tevens voldoende luchttroepen en gepantserde eenheden in het gevecht brengen.

Ik probeer een operatie te ontwerpen, waarbij wij achter de eerste landingsstrook een groote macht aan pantser zullen kunnen aanvoeren om de mogelijkheid te scheppen een grooten gepantserden aanval te kunnen inzetten in samenwerking met groote en ver vooruit geschoven afdeelingen van onze luchttroepen . . . .”

De overwinning in de lucht.

Vanaf 1 Juli 1943 was het strategische luchtoffensief van Luchtmaarschalk A. T. Harris en Generaal Eaker resp. Commandant van het bombardementscommando voor de nachtbombardementen van de R.A.F. en de 8e luchtmacht voor dagbombardementen op de Vesting Europa in vollen gang en had reeds belangrijke resultaten ten gevolge. Enkele vluchten, waarbij de luchtmacht meer dan 500 ton aan bommenlast vervoerde waren reeds uitgevoerd.

De gevechtskracht der Duitsche jagers was reeds ernstig aangetast. Deze resultaten waren verkregen met een Amerikaansche luchtmacht van minder dan 1000 zware bombardementstoestellen en 1000 toestellen van andere types.

Op D-dag was de sterkte van de Amerikaansche luchtmacht in het Vereenigd Koninkrijk grooter dan 3000 zware bombardementstoestellen en waren 6500 vliegtuigen van andere typen voor gebruik in de voorste lijn aanwezig. De aanvallen op Duitschland namen steeds in hevigheid toe. In Februari 1944 werd het hoogtepunt bereikt toen de „Luftwaffe” een krachtige poging deed om onze dagbombardementstoestellen uit de lucht te vagen. De slag duurde een week, hij werd uitgevoerd boven Regensburg, Merseburg en andere belangrijke industrieele centra. De Duitsche gevechtskracht werd ernstig gehavend en onze aanvallen duurden met onverminderde kracht voort.

Vanaf den eersten grooten aanval van de 8e Luchtmacht op 17 Augustus 1942 tot V-E-dag hadden de Amerikaansche bemanningen meer den 1.550.000 ton bommen op doelen in West-Europa geworpen. Gedurende 1943 werden de aanvallen op de vijandelijke onderzeebootwerven en bases met succes doorgevoerd en lag het zwaartepunt van onze, met groote nauwkeurigheid bombardeerende toestellen, op vliegtuig- en lagerfabrieken, vliegvelden en verbindingen. De Duitsche

jagers, die in het luchtgevecht reeds waren uitgeschakeld, werden verder in hun actie belemmerd, omdat aanvulling onmogelijk was.

De R.A.F. bombardementstoestellen concentreerden zich op de vernieling van het Rijnlandsche industriegebied en de ondermijning van het moreel der arbeiders. Ten einde de soepelheid van onze bombardementen meer tot haar recht te doen komen, hetgeen vooral van belang was bij het bombardeeren van Deutsche industriele doelen, werden op 1 Januari de 8e en 15e Luchtmacht vereenigd in de Amerikaansche Strategische Luchtmacht voor Europa. Het commando werd opgedragen aan Lt. Gen. Carl Spaatz. De samenstellende onderdeelen bleven echter in het Vereenigd Koninkrijk en Italië gestationneerd.

Op het eind van het voorjaar van 1944 werden de synthetische benzinefabrieken en de ruwe olieraffinaderijen de belangrijkste doelen.

Uit in onze handen gevallen documenten, weten wij thans dat deze bombardementen tusschen Mei en October 1944 er toe leidden, de vroegere maandelijksche productie tot op 5 % te reduceeren.

De aanvallen op de Deutsche industrie gingen gepaard met het bombardeeren van de Deutsche verbindingen. Belangrijke spoorwegknooppunten en kanalen, die voor de vijandelijke vervoeren zeer belangrijk waren, werden bij herhaling gebombardeerd.

In één maand — Mei 1944 — werden meer dan 900 locomotieven en 16.000 goederenwagens in West-Europa vernield.

De uitwerking van deze periode van luchtaanvallen was geweldig, daar transportwegen en verbindingen de levensaders zijn van een modernen industrieelen staat, die in een totalen oorlog is gewikkeld.

Middelzware bombardementstoestellen en jagerbombardementstoestellen van de 9e luchtmacht onder Lt. Gen. Lewis H. Brereton die gedurende den herfst van 1943 van het nabije Oosten waren overgebracht, troffen de vijandelijke vliegvelden in aanvallen, die zoo waren opgezet, dat zij de concentraties van vijandelijke jagers zouden treffen, die gereed zouden kunnen staan om de voorbijgaande Amerikaansche bombardements-formaties aan te vallen.

Verspreide aanvallen van onze jagers ontredderden verder 's vijands weerstand in de lucht. Aangezien de actie-radius der jagers door toevoeging van extra benzine tanks was opgevoerd, werden zij meer en meer gebruikt om onze bombardementstoestellen, bij het bombardeeren van doelen, die ver in Deutschland waren gelegen, te begeleiden.

Naarmate het luchtoffensief toenam, werd de vijand gedwongen om de jagers, die zijn legers in het Oosten steunden, over te brengen naar het Westen. Dit was een belangrijke factor, daar het de Russische luchtmacht in staat stelde het lucht-overwicht boven haar front te handhaven.

Het was niet alleen het groote aantal vliegtuigen, die onze luchtaanvallen met zooveel succes be kroonden, het waren vooral de belangrijke, bijna revolutionaire verbeteringen in de technische uitvoering en uitrusting. Ten einde de groote verliezen aan vliegtuigen bij het aan- en afvliegen naar en van hun doelen, waarbij zij doorlopend aan vijandelijke aanvallen blootstonden te verminderen, werd een systeem van bombardeeren toegepast, waarbij de vliegtuigen tusschen het Vereenigd Koninkrijk en Noord-Afrika op en neer vlogen. Hiermede werd half Augustus 1943 begonnen. De vluchten werden bekort toen wij een groot deel van Italië in bezit kregen. Hetzelfde systeem tusschen Italië en Rusland werd ingeleid na een groot bombardement op 2 Juni 1944, dat op spoorwegverbindingen in centraal Europa was gericht. Kortens later werden de vluchten ook tusschen het Vereenigd Koninkrijk en nieuwe bases in de Oekraïne uitgevoerd.

Het bombardeeren met behulp van Radar, dat haar eerste toepassing in den herfst van 1943 vond, werd steeds verbeterd. De mogelijkheid om, met welke weersgesteldheid ook, te kunnen treffen, naderde haar verwezenlijking. Onze bombardementstoestellen maakten gebruik van het wolkendek of de duisternis om het element verrassing in te schakelen en wisten toch hun doelen nauwkeurig te treffen.

In het voorjaar van 1944, drie maanden voor D-dag, begonnen de Geall. luchtmachten daadwerkelijk mede te werken aan de voorbereidingen voor de landing, waarbij echter de aanvallen op de strategische doelen doorgingen.

Door aanvallen op belangrijke bruggen en spoorwegknooppunten werd de „invasie kust” geïsoleerd. Het resultaat van deze voorbereidingen ontnam den vijand de mogelijkheid om snel reserves naar de bedreigde plaatsen te kunnen sturen.

Aangezien het resultaat van een landing, waarbij men zijn gelande troepen zoo snel mogelijk op sterkte dient te brengen, geheel afhankelijk is van de mogelijkheid, die de vijand heeft om zijn troepen snel op de bedreigde plaats te kunnen concentreren, waren deze bombardementen een beslissenden factor in het gelukken van de operatie Overlord. Zelfs bij gunstig weer in het Kanaal zou het minstens 15 weken kosten voordat de Geall. een gelijk aantal divisies aan land hadden als waarover de Duitschers in België en N.-Frankrijk beschikten.

De Aanval.

Na uitgebreide studie over de sterkte der Duitse kustverdediging en de opstelling van zijn troepen werd de kust van Normandië voor den aanval uitgekozen. Het ontbreken van groote havens in dit gebied was hierbij een ernstig bezwaar dat echter eenigermate werd goed gemaakt door de betrekkelijke zwakte van de Duitse verdediging ter plaatse en de twee in Engeland voorbereide kunstmatige havens, die op landingsplaatsen zouden worden gebruikt.

De keuze van den aanvalsdatum en het uur van aanval vereischte een gunstige combinatie van goed weer, het getij en licht. Maanlicht was voor de operaties van de luchtlandingstroepen gewenscht.

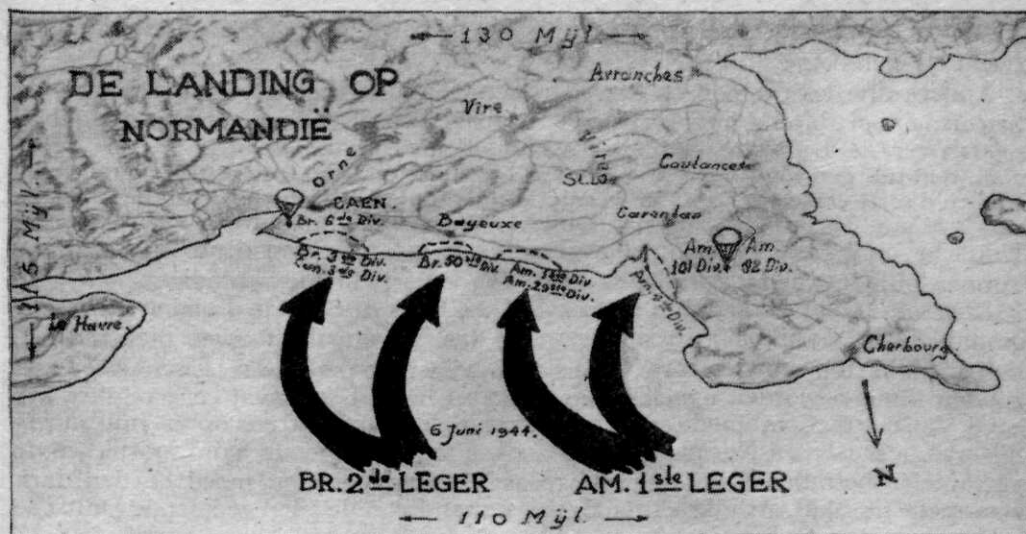
Oorspronkelijk was D-dag vastgesteld op 5 Juni doch later was deze datum verlengd naar 6 Juni als gevolg van ongunstig doch opklarend weer. Honderden landingsboten, die reeds van veraf gelegen havens op de Westkust onderweg waren moesten worden teruggeroepen hetzij naar haar plaats van afvaart hetzij dat zij een toevlucht moesten zoeken in de reeds overvulde havens op de Zuidkust.

De laatste weersvoorspelling voor den aanvalsdag gaf hevige winden aan; de zee was nog ruw, doch niettegenstaande dit nam Gen. Eisenhower liever de beslissing om door te zetten dan een verder uitstel te aanvaarden hetgeen tot gevolg zou hebben dat de operatie eenige weken zou moeten worden uitgesteld om weer een combinatie van gunstig getij en maan te verkrijgen.

Op 6 Juni 1944 te 0200 werden de Amerikaansche 82e en 101e Luchtdivisies alsmede Engelsche luchttroepen op belangrijke plaatsen in den rug van de Duitse kustverdediging tusschen Cherbourg en Caen geland.

De landing zelve, welke onder bevel stond van Veldmaarschalk Montgomery, werd over een breed front uitgevoerd. De Engelsche en Canadeesche strijdkrachten onder Lt. Gen. Sir Miles C. Dempsey en de Amerikaansche strijdkrachten onder Lt. Gen. Omar M. Bradley voerden de landingen over een breedte van 50 mijl uit. Het luchtbombardement op de kustversterkingen begon te 0314, het bombardement uit zee te 0550 kort na zonsopgang, en te 0630 landden de eerste golven der aanvallende infanterie en tanks op de kust.

De Duitse verdediging was overal zeer sterk, zij bestond uit strooken inun-

datiën om onze landingsformaties te desorganiseeren, er was een ruim gebruik van mijnen gemaakt om de hindernissen nog meer efficiënt te maken. De kust zelf was eveneens overal ondermijnd en met prikkeldraad versperd. Vanuit beton kazematten en geschutsopstellingen was een sterk afsluitingsvuur voor de kust voorbereid, alle toegangen naar het binnenland waren door anti-tankmuren en grachten, benevens mijnevelden en prikkeldraadversperringen afgesloten. Verder het land in waren mortieren opgesteld, welke de kust indirect onder vuur konden nemen, open strooken in het terrein waren tegen landingen van glij-vliegtuigen van palen voorzien, doch onze inlichtingsdienst had tot in onderdeelen nauwkeurige gegevens weten te bemachtigen, die tot het moment van den aanval waren bijgehouden, waardoor het den troep gemakkelijker werd de verdediging te forceeren.

In den Amerikaanschen sector werd over een lengte van 10.000 yards geland. Op elke 75 yard kwam hier een landingsboot met infanterie op het uur „H” aan land.

De aanvallende infanterie rende de kust op en trachtte haar weg door de verschillende hindernissen heen te vinden, waarna zij een dekking vormden voor de achter hen landende Marine- en Pionier-vernielingsgroepen. Iedere ploeg had een speciale taak bij het maken van toegangswegen voor de achter hen volgende infanterie-golven, artillerie, voertuigen en voorraden. Geschutsvuur van schepen en bombardementen uit de lucht hield hierbij de vijandelijke artillerie en mortierstellingen en kazematten onder vuur.

De weerstand der Duitsche grondverdediging was hardnekkig en in verschillende sectoren ontwikkelden zich hevige gevechten. Onze voorafgaande gevechtsacties tegen de Luftwaffe had deze laatste aanzienlijk verzwakt en als gevolg daarvan was er weinig vijandelijke luchtactie bij onze zeer kwetsbare eerste landingen. Den geheelen dag kwamen versterkingen aan land en toen de nacht van D-dag viel, waren de 1e, 4e, 29e divisie, zoowel als de 82 en 101e luchtdivisie met haar tanks, artillerie en andere versterkingen aan land.

Eveneens waren vooruitgeschoven deelen van de hoofdkwartieren van het 5e korps onder Gen. Maj. Leonard T. Gerow en het VIIe korps onder Gen. Maj. J.

Lawton Collens aan land. In den Britschen sector had men een overeenkomstig resultaat bereikt.

Andere divisies die nog onderweg waren, landden in een constanten stroom, hiermede voortdurend het overwicht van onzen aanvalstroep versterkende, dat hij reeds over de Duitsche verdedigers hadden gevestigd.

In den morgen van den zen dag werd het duidelijk, dat het bruggehoofd veilig was en dat de eerste stap voor de vernietiging van de Duitsche legers in het Westen was gedaan. De buiten ring der Duitsche kustversterking was doorbroken. De Duitsche bluf, dat een vijandelijke landing niet langer dan 9 uur aan wal zou kunnen blijven was teruggeslagen op de thans vertwijfelde verdedigers.

Kort na D-dag vergaderde de Combined Chiefs of Staff in Londen ten einde onmiddellijk beschikbaar te zijn voor het treffen van de noodige maatregelen, indien zulks ten aanzien van tegenslagen, die niet door Gen. Eisenhower zelf zouden kunnen worden opgelost, noodzakelijk was. De aanval echter lukte zoo goed, dat het de Combined Chiefs of Staff in stede daarvan reeds op 12 Juni mogelijk was de kust van Normandië te bezoeken en uit de eerste hand indrukken te verzamelen betreffende deze geweldige onderneming en den moed en den durf, waarmede de geall. strijdkrachten den weerstand van de goed geoefende Duitsche soldaten wisten te breken.

Ons leger is trotsch op deze landing en de marine zoowel als onze Britsche bondgenooten kunnen dit ook zijn. De opdracht van de marine bestond uit het overvoeren der troepen over het Kanaal, hen op de kuststrooken aan land te brengen en daarenboven deze landingen met kanon en racketvuur te ondersteunen. Indien de geall. marine deze taak niet zoo briaant had uitgevoerd, zou de invasie gefaald zijn, voordat zij goed en wel was begonnen.

De gezamenlijke voorbereiding der Engelsche en Amerikaansche staven, die als een enkele staf samenwerkten en die beschikten over een nauwkeurige kennis der vijandelijke opstellingen, speelden het klaar een operatie te doen uitvoeren, die zoo ingewikkeld was, dat zij vrijwel alle beschrijving te boven gaat.

Het succes van het gelukken hiervan moet dan ook zoowel aan de volledige geall. samenwerking als aan het moedige en onverschrokken optreden der manschappen worden toegeschreven.

De vernieling van spoor- en wegverbindingen door de luchtmachten en de aanvallen op alle overige verbindingen bleef den vijand verhinderen om groote troepeneenheden tegen ons bruggehoofd in te zetten.

Het uitbreken uit het bruggehoofd.

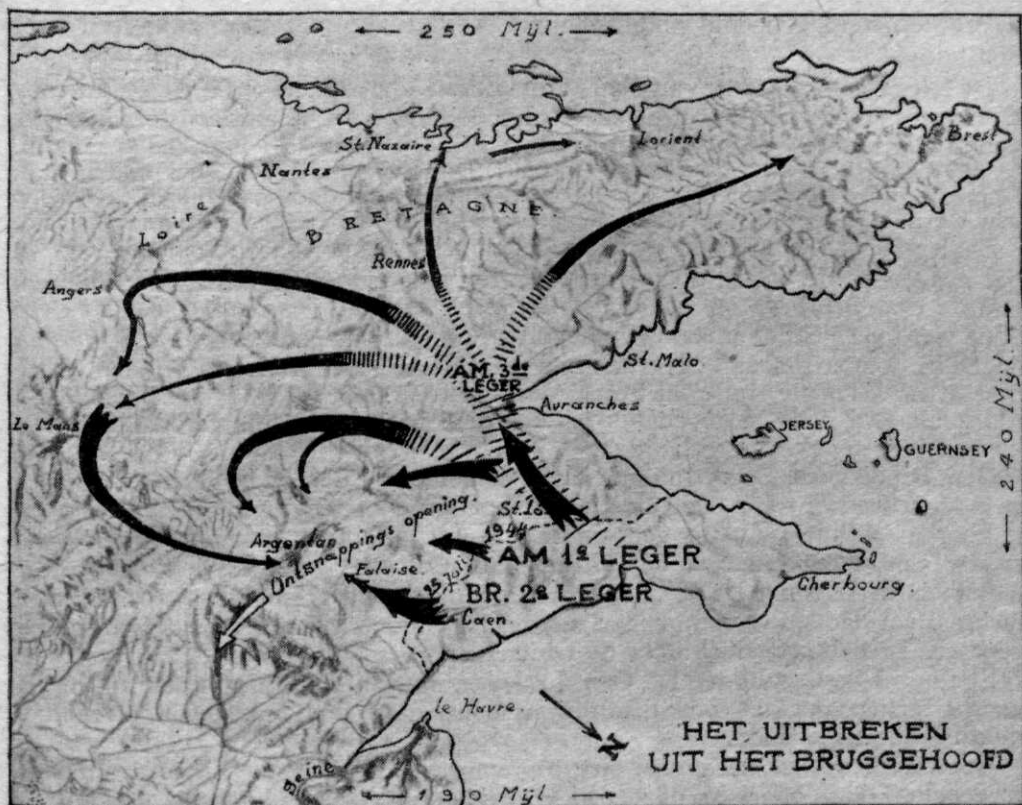
Het tweede deel van de invasie had twee oogmerken :

- 1e. de verovering van de haven van Cherbourg ;
- 2e. het concentreeren van voldoende troepen en materieel om een uitbreken uit het bruggehoofd en een opmarsch in de richting van Duitschland mogelijk te maken.

De gevechten werden thans heviger. Na zware en verliesrijke gevechten viel Cherbourg op 27 Juni in handen van de 4e, 9e en 79e divisie van het VIIe korps onder Gen. Collins.

De vernielingen in de haven waren zoo ernstig en zoo moeilijk te herstellen, dat tot het late najaar duizenden tonnen aan materiaal nog steeds over de landingskust moesten worden aangevoerd.

Een ander deel van de geall. troepen had op 1 Juli het bruggehoofd langzamerhand verdiept tot een straal van 20 mijl tusschen Caen en St. Lo waarbij een

sterker wordende weestand van de Duitschers werd ondervonden, die in hun verdediging gebruik maakten van het zeer bedekte terrein van het schiereiland Cotentin.

Gen. Eisenhower schreef op 5 Juli :

„De opmarsch is moeilijk als gevolg van 3 hoofdoorzaken.

Als eerste hiervan moet als altijd worden genoemd de goede vechtkwaliteit van den Duitschen soldaat.

De tweede is de gesteldheid van het terrein. Onze geheele aanval loopt door een strook, die bestaat uit smalle défilé's tusschen moerassen, gehinderd door een vijand, die bij zijn verdediging gebruik maakt van de aanwezige dubbele hagen en sloten, die men op afstanden van 50 yard van elkaar vindt.

De derde oorzaak is het weer. Onze luchtmacht is niet in staat geweest haar maximum rendement te geven en bij mijn laatste bezoek deed de modder en regen mij terug denken aan den winter in Tunis. Het was vrijwel onmogelijk doelen voor onze artillerie te vinden, niettegenstaande wij geschut genoeg hebben, zelfs bij helder weer zou het zeer moeilijk zijn een doel aan te geven, dat geschikt zou zijn voor beschieting of bombardement.”

Niettegenstaande het feit, dat geen belangrijke haven aanwezig was, was de vorming van het bruggenhoofd op het eind van Juli gereed.

Op 1 Augustus was de 12e Amerikaansche Legergroep, die later de centrale

legergroep werd genoemd onder commando van Generaal Bradley gereed voor den aanval.

De twee legers, die deel van haar uitmaakten — het 1e onder Lt. Gen. Courtney H. Hodges en het 3e onder Lt. Gen. George S. Patton Jr. — met een totaalsterkte van 13 infanterie- en 5 pantserdivisies, stonden gereed in het bruggenhoofd.

Het Can. 1e Leger onder Gen. Crerar en het Engelsche 2e Léger onder Gen. Dempsey vormden samen de 21e Legergroep, die later de noordelijke Legergroep zou worden genoemd, die onder bevel van Veldmaarschalk Montgomery stond.

De legers waren voor het onderhoud nog afhankelijk van de voorraden die in het bruggenhoofd waren opgeslagen. Niettegenstaande het slechte weer, dat een van de twee kunstmatige haveninstallaties ernstig had beschadigd, zoodat deze bijna werd vernield en meermalen de ontlading van schepen bemoeilijkte, werden dagelijks 30.000 ton aan voorraden en 30.000 man aan troepen ontladen. Deze prestaties, die eenig zijn in de geschiedenis werden door de Deutsche verdediging wel gehinderd doch vermoedelijk hadden de Duitschers bij hun verdedigingsplan hiermede geen rekening gehouden.

Gen. Bradley was op 25 Juli in staat het offensief uit het bruggenhoofd bij St. Lo en Avranches vrijwel in één ruk tot aan de Maas door te zetten.

Voordat de uitbraak uit genoemd bruggenhoofd plaats vond, wierpen 1500 zware bombardementstoestellen en honderden andere gevechtsvliegtuigen meer dan 3390 ton bommen op de vijandelijke stellingen op een smal front. Deze zware luchtaanval had een verlamme uitwerking op den vijand en baande den weg voor een snellen opmarsch door de Deutsche verdedigingslijn.

Een onzer beste soldaten Lt. Gen. Lesley J. McNair werd hierbij, terwijl hij de voorbereiding voor den aanval in oogenschouw nam, door onze eigen, slecht gerichte bommen gedood.

Hoewel dit verlies een groote slag was voor alle divisies, die hij georganiseerd en geoefend had, stierf hij ongetwijfeld op de wijze, zooals hij zulks verkoos — in het harnas. Generaal McNair was een man zonder vrees.

Het uitbreken gaf Gen. Eisenhower de gelegenheid krachtige slagen aan den geschokten vijand toe te brengen.

Op het hoogtepunt van het gevecht schreef hij :

„Mijn geheele aandacht wordt deze dagen in beslag genomen om een wijze te bedenken waarop ik een zoo groot mogelijk deel van 's vijands krachten kan vernietigen. Het 3e Leger van Patton, dat zich op den vleugel bevyndt tracht hem zoo snel mogelijk te omvatten. Zijn uitbreken door het défilé bij Avranches was zeer moeilijk, doch wij hebben thans een vleugel gekregen, die ons daadwerkelijk kan steunen.

Wij hebben slechts één korps voor de verovering van het schiereiland Bretagne afgezonderd, zoodat onze hoofdkrachten aan den slag zelve zullen kunnen deelnemen. Binnen een week zullen belangrijke resultaten op dit front zijn bereikt.”

Gebruikmakende van de kans die hij had, zette Gen. Eisenhower de vervolging van de geschokte Deutsche strijdkrachten in met als gevolg, dat een opmarsch plaats vond, zooals nog nooit te voren was vertoond.

Gebruik makende van de doorbraak van het 1e Leger begon het 3e Leger onder Gen. Patton met zijn zware bewapening aan pantser zijn opmarsch uit de Avranches-bres op 2 Augustus en had op 6 Augustus Bretagne afgesneden, waarbij het de Deutsche 2e Parachutedivisie benevens de 265e, 266e en 343e infanteriedivisie had afgesneden.

De volgende operatie had tot doel een zuidelijke flank langs de Loire te vormen om onze hoofdstrijdkrachten die voorwaarts gingen, tegen aanvallen uit het Zuiden te beschermen. Dit waren voorbereidende bewegingen, terwijl zij in uitvoering waren sloeg het 1e Leger onder Gen. Hodges en het Engelsche 2e Leger zware tegenaanvallen af, die de vijand had opgezet in zijn laatste hoop een wig door Avranches heen naar de zee te drijven, ten einde het leger van Patton af te snijden.

Op 13 Augustus marcheerde het 3e Leger Noord van Le Mans om de zuidelijke flank van de Deutsche stelling in Normandië heen in de richting van Argentan.

Gelijktijdig rukten Can. Strijdkrachten, van het 2e Engelsche Leger ten Zuiden van Caen in de richting van Falaise op. Deze dubbele omvatting vormde de „Falaise-Pocket”, waarin 100.000 man vijandelijke troepen werden gevangen genomen, duizenden gedood of gewond werden en duizenden als een wanordelijk geheel door de „Falaise-Argentan-Corridor”, die door wanhopigen Duitschen tegenstand werd opgehouden, in de richting van de Seine ontsnapten.

De Duitschers begrepen, dat de slag om Normandië verloren was en men begon zich onder zwaren druk zoowel vanaf den grond als vanuit de lucht, achter de Seine terug te trekken.

De overgangen over de Seine werden door onze jagereskadrilles onder vuur gehouden. Het 3e Leger dat zich vanaf Le Mans en Argentan naar het Oosten richtte, trachtte zoo spoedig mogelijk de rivier te bereiken. De opmarsch daarbij had zoo snel plaats, dat het dikwijls noodig bleek den aanvoer door de lucht te doen plaats vinden. Nadat Mantes op 18 Augustus was genomen konden de Duitschers alleen nog gebruik maken van de overgangen over de Beneden Seine Noord-West van Elbeuf.

De Continentale omvatting.

Intusschen was op 15 Augustus de operatie Anvil door het Amerikaansche 7e Leger onder Lt. Gen. Alexander M. Patch op de Zuidkust van Frankrijk uitgevoerd. Deze operatie verzwakte de toch reeds zeer moeilijke positie van het Deutsche leger in Frankrijk nog aanzienlijk. De voorbereidingen voor deze operatie, die onder toezicht stond van de Geall. opperbevelhebber in het Middellandsche Zeegebied, waren getroffen gedurende den tijd, dat de veldtochten in Italië en Noord-Frankrijk in vollen gang waren. De dreiging van een dergelijke landing had aanzienlijke Deutsche strijdkrachten van het 1e en 19e Leger in het Zuiden van Frankrijk gebonden waardoor hen werd belet tegen onze troepen in Normandië te worden gebruikt.

Er was een strijdmacht ter zee verzameld, van ongeveer gelijke grootte als die, welke de Amerikaansche landing in Normandië had gesteund, terwijl de steun in de lucht hoofdzakelijk door de Geall. strategische luchtmacht werd gegeven, die de invasie voorbereidde door aanvallen op belangrijke vijandelijke verbindingen en opstellingen ter plaatse.

Het 7e Leger landde onder zeer goede weersomstandigheden Z.W. van Cannes. Dit gebied was gekozen als meest gunstige plaats van waaruit een opmarsch naar de Rhône-vallei mogelijk was. De gelande troepen bestonden uit onderdeelen van het 6e korps onder Gen. Truscott, het 1e detachement voor Bijzondere Opdrachten en Fransche commando's.

Een Engelsch-Amerikaansche gevechtsgroep uit luchtinfanterie bestaande werd in den nacht die aan de landing voorafging aan weerszijden van de Argensrivier West van St. Raphael ergelaten. Deze gevechtsgroep maakte zich meester van den pas waardoor onze troepen zouden deboucheeren.

Op 28 Augustus was het bruggehoofd sterk in onze handen en had de opmarsch door de Rhône-vallei een aanvang genomen.

De operatiën ondervonden aanzienlijken steun van de Fransche ondergrondse beweging. De landingen van het VIe Korps werden onmiddellijk gevolgd door divisies van het Ie en IIe korps van het 1e Fransche leger onder Gen. de Tassigny, dat zich snel van Marseille en Toulon meester maakte. Op 1 September viel Nice in onze handen.

Terwijl de hoofdmacht Westwaarts naar de Rhône oprukte, was voordat zij naar het Noorden afboog een gevechtsgroep van de Amerikaansche 36e Divisie onder Brig. Gen. Frederic B. Butler na de landing dadelijk naar het Noorden opgerukt, was Cap gepasseerd had zich meester gemaakt van Grenoble en was daarna naar het Noord-Westen in de richting van de Rhône afgebogen ten einde de in de Rhône-vallei terugtrekkende Duitsche troepen af te snijden. Deze bedreiging in den rug van het Duitsche 19e Leger vergemakkelijkte aanzienlijk den snellen opmarsch van het VIe korps in de Rhône-vallei. Lyon viel op 3 September in onze handen en de opmarsch werd zonder vertraging verder voortgezet.

Op 15 September werden andere Amerikaansche en Fransche strijdkrachten samengevoegd tot de 6e Legergroep (later genoemd de Zuidelijke Legergroep) die door Lt. Gen. Jacob L. Devers werd gecommandeerd. Hij werd als Opvolgend Bevelhebber in de Middellandsche Zee vervangen door Lt. Gen. Joseph T. Mc Narney, die Sous-Chef van den Staf van het Amerikaansche leger was geweest.

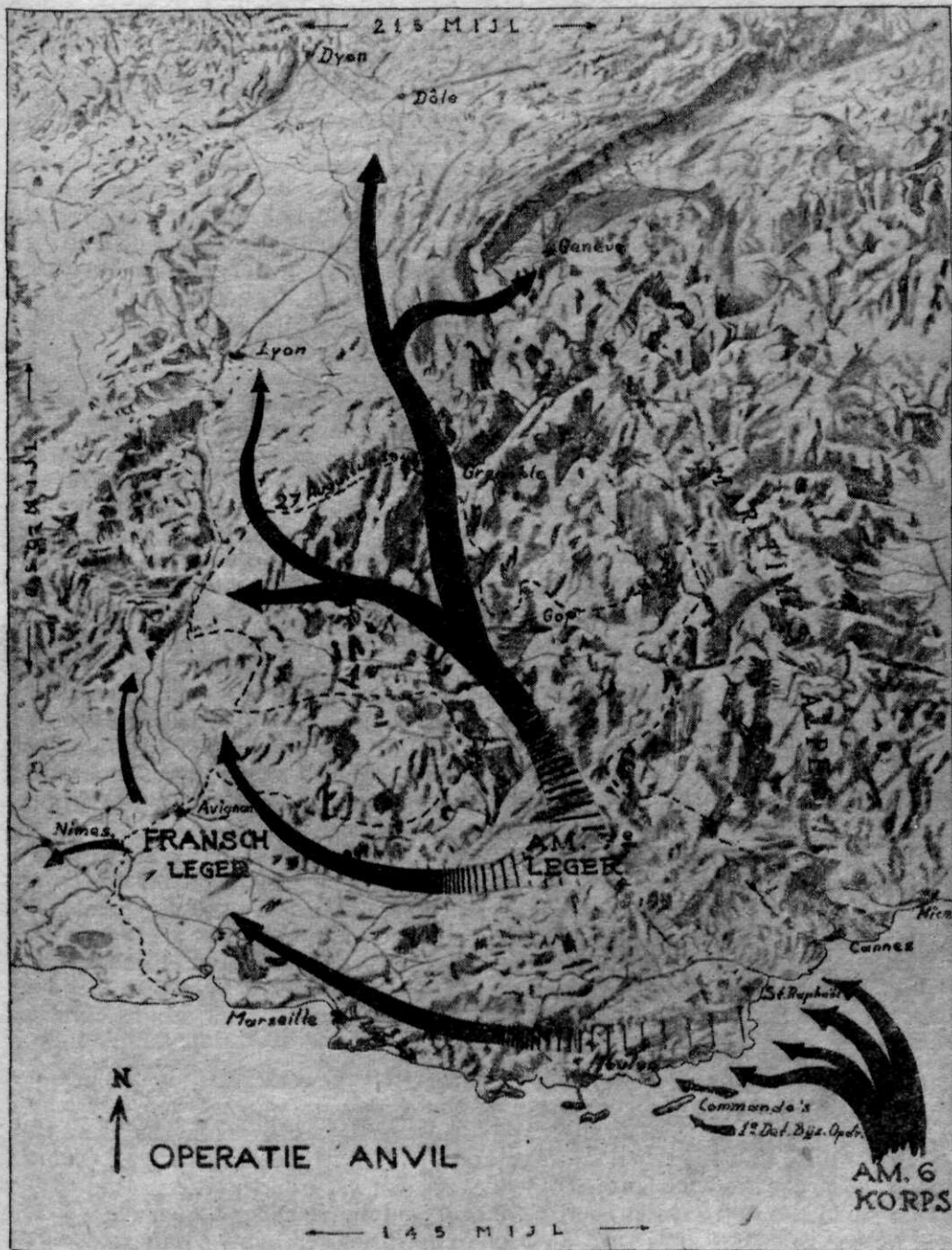
De bevrijding van Frankrijk.

Op 25 Augustus rukte de 2e Fransche Pantserdivisie van het 1e Amerikaansche Leger Parijs binnen, terwijl de geslagen overblijfselen van het Duitsche Leger, dat de Normandische kust had verdedigd, Noord van de Seine terugtrokken. De Duitschers hadden op zijn minst reeds 400.000 man verliezen geleden, waarvan meer dan 200.000 krijgsgevangenen. De eenheden die aan vernietiging waren ontsnapt, waren gedwongen geweest het grootste deel van hun uitrusting achter te laten.

Bij het terugtrekken had de vijand groote garnizoenen achter gelaten als bezetting van de voornamelijk zeehavens Brest, St. Nazaire, Lorient, Dieppe en Le Havre. Ten einde de Geall. te beletten van deze havens gebruik te maken hadden de Duitschers duizenden menschen in den strijd gebracht, waarbij zij dachten het vraagstuk van den aan- en afvoer voor ons moeilijk, zoo niet onmogelijk te maken.

Niettegenstaande deze belemmeringen waren op 5 September (D + 90) 2.086.000 man en 3.446.000 ton voorraden in Frankrijk geland. Dit alles beteekende op zichzelf veel, doch nog steeds bleef het zeer gewenscht, dat wij over havens konden beschikken om ons snel voortschrijdend offensief door Frankrijk, dat hierbij zoo'n kleine aanvalsbasis had, te steunen. Verscheidene divisies beschikten slechts over geringe voorraden.

Op 5 September vingen de operaties aan van het 9e Amerikaansche Leger onder Lt. Gen. William H. Simpson, dat tot de 12e Legergroep behoorde met het doel Brest en andere Fransche havens, waar vier Duitsche divisies waren ingesloten, op te ruimen. Dieppe viel 31 Augustus; Le Havre op 11 September en Brest op 19 September. Met alle middelen werd getracht deze havens hierna wederom voor ons doel in orde te maken. Dieppe was hiertoe op 7 September gereed en Le Havre op 9 October, Brest was te zwaar beschadigd en was op te grooten afstand van het operatieterrein gelegen, dat het herstellen van zijn haven te rechtvaardigen was.

De verslagen Duitsche legers vielen nu snel door Frankrijk terug met het *doel de Siegfriedlijn te bereiken. Zij stonden hierbij aan doorlopende lucht-aanvallen bloot.*

Bij de vervolging rukten het 1e en 3e Leger onder Gen. Bradley van Melun en Troyes naar het N.O. op en bereikten de Aisne en de Marne, waarbij de weerstand der Duitsche achterhoede snel werd gebroken.

De strijdkrachten van Veldmaarschalk Montgomery overschreden de beneden Seine, sloten Le Havre in en bereikten de Somme. Nadat de Aisne was overschreden boog het VIIe korps van het 1e Leger naar het Noorden en bereikte in een zeer snellen opmarsch Bergen, waarbij het 5 der terugtrekkende Duitsche divisies afsneed. De hierdoor gevormde zak bleek 22.000 gevangenen te bevatten, terwijl de Duitschers veel verliezen aan gewonden en dooden hadden.

Het 3e Leger dat Reims en Chalons nam rukte verder op naar het Oosten, waarbij de aanvoer dikwijls alleen door de lucht mogelijk was.

Op 7 September maakten haar onderdeelen contact met de troepen van het 7e Leger N.W. van Dijon. Vier dagen later werd de 6e Legergroep onder de bevelen van het groote hoofdkwartier gesteld, waardoor haar verband met het operatiegebied van de Middellandsche Zee werd verbroken, alhoewel haar aanvoer nog voor eenigen tijd vanuit Italië werd verzorgd.

Op 16 September gaven zich ongeveer 20.000 man Duitsche troepen over, die afkomstig waren uit het gebied van de Golf van Biscaje en die in Noord-Oostelijke richting op Duitschland terugtrokken. Zij werden door de Amerikaanse 83e divisie Z.W. van Orleans gevangen genomen.

In het Noorden had het 1e Leger de Belgische grens op 2 September overschreden, had Luik op den 8en genomen en nadat het door Luxemburg was getrokken rukte het op 11 September Duitschland binnen. Het was gelukt den vijand geen tijd te laten zich eeniger mate te herstellen, doch toen de Geall. de Duitsche grens bereikten, waren de aanvoerwegen tot het uiterste gerekt en werd de aanvoer met moeite tot stand gebracht door noodmaatregelen zooals aanvoer door de lucht en doorlopende autowegen met éénrichtingsverkeer, zooals de beroemde Red Ball Express, die van de Normandische kust naar Parijs liep.

Deze moeilijkheden in den aan- en afvoer begonnen nu hun vertragenden invloed op den opmarsch te doen gelden. Men had tijd noodig om nieuwe havens te openen en honderden mijlen Fransche spoorwegen opnieuw aan te leggen of te herstellen.

Het volgende uittreksel uit een rapport van Gen. Eisenhower geeft de moeilijkheden aan, die zich bij den veldtocht in Frankrijk voordeden en maakt duidelijk, welke groote behoefte onze legers gedurende dezen veldtocht hadden, daar behalve den normalen aanvoer groote extra hoeveelheden aan benzine en rantsoenen noodig waren :

„De verliezen aan uitrusting zijn zeer groot geweest. Als voorbeeld hiervan dient, dat wij iedere maand 36.000 draagbare wapens, 700 mortieren, 500 tanks, 2400 voertuigen en 100 stuks veldgeschut noodig hadden. Het verbruik aan artillerie en mortiermunitie in N.W. Europa bedraagt 8.000.000 schoten per maand. Onze strijdende troepen verbruiken elke maand ongeveer 66400 mijl van één soort veldkabel (gedurende den geheelen 1en wereldoorlog gebruikte het Amerikaanse expeditieleger minder dan 10.000.000 schoten aan artillerie en mortiermunitie)”.

De Engelsche 21e Legergroep bevrijdde Brussel op 3 September en den volgenden dag Antwerpen. Zij overschreden de Nederlandsche grens op 12 September en op 15 September was de kust aan het Kanaal tot aan Zeebrugge van vijanden

gezuiverd met uitzondering echter van die Duitschers, die nog in enkele voorname havens weerstand boden,

Op 9 September 1944 berichtte Gen. Eisenhower :

„De vijandelijke bezetting van de Nederlandsche eilanden aan de mond van de Schelde zal het in gebruik nemen van Antwerpen als haven ernstig vertragen en zal zoodanig een grooten invloed hebben op de ontwikkeling van ons strategisch plan”.

Op 21 September schreef hij :

„Op het oogenblik hangen onze vooruitzichten geheel af van het succes om de haven te Antwerpen te veroveren. Al onze aanvoerwegen zijn in slechten staat (hetgeen aan de begindagen in Tunis doet denken), doch zoodra wij Antwerpen in gebruik kunnen stellen, zal dit de uitwerking hebben van een bloedtransfusie.”

De Engelsche strijdkrachten op de Noord-flank hadden verschillende weken noodig om den vijand van deze eilanden te verdrijven. Na zware gevechten met hevige verliezen, waarbij rivieren moesten worden overschreden en landingen moesten worden uitgevoerd was op 9 November de weg vrij. Op 27 November was de haven van Antwerpen in bedrijf, doch lag toen onder het vuur van de Duitse V-wapens, die op sommige tijden iedere 12½ minuut neerkwamen en duizenden Geall. burgers en militairen troffen en zelfs gedurende eenigen tijd oorzaak waren van de twijfel of wij de haven wel zouden kunnen blijven gebruiken.

De havens in het Zuiden van Frankrijk waren van belang voor het Amerikaansche 7e Leger en het Fransche 1e Leger, die beiden deel uitmaakten van de zuidelijke Legergroep.

Toulon en Marseille waren eind September in gebruik. Hierna werden nog 14 divisies door deze Zuidelijke havens aangevoerd en bedroeg de dagelijksche invoer ongeveer 18.000 ton aan voorraden. Twee spoorlijnen waren daarbij in gebruik, waaronder de dubbele spoorverbinding over Lyon en Dijon en duizenden tonnen werden dagelijks over deze lijn en per auto naar het eindstation gebracht. De capaciteit der havens en van het vervoer bleek voldoende om aan de aanvraag van het geheele Zuidelijke leger te voldoen en tevens bij te dragen aan die voor de Centrale Legergroep totdat de toegang tot Antwerpen vrij was.

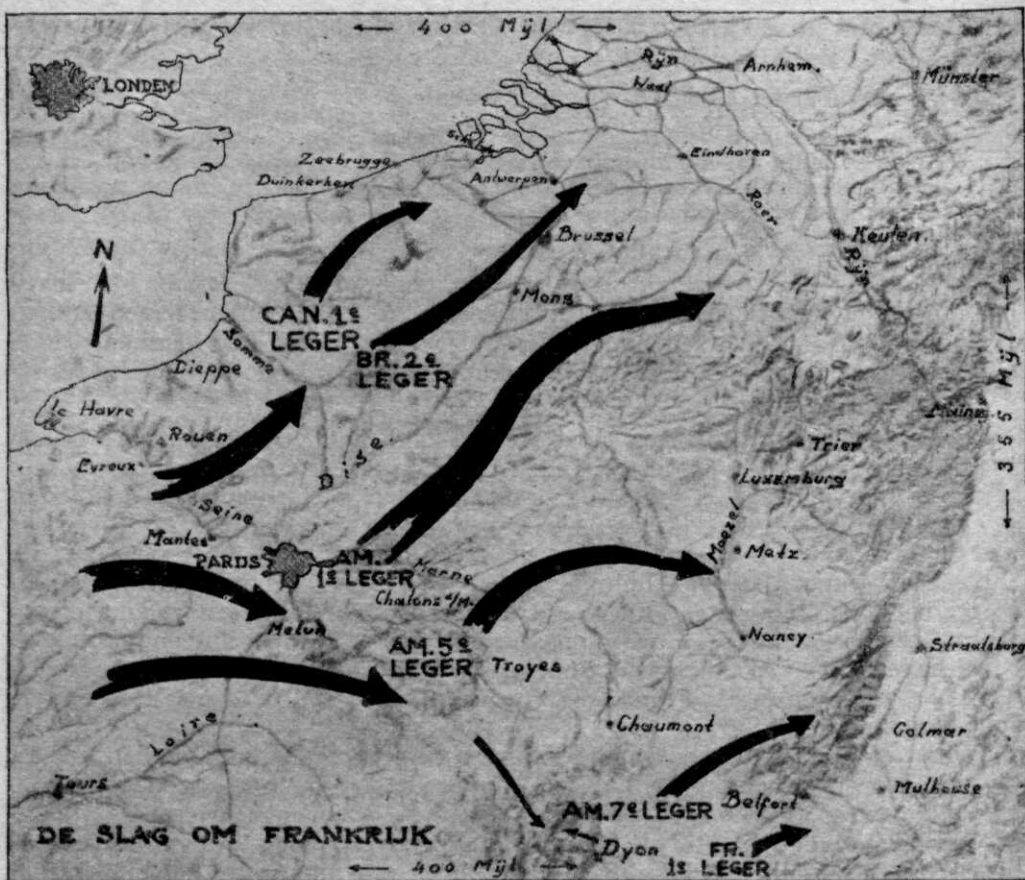
Nadat de haven van Antwerpen in bedrijf kwam, werden dagelijks meer dan 25.000 ton aan voorraden aangevoerd niettegenstaande de V's. Deze enorme uitbreiding aan ontlaadcapaciteit maakte het niet noodig meer kostbare tijd en mankracht aan de havens in Bretagne te besteden.

Niettegenstaande zij zich thans in onze handen bevonden, lagen zij op veel grooteren afstand van het front dan Antwerpen. Nadat wij in het tekort aan havencapaciteit hadden voorzien werd het vervoer naar het front onze voorname moeilijkheid.

Om in deze toestand verbetering te brengen deden de etappe-troepen onder Lt. Gen. J. C. H. Lee wonderen bij de herstelling en het opnieuw leggen van spoorwegen, het in bedrijf houden van snelle autocolonne en het aanleggen van benzine pijpleidingen die aansloten op de 16 pijpleidingen, die door het Kanaal waren gelegd. Eenmaal werd zelfs 70 mijl pijpleiding in één enkelen dag gelegd.

De Westwal.

Toen men de Siegfriedlijn naderde en de verbeterde haveninrichtingen en de vervoersmogelijkheden makkelijker werden, deelde Gen. Eisenhower het Departement van Oorlog mede, dat zijn plan voor een aanval op deze versterkingen

een grooter verbruik van munitie met zich mede zou brengen als gevolg waarvan hij om een opvoering van de munitie-aanmaak in de Ver. Staten vroeg tot dat de maximum capaciteit zou zijn bereikt. Hij voorspelde een verbruik van ongeveer 6.000.000 schoten voor de artillerie en 2.000.000 schoten voor mortieren per maand bij de beschieting van de Siegfriedlijn.

In de Ver. Staten werd een ernstig beroep op de productie-mogelijkheden gedaan, terwijl snelle spoorweg- en waterverbindingen werden uitgebuit om een directe verbinding te krijgen tusschen de fabrieken en de artilleriestellingen.

Voorts werd het verbruik aan de minder actieve fronten beperkt, hetgeen het geval was voor die deelen van het front in Europa, die minder gevechtsactie vertoonden. Slechts op deze wijze was het mogelijk de duizenden kanonnen achter het hoofdaanvalfront van munitie te voorzien en tevens voorraden aan te leggen voor verdere operaties in Duitschland.

Op 17 en 18 September deed Veldmaarschalk Montgomery een aanval door de lucht op de Noordelijke flank van de Siegfriedlijn.

De Amerikaansche 82e en 101e, benevens 1 Engelsche luchtdivisie, die allen tot het nieuwe 1e Geall. Luchtleger onder Lt. Gen. Lewis H. Brereton behoorden, landden in Holland aan weerszijden van de Maas, de Waal en den Beneden Rijn

in de omgeving tusschen Eindhoven en Arnhem. Het was de grootste luchtoperatie, die ooit werd uitgevoerd.

In de eerste twee dagen werden hierbij 2800 vliegtuigen en meer dan 1600 gliders gebruikt. Verschillende operaties door de lucht waren ontworpen geweest voor de periode na de uitbraak van Normandië, maar de Geall. opmarsch had zoo snel plaats gevonden, dat deze nooit tot uitvoering waren gekomen. De operatie in Holland had echter slechts gedeeltelijk succes.

De Amerikaansche 82e en 101e Luchtdivisie, die bij Eindhoven en Nijmegen landden, maakten zich meester van de overgangen over de Maas en de Waal. Het Engelsche 2e Leger was instaat na den tweeden dag met deze divisies contact te maken. De belangrijke bruggehoofden konden niettegenstaande wanhopige Duitsche tegenvallen worden gehouden.

De Engelsche Luchtdivisie, die in het verder afgelegen en meer blootgestelde gebied om Arnhem Noord van den Beneden Rijn landde, stond aan geconcentreerde aanvallen van den overmachten vijand bloot. Zij was ten slotte gedwongen Zuid van de rivier terug te gaan.

Intusschen drong in het Zuiden ons 1e Leger in Duitschland door. Aken werd hardnekkig verdedigd en zware gevechten moesten worden geleverd, voordat de stad op 21 October in onze handen viel.

Op 3 October was het 9e Leger, dat van de Westkust van Frankrijk was aangetrokken, tusschen het 1e en 3e Leger aan het front ingezet, daarna werd het 9e Leger op 23 October op de Noordflank van het 1e Leger N. van Aken ingezet. Aan het eind van November was het aan het 3e Leger, dat in de richting van de Saar voorwaarts trok, gelukt, de zeer versterkte verdedigingen in de omgeving van Metz en den Moesel in Saar binnen te dringen.

Een offensief van de Zuidelijke Legergroep in Elzas Lotharingen bracht de 2e Fransche Pantserdivisie van het Amerikaansche 7e Leger tot Strasbourg in het laatst van November had het 1e Fransche Leger den Rijn tusschen Mulhouse en de Zwitsersche grens bereikt.

Tusschen de twee legers bleef echter een aanzienlijk deel van den Elzas, dat bekend stond onder den naam van „Colmar Pocket”.

In de derde week van September vergaderde de Combined Chiefs of Staff opnieuw te Quebec met Pres. Roosevelt en Minister Churchill. Geheel Noord-Frankrijk en een groot deel van België en Luxemburg was in Geall. handen, maar Gen. Eisenhower had bericht, dat de vijandelijke weerstand grooter werd naarmate hij de Duitsche grens naderde. Hij meldde, dat zijn plan was met den grootsten spoed voorbereidingen te treffen de Duitsche legers in het Westen te vernietigen en Duitschland te bezetten. Hij was van meening, dat de vernietiging van genoemde legers het beste kon geschieden door een stoot uit te voeren in de richting van den Ruhr en de Saar, daar hij aannam, dat de vijand het grootste deel van zijn beschikbare krachten voor de verdediging van deze gebieden zou inzetten. Hij verkoos de noordelijke opmarsch door de vlakte van Keulen om redenen, die door kaartstudies waren gebleken.

Begin October maakte ik een zeer gehaasten negendaagschen inspectietocht langs het West-front, waarbij ik de Amerikaansche korpsen en divisies van de Vogezen tot in Holland bezocht. Op dat oogenblik waren verschillende infanterie onderdeelen sinds D-dag vrijwel doorlopend in gevecht geweest. Na ettelijke berekeningen en na de wisseling van verschillende radio berichten met het Ministerie van Oorlog wist ik te bereiken, dat niettegenstaande onze groote moeilijkheden met de verscheping, men 9 van de 11 nog in de Ver. Staten aanwezige Divisies vóór den tijd aangegeven in het verschepingsschema, zou verzenden.

Deze vervroegde verscheping zou het mogelijk maken om de Regimenten die langen tijd in gevecht waren geweest eenigen tijd rust te gunnen en tevens onze gevechtskracht op te voeren voor den moeilijken winterveldtocht, die moest worden ondernomen.

Met de belofte om op het eind van November groote voorraden naar Antwerpen te sturen en gezien het feit, dat hij thans meer dan 3.000.000 man in Europa had, zette Gen. Eisenhower midden November een groot offensief in met het doel de Siegfriedlijn te doorbreken en een opstelling in te nemen, die het hem mogelijk maakte den Rijn te forceeren.

Sinds jaren was het weer in Europa niet zoo ongunstig geweest voor groote militaire operaties, daarenboven was de weerstand van den vijand zeer hardnekkig, de verdedigingswerken in de Siegfriedlijn waren bijzonder sterk en onze divisies leden zware verliezen voor elk stukje grond, dat zij op de fanatieke verdedigers veroverden. Nie'tegenstaande dit had het 2e Engelsche Leger op 4 December den Westoever van de Maas van vijanden gezuiverd en had het 9e Leger de Roer bereikt.

Oost van Aken sloegen deelen van het 1e Leger zich door het vervloekte bosch van Hurtgen, waarbij zij groote verliezen leden tegen den hardnekkigen vijand.

Een ernstige hinderpaal voor de verdere opmarsch bleken thans de dammen in de Roer. Gen. Eisenhower schreef hierover :

„De vijand wordt in dit gebied zeer geholpen door de mogelijkheid de Roer op te zetten, daar hij door het opblazen der dammen bij Schmidt in staat is een groote vloedgolf door de rivier te sturen. Bradley is tot de conclusie gekomen, dat deze dammen alleen genomen kunnen worden door een aanval uit het Westen en het Zuid-Westen.

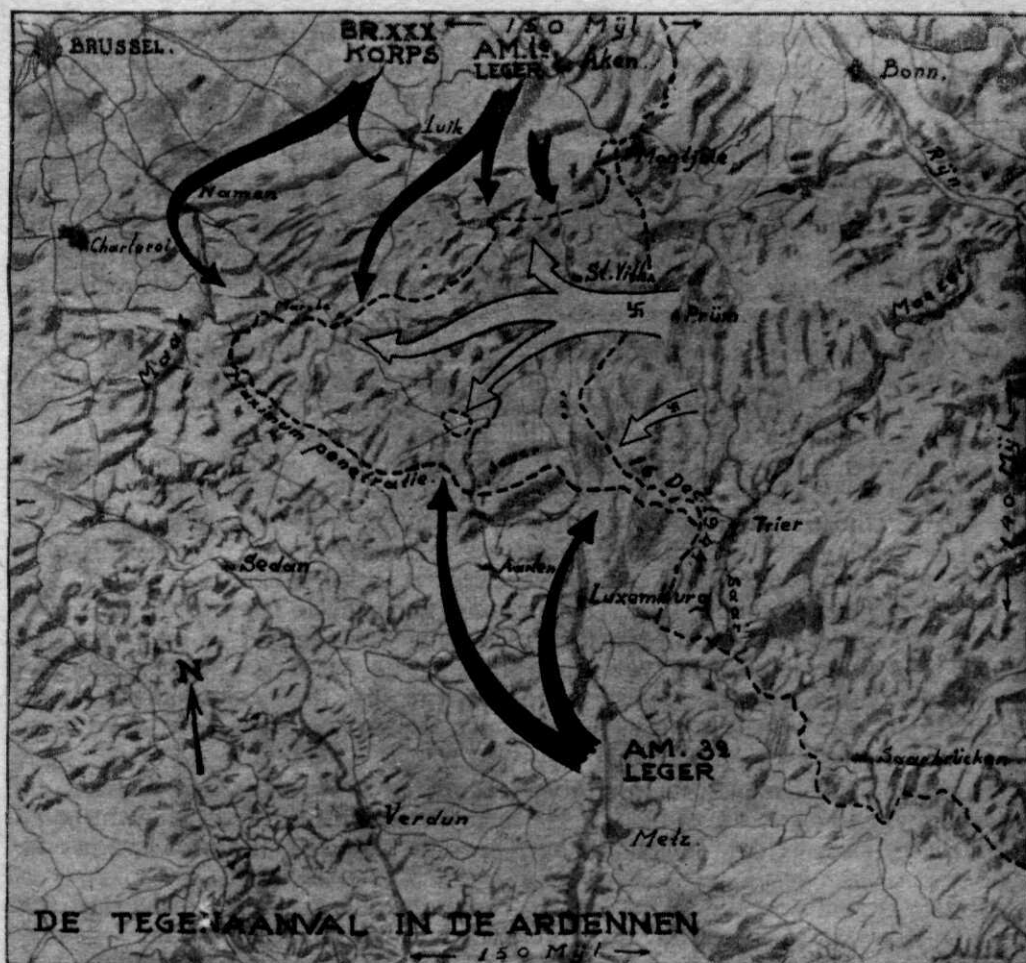
Het is geen vraag meer of de Duitschers onze aanvallen ernstig beoordeelen. Zij gooien thans divisies in het gevecht die slechts zes weken geoefend zijn met het gevolg, dat hun verliezen bijzonder hoog zijn.

Ik heb in mijn laatste beschouwing aan de Combined Chiefs of Staff medegedeeld, dat het mij noodig voorkomt onze aanvallen door te zetten zoolang deze in ons voordeel zijn, waarbij wij gelijktijdig een groot offensief voorbereiden, dat zoo gauw het weer gunstiger wordt zal kunnen worden uitgevoerd, vooropgezet natuurlijk dat de vijand het zoo lang uithoudt. Zonder ernstige verwickelingen in Duitschland zelf waarvan de mogelijkheid thans zeer onzeker is, zal de vijand in staat zijn gedurende langen tijd een sterke verdediging te voeren, waarbij hij wordt geholpen door de weersomstandigheden, de overstromingen en den modderigen grond.”

Het laatste offensief van de „Wehrmacht”.

Gen. Eisenhower was besloten den Duitschers niet de kans te geven zich van de toegebrachte slagen te herstellen. Niettegenstaande een tekort aan troepen en voorraden bleven de Geall. aanvallend optreden en als gevolg daarvan waren op enkele frontgedeelten minder troepen geconcentreerd ten einde sterker te zijn op de gedeelten waar zou worden aangevallen. Zoo stonden o.a. tusschen Monschau en Triër slechts vier divisies van het 1e Leger op een front van 75 mijl. Het was op dit frontgedeelte dat de Deutsche Legers in het Westen onder bevel van Veldmaarschalk Von Rundstedt onder de directe orders van Hitler een laatste wanhopige poging deden om het naderend onheil van een nederlaag te ontgaan.

Op 16 December viel Von Rundstedt aan met 24 divisies. Hij was in staat

geweest deze groote macht ongemerkt te verzamelen als gevolg van een zware mist, die eenige dagen aanhield. Bovendien was het terrein zwaar beboscht. Toen de aanval losbarstte braken 8 pantserdivisies door de opstelling van het VIIIe korps op een front van 40 mijl. Nevenaantallen door vijandelijke divisies in andere sectoren en een aanzienlijke lucht- en artillerie-actie ondersteunden den hoofdaanval in Luxemburg.

Gen. Eisenhower reageerde onmiddellijk en de resultaten die hij hierbij wist te bereiken bewezen de juistheid van zijn plan. Alle beschikbare reserves van de centrale Legergroep werden gebruikt om de noordelijke en zuidelijke flank van de doorbraak te versterken en het XXXe Britsche korps van de Noordelijke Legergroep kreeg de opdracht de Maas en de omgeving van Luik te houden. Veldmaarschalk Montgomery, wiens verbindingen voor een gedeelte waren afgesneden, kreeg de opdracht het Noorden van de doorbraak af te grendelen en kreeg daardoor tijdelijk een groot gedeelte van het Amerikaansche 1e en 9e Leger onder zijn bevelen, terwijl Gen. Bradley hetzelfde in het Zuiden deed.

De 82e en 101e divisie, die in reserve waren geweest kregen opdracht 's vijands

opmarsch te vertragen, waarbij de 101e divisie, die met pantser en artillerie was versterkt het belangrijke knooppunt van wegen te Bastogne moest houden. De scharnierpunten van de doorbraak bij Monschau en Echternach werden krachtig gehouden door divisies, die vanuit het Noorden en het Zuiden werden ingezet en waarbij zich de 1e, de 2e, de 4e en de 99e Divisie onderscheidden.

De slag in de Ardennen neemt een eereplaats in, in de geschiedenis van het Amerikaansche Leger. De prachtige weerstand van de 7e Pantserdivisie in St. Vith, de hardnekkige verdediging van de 101e Luchtdivisie en de zich hierbij bevindende deelen van de 10e Pantserdivisie te Bastogne zijn vele voorbeelden, welke de uitstekende vechtcapaciteiten der troepen toonden, die in overeenstemming zijn met de beste Amerikaansche traditie op dit gebied.

De slag begon in ons voordeel te verloopen toen het 3e Amerikaansche Leger zijn volle gewicht op de Zuid-flank van de doorbraak in de schaal legde. Gen. Patton wist hier een verder doordringen van den vijand met zijn aanwezige reserve te stoppen en viel op 22 December met het IIIe en XIIe korps aan. Deze omzwaai van den aanval over de Saar tot een algemeenen aanval in Zuid-Luxemburg was een prachtig staaltje van Stafdienst, zowel van de korpsen als van het Leger. Onderdeelen van de 5e divisie, die in het bruggehoofd over de Saar vochten verplaatsten zich in den morgen van 22 December over een afstand van 69 mijl en waren 's avonds in gevecht Noord van den Sauer.

De 6e Legergroep onder Gen. Devers kreeg het geheele front Zuid van Saarbrücken, waardoor zijn front, dat toch reeds lang was nog met 25 mijl werd verlengd. Ten einde op dit front voldoende sterk te zijn, werd aan het 7e Leger nog een aantal Inf. Regimenten toegevoegd, die van drie divisies afkomstig waren en die juist uit de Ver. Staten waren gekomen voordat de divisie-staven en hulpwapens ter plaatse waren.

Tusschen den 23en en 26en December veranderde het weer in ongunstigen zin voor den vijand en was het ons mogelijk onze overmachtige, tactische luchtmacht in te zetten en geweldige slagen aan het Duitsche pantser benevens aan zijn aanvoer toe te brengen.

Op 26 December gelukte het de 4e Pantserdivisie het omsingelde Bastogne te ontzetten. Het hoogtepunt van den slag was toen voorbij, daar op dat oogenblik de Duitsche doorbraak van het Noorden, het Westen en het Zuiden werd aangevallen.

Het verste punt, tot waar de vijand had weten door te dringen, lag op 50 mijl binnen het Amerikaansche front, doch de vijand was niet instaat de scharnierpunten, die door onze troepen zoo hardnekkig werden vastgehouden te vermeesteren. Als gevolg hiervan bleef de diepte van zijn doorbraak beperkt en was het ons mogelijk zijn aanvoerwegen, die hij voor verdere doorbraak noodig had, onder zwaar artillerie vuur te houden.

Het terugdrukken van de doorbraak werd uitgevoerd door het 1e en 3e Leger, die hierbij in ernstige gevechten werden gewikkeld, die nog verzaard werden door den heerschenden winter. De opmarsch was echter constant en eind Januari had men nagenoeg het oude front weten te herstellen, waarbij de vijandelijke verliezen noodlottig voor de toekomst bleken te zijn. Alleen op 22 Januari vernielde of beschadigde de luchtmacht meer dan 4192 locomotieven, spoorwagens, tanks vrachtauto's en voertuigen met paardentractie.

De Duitschers hadden het begin van een tactisch succes geboekt dat ons offensief in het Noorden ongeveer zes weken ophield. Zij slaagden er echter niet in hun eerste doelen Luik en Namen te bereiken. Zij verloren 220.000 man, waaronder 110.000 gevangenen en meer dan 1400 tanks en stukken geschut.

De aanval werd uitgevoerd door het 5e en 6e Pantserleger gesteund door het 7e Leger, waardoor het Duitse Rijk zijn laatste strategische reserves had verspeeld, die het zoo noodig zou hebben bij het machtige Januari-offensief der Russen.

Generaal Eisenhower berichtte hierover :

„Ernstiger was vermoedelijk de algemeene ontmoediging veroorzaakt door het feit, dat het niet gelukt was eenige belangrijke doelen te bereiken en het realiseren, dat dit offensief, dat zooveel had gevergd en waarvan men zulke groote verwachtingen had, in geen enkel opzicht eenige beslissing tot gevolg had.”

Half Januari ontketende het 2e Eng. Leger een aanval bij Sittard en bereikte na 14 dagen de Roer 10 mijlen binnen Duitschland. De rest van Januari werd besteed aan hergroepering der strijdkrachten voor een verder offensief.

Bij een poging om zijn terugtrekkende troepen in de Ardennen te ontlasten, viel de vijand in de Beiersche Paltz aan. Hier was het mogelijk terrein prijs te geven en trok het Amerikaansche 7e Leger terug op de Maginotlijn West van den Rijn, waarbij gelegenheid werd geschonken eenige divisies de gevechten in de Ardennen te doen deelnemen.

Het bereiken van den Rijn.

Op 20 Januari viel het 1e Fransche Leger in het zuidelijk deel van den Elzas aan met het doel de vijandelijke strijdmacht bij Colmar te vernietigen en den Westoever van den Rijn van vijanden te zuiveren. Deze operatie waarbij het Amerikaansche XXIe korps onder Gen. Maj. F.W. Milburn, Colmar nam, werd door gelijktijdige krachtige aanvallen van het 1e Fransche Leger onder Gen. de Tassigny in de omgeving van Mulhouse gesteund.

Het hoogtepunt van den strijd was een nachtaanval door de infanterie van de 3e Amerikaansche divisie op het bruggehoofd van Neuf-Brisach, welke hierbij aanvalsbotten en stormladders gebruikte om de versterkingen van de verdedigde stad op middeleeuwsche wijze te nemen. Na deze operatie verminderde de Duitse weerstand in den Elzas snel en op 9 Februari bezetten de Geall. een lijn op den Westoever van den Rijn van Straszburg tot aan de Zwitsersche grens. Deze lijn was zwak bezet en maakte troepen vrij voor andere gevechtsterreinen. Het offensief in den Elzas kostte den Duitschers meer dan 25.000 man.

Het opruimen van het bezette gebied bij Colmar en het veroveren van de dammen in de Roer in de nabijheid van Schmidt was noodzakelijk voor het terugdrijven van den vijand West van den Rijn en een aanval op het hart van Duitschland.

Het Amerikaansche 1e Leger viel nu op Schmidt aan terwijl het 3e Leger zijn hoofdaanval op de Siegfriedlijn in de buurt van Prüm en Trier richtte. Op 10 Februari was het 1e Leger in het bezit van de Erft en de dammen bij Schwammenauel en den volgende dag was de geheele westelijke oever van de Roer van vijanden gezuiverd. Niettegenstaande men niet een overstrooming van de Roervallei kon verhinderen, noodzaakte deze actie de Duitschers het water op een zoodanigen tijd los te laten, dat onze operaties hierdoor niet in gevaar werden gebracht en de grootste bedreiging van het plan van Eisenhower voor de invasie van N. Duitschland uit den weg werd geruimd.

De Combined Chiefs of Staff kwamen in begin Februari in Malta bijeen voor de voorbespreking van de Argonaut conferentie in Yalta, die een paar dagen later werd gehouden en waaraan President Roosevelt, Minister Churchill en Maar-

schalk Stalin deelnamen. Op weg naar deze conferentie had ik een korte bespreking met Gen. Eisenhower, die ik op een geheime plaats van samenkomst nabij Marseille ontmoette, en waar wij zijn plannen voor de toekomst bespraken, die later in Malta werden goedgekeurd. Zij hielden in den opmarsch naar den Rijn, de vernietiging van de vijandelijke strijdkrachten West van de rivier, het veroveren van bruggenhoofden over de rivier in het Noorden en het Zuiden en een gecombineerden opmarsch tot in midden Duitschland verder vastgesteld.

Voor het uitvoeren van het plan van Generaal Eisenhower was een gecombineerde aanval noodig van het 1e Canadeesche Leger, dat aan zou vallen van het bruggenhoofd van Nijmegen langs de waterkeering tusschen de Maas en den Rijn en een aanval van het 9e Amerikaansche Leger over de Roer, die kort daarna in de richting van Düsseldorf zou losbreken.

Op 8 Februari begon het 1e Canadeesche Leger zijn aanval, die vooraf was gegaan door een zwaar luchtbombardement en artillerie voorbereidingen. In het begin verliep de Canadeesche aanval snel, maar het geïnundeerde terrein bemoeilijkte het uitbreken van het 9e Leger, waardoor de vijand de gelegenheid kreeg troepen tegenover de Canadeezen samen te trekken.

Voor de voorbereidingen van den aanval van het 9e Leger maakten de Tactische en Strategische Luchtmacht op 22 Februari ongeveer 10.000 vluchten, waarbij het heele spoorwegnet en andere verbindingswegen door geheel Duitschland werden gebombardeerd. Deze bombardementen, die vanaf Engelsche, Fransche en Italiaansche bases werden uitgevoerd,

hadden tot doel het Spoorwegsysteem in Duitschland te desorganiseeren en op deze wijze het Westfront te isoleeren.

Den daarop volgenden dag viel het 9e Leger aan en niettegenstaande er eenig

oponthoud ontstond bij het veroveren der bruggenhoofden over de overstroomde Roer werden snelle vorderingen gemaakt. Op 1 Maart werd Roermond en München-Gladbach veroverd en den volgenden dag bereikten gepantserde colonnes den Rijn Noord en Zuid van Dusseldorf.

Intusschen was het 3e Leger bij Prüm en Trier de Ouer en Sauer overgestoken en had het op 13 Februari Prüm bereikt. Achtereenvolgens werden nu bruggenhoofden veroverd over de Saar en de Kyll en op 2 Maart werd Trier veroverd.

Bij de operaties van 8 Februari tot 1 Maart werden door de noordelijke en Centrale Legergroep meer dan 66.000 Duitschers krijgsgevangen gemaakt.

De overgang over den Rijn.

Op 7 Maart veroverde het 1e Leger, dat rechts van het 9e Leger opereerde, de ruïnes van Keulen, waarbij hevigen weerstand werd geboden. Op denzelfden dag vonden onderdeelen van de 9e Pantserdivisie die den Rijn verder Zuid bereikten, de Ludendorff-brug bij Remagen intact. Hiervan gebruikmakend werden onmiddellijk troepen op den Oostoever overgebracht en een klein bruggehoofd gevormd. Dit succes was onverwacht, alhoewel men hierop wel had gehoopt. Het zich onmiddellijk meester maken van deze brug en de gebruikmaking hiervan demonstreerde duidelijk het Amerikaansche initiatief en aanpassingsvermogen, dat zoowel bij den Sectiecommandant als bij den Legeraanvoerder bestond, welke laatste de opmarsch van zijn colonnes hiermede onmiddellijk in overeenstemming bracht, hetgeen op zichzelf een staaltje van uitstekenden stafdienst beteekende.

Hij bracht sterke onderdeelen over de rivier, geheel in overeenstemming met de bevelen die hieromtrent door Generaal Eisenhower waren gegeven.

Het bruggehoofd vormde een ernstige bedreiging voor de Duitschers en had eveneens groote beteekenis voor den aanval op het Ruhrgebied en het veroveren van den Saar-Paltz. Het bruggenhoofd werd een springplank voor het slotoffensief.

Intusschen baande het 3e Leger zich een weg door de ruwe heuvels van den Eifel. Op 7 Maart had een constanten druk het Deutsche front Noord van den Moezel doorbroken. Door de gemaakte opening werd aan de pantsereenheden van Generaal Patton op 9 Maart de gelegenheid gegeven verder op te rukken naar den Rijn bij Coblenz. Hier werd het contact tot stand gebracht met het 1e Leger van Gen. Hodges, Z.O. van Remagen en op 11 Maart beheerschten de Geall. den Westoever van den Rijn van Nijmegen tot Coblenz.

Nu de Eifelsector was opgeruimd was Generaal Patton instaat het 7e Leger te helpen bij het opruimen van de troepen in het Saargebied.

Generaal Eisenhower schreef mij :

„Morgenochtend begint het XXe korps van het Leger van Patton een plaatselijken aanval in de omgeving van Trier als inleiding voor den algemeen aanval van het 7e Leger op de 15e.

Zoover wij kunnen nagaan is er in deze geheele streek geen enkele reserve divisie over. Indien wij een snelle doorbraak kunnen forceeren, zal de opmarsch hierna zeer snel gaan en dit succes zal bijdragen tot het voordeel dat wij reeds door het bruggehoofd bij Remagen hebben verkregen. Het zal echter niet gemakkelijk zijn om door de versterkte linies heen te breken, doch zoo gauw zulks is geschied, zullen de verliezen niet groot meer zijn en zullen wij weder een groot aantal gevangenen kunnen maken. Ik heb

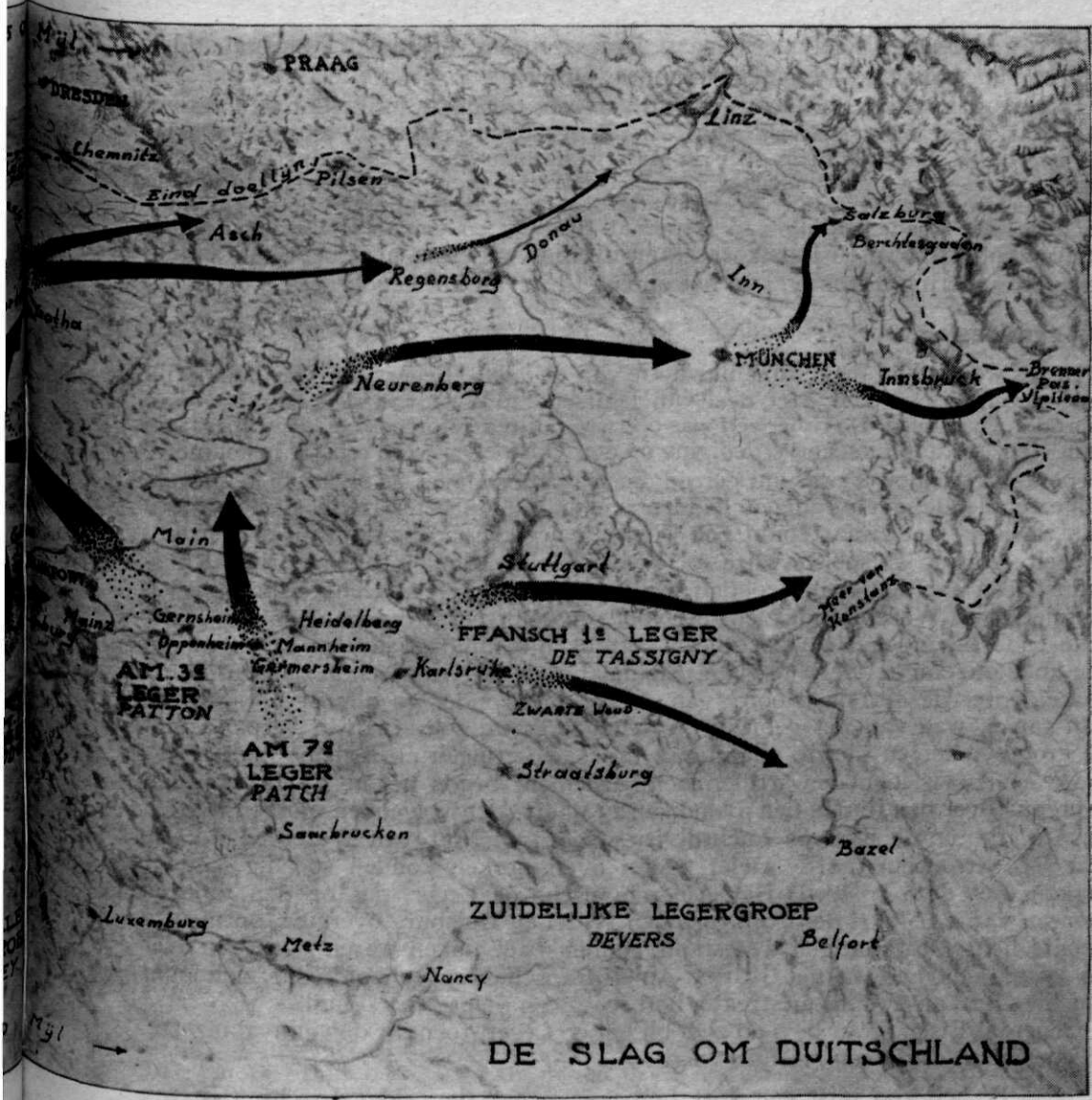

aan het 7e Leger voor dit doel 14 divisies gegeven en het XXe korps (3e Leger) valt aan met vier.

Patton zal over den Moezel van Noord naar Zuid deze aanvallen steunen met nog 4 à 5 divisies."

Op 14 Maart veroverde Gen. Patton een bruggehoofd over den Moezel Z.W. van Coblenz. Den volgenden dag braken zijn troepen van hier naar het Zuiden uit, terwijl andere onderdeelen van het 3e Leger vanuit Trier naar het Oosten oprukten. Het 7e Leger viel tusschen Saarbrücken en den Rijn in noordelijke richting aan.

Niettegenstaande uitgebreide mijnevelden en de geweldige verdedigings-

werken van de Siegfriedlijn, maakte het 7e Leger goede vorderingen en bond daardoor sterke vijandelijke troepeenheden, waardoor het de tanks van het 3e Leger mogelijk werd de Duitse stellingen met succes in den rug aan te vallen.

Op 16 Maart brak een voorhoede van de 4e Pantserdivisie door en rukte 32 mijl op waarbij zij zich meester maakte van 2 bruggen over de Nahe, Zuid van Bad-Kreuznach. Als gevolg hiervan zakte de verdediging Zuid van den Moezel in elkaar. Pantserdivisies van het 3e en 7e Leger omvatten de Saar en de steden Worms en Mainz vielen onze snel oprukkende colonnes in handen.

Terwijl men nog bezig was verspreide Duitse weerstanden in het Saargebied op te ruimen wist infanterie van het 3e Leger van het korps onder bevel van Gen. Maj. Manton S. Eddy een schitterend succes te boeken door bij Oppenheim

Zuid van Mainz den Rijn over te gaan. Deze overgang, die in den laten namiddag van 22 Maart plaats had, geschiedde met geïmproviseerd materieel.

In twee dagen werd het bruggehoofd vergroot tot op 15 mijl en op den derden dag brak de 4e Pantserdivisie van hier uit over een diepte van 27 mijl, waarbij het een onbeschadigde brug over de Main in handen kreeg. De gedurfde stooten, die door de pantsereenheden in het Saargebied waren uitgevoerd, hadden de onderdeelen van de beide opereerende legers gedeeltelijk vermengd. Onder de bijzonder goede leiding van Generaal Bradley en Generaal Devers konden de legercommandanten hun korpsen en divisies wederom hergroepeeren zonder dat vermindering in tempo van het offensief hiervan het gevolg was.

De genadeslag.

In zes weken had de gezamenlijke actie van de geall. Legers een zeer belangrijk doel weten te bereiken. Het deel van Duitschland West van den Rijn was van vijanden gezuiverd. De rivier zelf was op twee punten geforceerd en de vrijheid van handelen bij de Deutsche verdediging op den Oostoever werd ernstig belemmerd. Generaal Eisenhower was nu gereed om zijn aanval over de rivier in te zetten.

Verschillende overwegingen leidden er toe, dat op het terreingedeelte Noord van de Ruhr het zwaartepunt zou worden gelegd. Een opmarsch in dit terreingedeelte zou op de snelste wijze tot gevolg hebben, dat de eens zoo rijke Ruhr-industrieën aan den vijand zouden worden ontzegd. Het gedeelte Rijn tusschen Emmerick en Wezel leende zich zeer voor een geforceerde overgang en aan Duitse zijde bevinden zich hier alleen betrekkelijk minderwaardige krachten om een zoodanige actie tegen te gaan. Eenmaal over de rivier leende zich het flauw geaccidenteerde terrein Noord van de Ruhr bijzonder goed voor het gebruik van tanks, waarvan het gebruik op den voorgrond zou staan in verband met de groote tekorten die de vijand aan tanks, voertuigen en benzine had.

Na een hevig lucht- en artilleriebombardement begon het 2e Eng. Leger den overgang over den Rijn in den avond van 23 Maart. Den volgenden morgen werden de Am. 17e en de Eng. 6e Luchtdivisies Noord en N.O. van Wezel geland. De Engelsche troepen, die de rivier waren overgestoken konden spoedig contact maken met deze troepen. Het Amerikaansche 9e Leger, dat op den vroegen morgen van 24 Maart den Rijn tusschen Wezel en Duisburg overging, ontmoette slechts lichten tot matigen weerstand. Binnen twee dagen waren 7 bruggen over de rivier gebouwd en het Britsch-Amerikaansche bruggehoofd, dat zich over een breedte van 25 mijl uitstreckte, had reeds een diepte van 6 mijl.

Generaal Eisenhower bevond zich bij het 9e Leger, toen dit den aanval inzette. Hij beschreef dit in een brief als volgt :

„Ik heb zoo juist een kort bezoek aan het slagveld gebracht. Gisteren en eergisteren bevond ik mij bij het 9e Leger toen het den Rijn overstak. Simson leidde dit op zijn bekende uitstekende wijze. Onze verliezen aan dooden tijdens den overgang waren 15 bij één aanvalsdiveisie en 16 bij de andere. Ik bleef vrijwel den geheelen nacht op om de inleidende beschieting van 1250 kanonnen te kunnen volgen. Het was een bijzonder interessant gezicht daar de stukken waren opgesteld op een open vlakke waardoor het mondingsvuur duidelijk zichtbaar was. Het was een waar trommelvuur. Ik heb zooveel ongewone en bijzondere voorvallen in de voorste lijn gezien, dat ik U slechts zou vervelen door U meer te vertellen van de bijzonder goede houding van de Amerikaansche en andere troepen. Als voorbeeld noem ik echter het feit, dat de Genie van het VIIe korps een Treadway-brug over den Rijn legde in tien uur en elf minuten. Alhoewel niet onder

vuur werd dit werk uitgevoerd onder de voorwaarden die het slagveld hieraan stelde en waarbij alle noodige voorzorgsmaatregelen waren genomen om bij een plotselinge concentratie van vijandelijk artillerievuur de vernieling zooveel mogelijk te beperken. Het was een knap stuk werk."

Gedurende de kritieke week, die op 22 Maart eindigde deed de Amerikaansche luchtmacht alleen 14.430 aanvallen met zware bombardementstoestellen, 7262 aanvallen met middelbare bombardementstoestellen en 29.981 aanvallen met jagers op doelen door geheel Europa verspreid.

Op 25 Maart was het bruggenhoofd als gevolg van zware gevechten in de omgeving van Remagen tot een diepte van 10 mijl en een lengte van meer dan 30 mijl uitgebreid. Het Deutsche opperbevel, dat een onmiddellijken aanval vanuit deze richting op den Ruhr verwachtte had sterke krachten van de Legergroep B Noord van de Sieg-rivier geconcentreerd. Tot hun groote verrassing echter brak Gen. Hodges op 26 Maart naar het Zuid-Oosten, het bruggenhoofd uit waarbij zijn pantser door Limburg oprukte, een brug over de Lahn-rivier bemachtigde en over den grooten verbindingsweg Frankfort bereikte. Andere gepantserde colonnes van het 1e Leger, die met een snelheid van 40 mijl per dag naar het Oosten oprukten, bereikten Marburg en Giessen op 28 Maart en zwaaiden daarna naar het Noorden door het heuvelland West van Kassel.

Het 3e Leger ging bij Mainz de rivier over ten einde de Deutsche troepen, die tusschen Mainz en Frankfort in een zak waren achtergebleven, op te ruimen. Andere deelen van het 3e Leger die oprukten naar Kassel en de Fulda, in nauw contact met de in noordoostelijke richting oprukkende onderdeelen van het 1e en 3e Leger, vormden een ernstige bedreiging voor het hart van Duitschland. De volledige nederlaag van het Deutsche militaire apparaat was aanstaande.

In de sector van de Noordelijke Legergroep onder Veldmaarschalk Montgomery drong het Amerikaansche 9e Leger in het noordwestelijke gedeelte van de Ruhr binnen.

Verder naar het Noorden werd de opmarsch van den rechtervleugel van het Engelsche 2e Leger tegen het einde van Maart aanzienlijk vertraagd door den hier geboden weerstand. Gepantserde troepen braken door tot Dulmen. Intusschen was op de linkerflank van het 2e Leger de vijand teruggegaan en Britsche eenheden overschreden op een 30 mijl-front de Nederlandsche grens.

In de laatste week van Maart overschreden beide legers van Generaal Devers den Rijn. Het 7e Leger deed het XVe korps onder Generaal-Majoor W. H. Haislip op een 15 mijl-front tusschen Gernschheim en Mannheim overgaan. Onze troepen namen Mannheim en drongen tot 25 mijl Oost van den Rijn door. Het IIe korps van het 1e Fransche Leger ging den Rijn bij Gernschheim over en maakte Zuid van Heidelberg contact met het 7e Leger.

Op 1 April waren de Fransche troepen 18 mijl opgerukt. De groote uitgebreidheid van den aanval deed den weerstand langs het geheele westelijke front aanzienlijk verminderen. De slechte conditie waarin zich het Deutsche transportwezen bevond en de snelheid van den geall. opmarsch maakten het den vijand onmogelijk ergens ook maar een verdedigende stelling in te richten. Hij bood hevigen weerstand op enkele punten, doch deze werden steeds door gepantserde colonnes omtrokken waardoor zakken overbleven, die later werden opgeruimd. Gedurende de maand Maart werden op het Westfront bijna 350.000 gevangenen gemaakt.

Het inschuiven van het 15e Leger onder Lt. Gen. L. T. Gerow op 30 Maart in het front van de 12e Legergroep gaf aan het 1e en 9e Leger meer vrijheid van handelen, waardoor deze instaat waren om meer kracht aan het offensief bij te

zetten. De tanks van het 9e Leger braken nu van het gebied Noord van de Ruhr uit en voerden een krachtigen stoot uit in de richting van Munster.

Op 1 April maakten de omvattende colonnes van deze legers contact West van Paderborn, waardoor de Ruhr en een groot gebied Zuid hiervan werden afgesloten. Op deze wijze vormde men een zak, welke de grootste was in de geheele militaire geschiedenis.

Deelen van 18 Deutsche divisies waarbij de 1e Parachutistendivisie, de 5e Pantserdivisie en het 15e Leger werden hier omsingeld. Onder achterlating van sterke krachten om deze ingesloten strijdkrachten op te ruimen, richtten zich het 1e en het 9e Leger Oostwaarts in de richting van den Wezer. Het geall. offensief voorafgaande, rukten zij op in de richting van Leipzig en bereidden de ontmoeting met de Sovjet-legers voor.

Er was hierbij geen oponthoud en men gaf den vijand geen rust en op het einde van de 1e week van April waren beide legers den Wezer Noord van Kassel overgetrokken.

Op 6 April schreef Generaal Eisenhower mij :

„Zooals U uit de rapporten kunt zien hebben onze plannen zich nagenoeg geheel ontwikkeld in overeenstemming met onze voorafgaande besluiten. Ge kunt nu een periode verwachten waarin zich de lijn op de kaart niet meer zoo snel naar voren zal verplaatsen als dit gedurende de laatste weken heeft plaats gevonden, daar wij eerst den grooten brok moeten doorslikken, dien wij door de omsingeling van het Ruhrgebied in den mond hebben gekregen. Het zal echter niet te lang duren en intusschen zullen onze aanvoeren voor den stoot ter plaatse zijn aangekomen. Mijn Hoofd van den inlichtingsdienst „Gen. Maj. Strong van het Engelsche Leger” berekent, dat er ongeveer 150.000 Deutsche soldaten in den Ruhr zijn achtergebleven, doch het is mogelijk, dat een gedeelte hiervan in burgerkleeding zal rondlopen, voordat wij hen hebben opgeruimd.

Hij vertrouwt er echter op, dat wij er ten minste 100.000 kunnen gevangen nemen (in werkelijkheid werden er 300.000 gevangen).

De vijand doet pogingen om uit te breken, maar daar wij zijn verbindingen naar het Oosten steeds weer afsnijden en mede als gevolg van gebrek aan beweeglijkheid in den zak maken wij het hem zeer moeilijk om een krachtigen aanval op te zetten.

Ik vertrouw dan ook, dat hij niets meer kan ondernemen.”

De opmarsch van het 9e Leger van den Wezer naar de Elbe werd gekenmerkt door dagmarschen van 20 tot 30 mijl, waarbij het pantser weinig of geen weerstand ondervond.

Midden April bevonden onze troepen zich aan de Elbe bij Wittenberg en Maagdenburg en hadden bruggenhoofden over de rivier ingenomen. Achter de pantsercolonnes werden Hannover en Brunswijk door de infanterie van het 9e Leger genomen. Het 1e Leger, dat zoowel om Leipzig als om den sterken weerstand in de Harz was heengegaan, rukte verder naar het Oosten op tot aan het dal van de Mulde Zuid van Dessau.

Tijdens dezen opmarsch vond de slag tegen de gevangen Duitschers in den Ruhr voortgang, terwijl het 15e Leger de Westzijde van den zak aan den Rijn vasthield, vielen het pantser en de infanterie van het 9e Leger en het 1e Leger van het Noorden, het Oosten en het Zuiden aan met als gevolg, dat 's vijands zeer sterke krachten in 18 dagen werden vernietigd. Meer dan 300.000 gevangenen vielen bij deze bijzondere overwinning, die ver achter onze voorste lijn en dwars over onze aanvoerwegen werd gestreden, in onze handen.

Spoedig vielen Leipzig en de Harz in Amerikaansche handen en rukte het 9e en 10e Leger op tot de Elbe—Mulde-lijn, de grens, die met de Sovjets was overeengekomen. Om met onze Geall. aan het Oostfront contact te maken, zond het 10e Leger patrouilles Oost van de Mulde naar Torgau, waar de lang verwachte ontmoeting met het Roode Leger op 25 April plaats vond.

In het Noorden waar het Britsche 2e Leger in de as Osnabrück—Bremen voorwaarts ging werd begin April de Wezer over een breed front bij Minden overgestoken en werden de voorsteden van Bremen tegen het midden van die maand bereikt. Na hun overgang over den Wezer rukten de Britten verder op naar het Noorden in de richting van Hamburg, waarbij de Elbe Zuid-Oost van deze stad werd bereikt.

De Canadeezen forceerden den IJssel en bevrijdden het overblijvende deel van Oost- en Noord-Nederland.

In het Zuiden ging het 3e Leger, nadat het zich meester had gemaakt van Mulhouse, Gotha en Erfurt over de Saale en keerde zich daarna naar het gebergte van Tsjecho-Slowakije en den Donau. Deze opmarsch had tot doel om een krachtig contact met de Russische strijdkrachten in Oostenrijk tot stand te brengen en elke vijandelijke organisatie in het bergachtige Zuiden van Duitschland onmogelijk te maken.

Op den rechtervleugel ondervond het 7e Leger ernstigen weerstand in Neurenberg, het veroverde deze stad echter snel en drong daarna door op de Beiersche vlakte. Op 1 Mei rukte het 3e Leger over een 100 mijl-front Z.O. van Asch, Tsjecho-Slowakije binnen, terwijl andere onderdeelen langs den Donau tot 20 mijl in Oostenrijk oprukten. Het 7e Leger had zich van München meester gemaakt en rukte verder Zuidwaarts op naar den Inn. Langs den Boven-Rijn veroverde het 10e Fransche Leger Karlsruhe en Stuttgart en ruimde hierna den vijand in het Zwarte Woud op. Op den 10en Mei hadden de Fransen de Zwitserse grens West van het Meer van Constanz bereikt en rukten daarna naast het 7e Leger in het westelijk deel van Oostenrijk op.

In Noord-Duitschland brak het Britsche 2e Leger versterkt met het 13e Amerikaansche korps onder Generaal Majoor Mathew B. Ridgway eind April over de Elbe uit en bereikte op 2 Mei de Oostzee. Dit had het contact met de Russische Strijdkrachten in Wismar ten gevolge en sneed tevens het Deensche schiereiland af. Verdere tegenstand op dit front was nu hopeloos geworden.

Op 5 Mei gaf de Duitsche commandant zich met alle strijdkrachten in N.W. Duitschland, Holland en Denemarken over.

Langs den Donau rukte het 3e Leger verder Oostenrijk binnen. Het veroverde Linz op 5 Mei. Den volgenden dag viel Pilsen in Tsjecho-Slowakije in onze handen. Het 7e Leger onder Gen. Patch stak den Inn op een breed front over; rukte 40 mijl op en veroverde Salzburg en Berchtesgaden. Andere deelen van het 7e Leger, die Innsbruck hadden genomen, drongen door den Brennerpas en maakten bij Vipiteno contact met het 5e Leger. Sedert de landing in de Riviera was het 7e Leger opgerukt met een dag-gemiddelde van 3 mijl tegen wat eens het sterkste leger in de wereld was geweest. Op 6 Mei te 12.00 gaf de legergroep „G”, die alle Duitsche Strijdkrachten in Oostenrijk omvatte, zich onvoorwaardelijk aan onze 6e Legergroep over. Het was juist elf maanden na onze landing in Normandië. De sterke „Wehrmacht” was onder de gemeenschappelijke geall. slagen vernietigd en de snelle opmarsch in de bergen van Oostenrijk en Bohemen hadden hem verhinderd aldaar een nieuwe verdediging op te bouwen. De omsingeling op alle fronten, de chaos en de geweldige nederlagen noopten de vertegenwoordigers van de Duitsche Regeering op 7 Mei 1945 te Reims alle land-, zee- en luchtmachtstrijdkrachten van het Rijk over te geven.

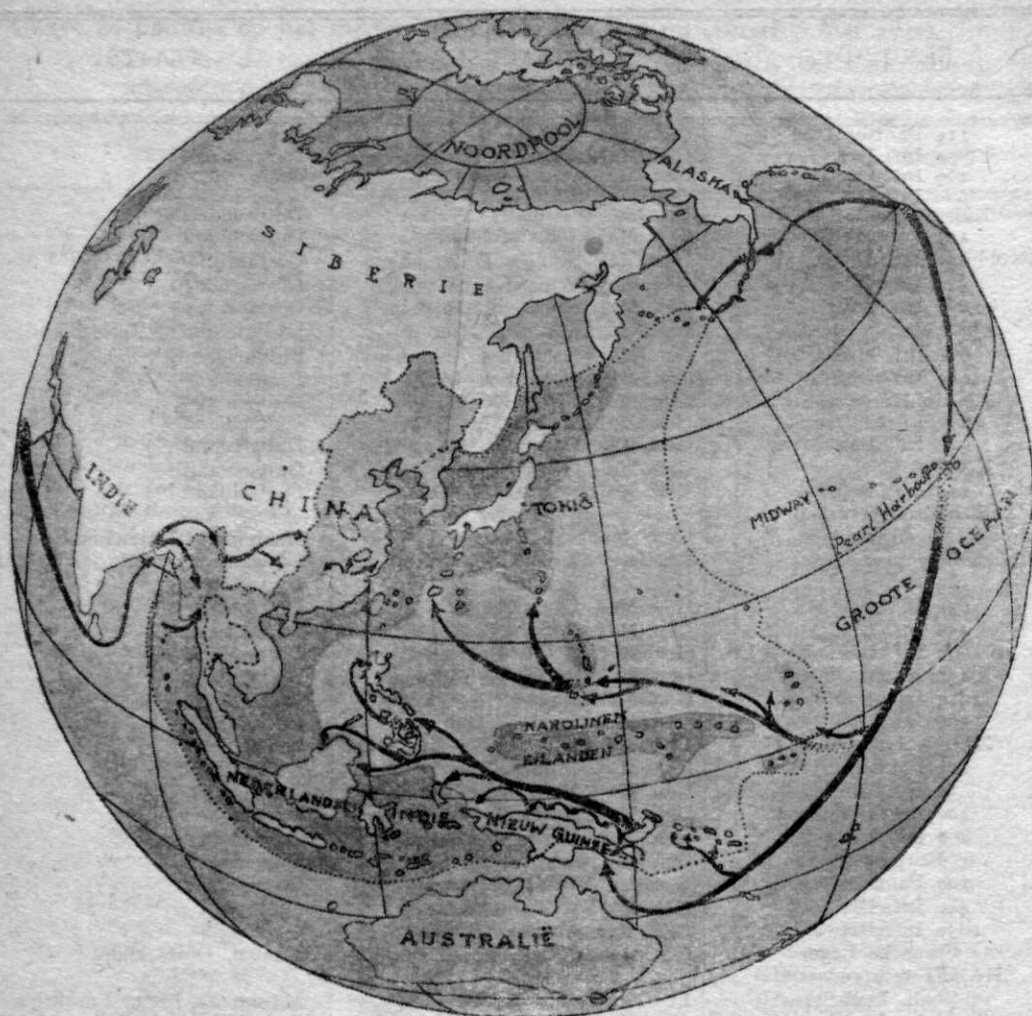
Ordre de bataille op het Europeesche operatie tooneel (vanaf 7 Mei 1945).

De ordre de bataille van onze Geallieerden is niet beneden het Leger aangegeven, met uitzondering van die der Amerikaansche Strijdkrachten, die onder hun directe bevelen stonden.

EENHEID	COMMANDANT	PLAATS
GEALLIEERD HOOFDKWARTIER VAN DE EXP. STRIJDKRACHTEN	LEGER-GENERAAL DWIGHT D. EISENHOWER	Groote Hoofdkwartier, Versailles, Frankrijk. Vooruitgeschoven Hoofdkwartier, Rheims, Frankrijk
Noordelijke Legergroep (21e Legergroep)	F-M Sir Bernard L. Montgomery	Suchteln, Duitschland
5e Canadeesche Leger	Gen. H. D. G. Crerar	Nederland
2e Britsche Leger	Lt.-Gen. Sir Miles C. Dempsey	Duitschland
XVIII Korps (Lucht)	Gen.-Maj. M. B. Ridgway	Duitschland
5e Pantser Div.	Gen.-Maj. L. E. Oliver	Duitschland
7e Pantser Div.	Gen.-Maj. R. W. Hasbrouck	Duitschland
82e Lucht Div.	Gen.-Maj. J. M. Gavin	Duitschland
8e Inf. Div.	Gen.-Maj. B. E. Moore	Duitschland
Centrale Legergroep (12e Legergroep)	Gen.-Omar N. Bradley	Wiesbaden, Duitschland
9e Leger	Lt.-Gen. Wiliam H. Simpson	Braunschweig, Duitschland
XIII Korps	Gen.-Maj. A. C. Gillen, Jr.	Duitschland
35e Inf. Div.	Gen.-Maj. Paul W. Baade	Duitschland
84e Inf. Div.	Gen.-Maj. A. R. Bolling	Duitschland
102e Inf. Div.	Gen.-Maj. F. A. Keating	Duitschland
XVI Korps	Gen.-Maj. J. B. Anderson	Duitschland
29e Inf. Div.	Gen.-Maj. C. H. Gerhardt	Duitschland
75e Inf. Div.	Gen.-Maj. R. E. Porter	Duitschland
79e Inf. Div.	Gen.-Maj. I. T. Wyche	Duitschland
95e Inf. Div.	Gen.-Maj. H. L. Twaddle	Duitschland
XIX Korps	Gen.-Maj. R. S. McLain	Duitschland
2e Pantser Div.	Gen.-Maj. I. D. White	Duitschland
8e Pantser Div.	Gen.-Maj. J. M. Devine	Duitschland
30e Inf. Div.	Gen.-Maj. L. S. Hobbs	Duitschland
83e Inf. Div.	Gen.-Maj. R. C. Macon	Duitschland
1e Leger	Gen. Courtney H. Hodges	Weimar, Duitschland
78e Inf. Div.	Gen.-Maj. E. P. Parker, Jr.	Duitschland
VII Korps	Lt.-Gen. J. L. Collins	Duitschland
3e Pantser Div.	Brig.Gen. Doyle O. Hickey	Duitschland
9e Inf. Div.	Gen.-Maj. L. A. Craig	Duitschland
69e Inf. Div.	Gen.-Maj. Emil F. F. Reinhardt	Duitschland
104e Inf. Div.	Gen.-Maj. Terry Allen	Duitschland
VIII Korps	Gen.-Maj. Troy H. Middleton	Duitschland
6e Pantser Div.	Brig.-Gen. George W. Read, Jr.	Duitschland
76e Inf. Div.	Gen. Maj. William R. Schmidt	Duitschland
87e Inf. Div.	Gen.-Maj. Frank L. Culin, Jr.	Duitschland
89e Inf. Div.	Gen.-Maj. Thomas D. Finley	Duitschland
3e Leger	Gen.-George S. Patton, Jr.	Erlangen, Duitschland
4e Inf. Div.	Gen.-Maj. Harold W. Blakeley	Duitschland
70e Inf. Div.	Gen.-Maj. A. J. Barnett	Duitschland
III Korps	Gen.-Maj. James A. Van Fleet	Duitschland
14e Pantser Div.	Gen.-Maj. Albert C. Smith	Duitschland
99e Inf. Div.	Gen.-Maj. Walter E. Lauer	Duitschland
V Korps	Gen.-Maj. Clarence R. Huebner	Duitschland
9e Pantser Div.	Gen.-Maj. John W. Leonard	Duitschland
16e Pantset Div.	Brig.-Gen. John L. Pierce	Tsjecho-Slowakije
1e Inf. Div.	Gen.-Maj. Clift Andrus	Tsjecho-Slowakije
2e Inf. Div.	Gen.-Maj. Walter M. Robertson	Tsjecho-Slowakije
97e Inf. Div.	Brig.-Gen. Milton B. Halsey	Tsjecho-Slowakije
XII Korps	Gen.-Maj. Stafford Leroy Irwin	Duitschland
4e Pantser Div.	Gen.-Maj. William M. Hoge	Tsjecho-Slowakije

EENHEID	COMMANDANT	PLAATS
11e Pantser Div.	Gen.-Maj. Holmes E. Dager	Oostenrijk
5e Inf. Div.	Gen.-Maj. Albert E. Brown	Duitschland
26e Inf. Div.	Gen.-Maj. Willard S. Paul	Oostenrijk
90e Inf. Div.	Gen.-Maj. Herbert L. Earnest	Tsjecho-Slowakije
XX Korps	Lt.-Gen. Walton H. Walker	Duitschland
13e Pantser Div.	Gen.-Maj. John Milliken	Duitschland
65e Inf. Div.	Gen.-Maj. Stanley E. Reinhart	Oostenrijk
71e Inf. Div.	Gen.-Maj. Willard G. Wyman	Oostenrijk
80e Inf. Div.	Gen.-Maj. Horace L. McBride	Oostenrijk
15e Leger	Lt.-Gen. Leonard T. Gerow	Bad Neunahr, Duitschland
66e Inf. Div.	Gen.-Maj. Herman F. Kramer	Frankrijk
106e Inf. Div.	Gen.-Maj. Donald A. Stroh	Frankrijk
XXIIe Korps	Gen.-Maj. Ernest N. Harmon	Duitschland
17e Lucht Div.	Gen.-Maj. William M. Miley	Duitschland
94e Inf. Div.	Gen.-Maj. Harry J. Malony	Duitschland
XXIIIe Korps	Gen.-Maj. Hugh J. Gaffey	Duitschland
28e Inf. Div.	Gen.-Maj. Norman D. Cota	Duitschland
Zuidelijke Legergroep (6e Legergroep)	Gen. Jacob L. Devers	Heidelberg, Duitschland
7e Leger	Lt.-Gen. Alexander M. Patch	Schwabischgmund, Duitschland
12e Pantser Div.	Gen.-Maj. Roderick R. Allen	Duitschland
63e Inf. Div.	Gen.-Maj. Louis Hibbs	Duitschland
45e Inf. Div.	Gen.-Maj. Robert T. Frederick	Duitschland
100e Inf. Div.	Gen.-Maj. W. A. Burress	Duitschland
XXIe Korps	Gen.-Maj. Frank W. Milburn	Duitschland
101e Lucht Div.	Gen.-Maj. Maxwell D. Taylor	Duitschland
36e Inf. Div.	Gen.-Maj. John E. Dahlquist	Oostenrijk
XVe Korps	Lt.-Gen. Wade H. Haislip	Duitschland
20e Pantser Div.	Gen.-Maj. Orlando Ward	Duitschland
3e Inf. Div.	Gen.-Maj. John W. O'Daniel	Duitschland
42e Inf. Div.	Gen.-Maj. Harry J. Collins	Duitschland
86e Inf. Div.	Gen.-Maj. Harris M. Melasky	Oostenrijk
VIe Korps	Gen.-Maj. Edward H. Brooks	Duitschland
10e Pantser Div.	Gen.-Maj. William H. H. Morris, Jr	Oostenrijk
44e Inf. Div.	Gen.-Maj. William F. Dean	Oostenrijk
103e Inf. Div.	Gen.-Maj. Anthony C. McAuliffe	Oostenrijk
1e Fransche Leger SHAEFF-reserve	Gen.- Jean J. de Lattre de Tassigny	Lindau, Duitschland
1e Geall. Luchtleger	Lt.-Gen. Louis H. Brereton	Maison La Fitte, Frankrijk
13e Lucht Div.	Gen.-Maj. Elbridge G. Chapman, Jr	Frankrijk
Am. Strategische luchtmacht in Europa ¹⁾	Gen. Carl A. Spaatz	Rheims, Frankrijk
8e Luchtmacht	Lt.-Gen. James H. Doolittle	High Wycombe, Bucks, Engeland
1e Lucht Div.	Gen.-Maj. Howard McC. Turner	Engeland
2e Lucht Div.	Gen.-Maj. Wm. E. Kepner	Engeland
3e Lucht Div.	Gen.-Maj. Earle E. Partridge	Engeland
9e Luchtmacht	Lt.-Gen. Hoyt S. Vandenberg	Wiesbaden, Duitschland
IXe Bombardements Div.	Gen.-Maj. Samuel E. Anderson	België
IXe Tactische Lucht Commando	Gen.-Maj. Elwood R. Quesada	Duitschland
XIXe Tactische Lucht Commando	Gen.-Maj. Otto P. Weyland	Duitschland
XXIXe Tactische Lucht Comm.	Brig.-Gen. Richard E. Nugent	Duitschland
1e Tactische Luchtmacht (Prov.)	Gen.-Maj. Robt. M. Webster	Heidelberg, Duitschland
XIIe Tactische Lucht Commando	Brig.-Gen. Glenn O. Barcus	Darmstadt, Duitschland
1e Fransche Lucht Commando	Gen. de Brig. Paul Gerardot	Issenheim, Frankrijk
XI Troepen Lucht Transport Comm.	Gen.-Maj. Paul L. Williams	Louvecienne, Frankrijk

¹⁾ Oefende tevens het toezicht uit over het tactisch gebruik van de 15 Luchtmacht in het Middellandsche Zee operatie gebied.

DE OVERWINNING OP JAPAN.

DE WEG NAAR CHINA.

Van den toestand op alle slagvelden in dezen wereldoorlog twee jaar geleden, was die in Oost-Azië voor de Vereenigde Volkeren wel de donkerste. De Japanners hadden, gebruik makende van het feit, dat de Westersche Mogendheden in Europa haar handen vol hadden benevens van de resultaten van den onverwachten aanval op de Amerikaansche vloot in Pearl Harbour, een zeer groot gebied in het Verre Oosten kunnen veroveren.

In Juli 1942 strekte dit gebied zich uit over de helft van den Grooten Oceaan, in het Zuiden begrensd door Australië en in het Westen door het gebergte op de grens van Indië en Birma. De vorderingen van de Japanners naar het Oosten waren gestopt door de slagen bij Midway en in de Koraalzee. Niettegenstaande

dit hield Japan enorme gebieden met onbeperkte natuurlijke hulpbronnen voor een modernen oorlog in zijn bezit.

Tot dusverre had onze poging om in dit gebied door te dringen slechts een matig succes gehad als gevolg van de groote moeilijkheden, die hieraan verbonden waren. Vele Amerikanen hadden zich dan ook afgevraagd of wij steeds opnieuw de bloedige gevechten voor Guadalcanal en de kust van Nieuw-Guinea moesten herhalen, hetgeen populair „Island Hopping” werd genoemd, en wat de beslissing in den oorlog met Japan voor vele jaren zou uitstellen.

De leger- en vlootaanvoerders waren zich echter in hooge mate bewust van de moeilijkheden en de schaarschte aan hulpmiddelen. Niettegenstaande deze moeilijkheden hadden wij niet nagelaten met onze toen aanwezige, zwakke strijdkrachten tot den aanval over te gaan teneinde een verder opdringen der Japanners te beletten en hen in het defensief te dwingen.

De Japansche opmarsch in Burma had China geheel afgesloten. De eenige aanvoer naar dit land vond nog over de „Himalayan-Hump” over 500 mijl door de lucht plaats tusschen Assam in Indië en het Yunnan-plateau.

De Japanners hadden China op een tijd aangevallen die het gunstigste was om hun plannen voor de verovering van Azië en Oceanië uit te voeren. Niettegenstaande China een bijna volkomen gebrek aan oorlogsmaterieel bezat, had het geweigerd zich hieraan te onderwerpen. De toestand van dit land was echter in het begin van den zomer van 1943 vrijwel hopeloos. Zijn behoefte was het grootst aan vrachtwagens, spoorwegwagons, artillerie, tanks en ander zwaar materieel. Het was onmogelijk dit materieel in voldoende hoeveelheid per vliegtuig over de Himalaya te brengen. In werkelijkheid vervoerde dan ook de 14e Amerikaanse luchtmacht onder Gen. Chennault slechts de benzine, bommen en munitie en deze route gaf aan China op dat oogenblik slechts weinig materiele hulp.

Indien het de Japanners gelukt zou zijn de legers en de Regeering van Generalissimo Chiang-kai-Tsjek te vernietigen zou het vrij geweest zijn de enorme hulpbronnen van China zonder verdere moeite te exploiteeren. Indien dit het geval was geweest zou het niet uitgesloten zijn, dat wanneer de Ver. Staten en Engeland na hun taak in Europa vervuld te hebben, een aanval op Japan zelf zouden doen, de Japansche Regeering naar China zou vluchten om daar den oorlog in dit groote land verder voort te zetten.

De Combined Chiefs of Staff waren er van overtuigd, dat Duitschland eerst moest worden vernietigd en dat de snelste opmarsch-weg naar Japan over den Pacific leidde, waarbij onze vloot de voorhoede moest vormen. Niettegenstaande dat, waren zij tevens overtuigd, dat China voldoende gesteund moest worden om den oorlog te kunnen voortzetten.

In overeenstemming hiermede werd dan ook te Casa-Blanca in Januari 1943 door de Combined Chiefs of Staff bevolen, dat voorbereidingen moesten worden getroffen om een aanvoerweg naar China op den grond tot stand te brengen, niettegenstaande op dat tijdstip de geall. hulpbronnen zoo zeer benodigd waren om den veldtocht in Noord-Afrika tot een goed einde te brengen en het meesterschap over de Middellandsche Zee te verkrijgen.

Wij wisten daarenboven, dat deze hulpbronnen nog zwaarder belast zouden worden zoodra wij onzen inval in Frankrijk zouden voorbereiden.

Op de „Trident”-conferentie, die vier maanden later te Washington werd gehouden en waar de toestand in Azië opnieuw werd gezien, besloot men aan het luchtvervoer over de „Hump” de hoogste prioriteit te verstrekken en deze op te voeren tot een capaciteit van 10.000 ton per maand.

Er werd tevens besloten, dat alle voorbereidende maatregelen zouden worden

getroffen voor het ondernemen van een veldtocht in Burma, welke in den herfst van 1943 zou moeten plaats vinden na het eindigen van den moesson.

Drie maanden later werden op de „Quadrant“-conferentie de plannen met grootere nauwkeurigheid uitgewerkt ten einde na te gaan wat in Azië zou kunnen worden bereikt met de hulpbronnen die aldaar op dat oogenblik aanwezig waren. Het binnendringen in Birma van uit Indië was een ongewoon lastige opdracht; de verbindingen tusschen de haven van Calcutta en Assan waren beperkt tot één spoorweg, die een spoorbreedte had varierend tusschen normaal en 1 meter breed spoor en die de Brahmaputra met ponten moest oversteken, daar de overstromingen van den moesson een overbrugging onmogelijk maakten. Nergens bevonden zich op de Indische-Burmeesche grens goede West-Oost overgangen, terwijl bovendien oerwouden die den voet van het Himalaya-gebergte bedekken de oorzaak zijn van malaria, acute dissenterie en typhus.

De Ver. Staten en Engeland beschikken over een onvoldoend aantal landingschepen voor de operaties in de Middellandsche Zee en West-Europa, zoodat het op dit oogenblik onmogelijk was om een aanval over zee vanuit het zuiden van Burma te ondernemen.

De operatie „Capital“.

Op de Quadrant-conferentie werd het Oppercommando Z.O. Azië onder Admiraal Lord Louis Mountbatten opgericht. Zijn opvolgend commandant werd Lt. Gen. Stilwell, die in het Amerikaansch China-Burma-Indië-operatiegebied het bevel/voerde. Alle hulpbronnen, die de Ver. Staten vrij konden maken, werden te zijner beschikking gesteld voor het tot stand brengen van een verbinding over land naar China. Het was echter dringend noodig meer geall. hulpbronnen in het Oosten beschikbaar te stellen, doch door gebrek hieraan was zulks niet mogelijk.

In deze nieuwe commando-verhouding bleven de Combined Chiefs of Staff de algemeene richtlijnen voor de operaties in Z.O. Azië vaststellen en bleven zij tevens belast met de toewijzing van de Amerikaansche en Britsche hulpbronnen. De operaties op het Chineesche oorlogsterrein stonden onder bevel van den Generalissimo, bij wien Stilwell de functie van Chef van den Staf uitoefende. De luchtmacht van de Royal Air Force en van de leger-luchtmacht op het Burma-front waarbij de Amerikaansche 10e luchtmacht, werden onder bevel van Gen. Maj. George E. Stratemeyer samengevoegd onder den naam van Oostelijk Luchtcommando.

Er was besloten, dat het offensief in Noord-Burma in den winter van 1943 en 1944 zou plaats vinden en dat de Ledo-Road van Assan, die door de Amerikaansche Genie werd aangelegd, doorgetrokken zou worden tot aan de Burma-Road bij Mongyu zoo spoedig als de offensieve operaties zulks zouden toelaten. Er werd eveneens besloten een pijpleiding aan te leggen van Calcutta naar Assam benevens een andere langs de Ledo-Road. Deze pijpleidingen zouden den toevoer van benzine naar China aanzienlijk op voeren.

Op dezelfde conferentie werd besloten de capaciteit van den luchtweg over de „Hump“ tot 20.000 ton per maand op te voeren. Tevens werd het plan voor het bombardeeren der Japansche eilanden vanuit China met behulp van de B-29 herzien en op de Quadrant-conferentie aangenomen. Een plan voor het bombardeeren van Japan, dat eveneens op de conferentie werd vastgelegd voorzag in de oprichting van vliegterreinen voor de „Super-Fortresses“ in den Pacific,

ten einde de vernietigende luchtaanvallen, die Duitschland voor den aanval van onze grondtroepen rijp maakten, eveneens op Japan toe te passen.

Het doel dat men met den luchtweg en den nieuwen overland-weg naar China voor oogen had, was een uiteindelijke toevoer van 85.000 ton per maand aan materieel en 54.000 ton aan benzine producten, welke via de pijpleidingen zouden worden aangevoerd.

Deze beslissingen in zake de Ledo-Road, de toename van het luchtvervoer, de constructie van de pijpleidingen en den veldtocht in Noord-Birma waren één van de meest moeilijk op te lossen problemen, waarvoor de Combined Chiefs of Staff zich zagen gesteld. Alle andere factoren zooals scheepsruimte, transport vliegtuigen voor mogelijke luchtoperaties in Italië, de aanvoer van troepen naar het Ver. Koninkrijk voor de Overlord-operatie, de hulp voor den veldtocht van Generaal MacArthur in den Pacific en andere noodzakelijke verstrekkingen moesten in aanmerking worden genomen bij het bepalen der hoeveelheid, die kon worden toegewezen. Soms moesten beperkingen worden opgelegd doch wanneer deze beperkingen op de verkeerde plaats werden gemaakt zouden zij het leven van geall. soldaten kosten en de eindoverwinning vertragen.

Aangezien de operaties in Burma niet konden beginnen, voordat de moesson in Assam en de overstromingen voorbij waren, hadden de Combined Chiefs of Staff, de President en de Eerste minister de gelegenheid Chiang-Kai-Shek in November 1943 te Caïro, voordat wij onzen aanval zouden inzetten, te ontmoeten.

Bij de Caïro-conferentie deden de Combined Chiefs of Staff verdere pogingen om de hulpbronnen te vinden, die den veldtocht in Burma zouden kunnen versterken door landingsoperaties in de Baai van Bengalen. Deze hulpbronnen waren nergens op de wereld te vinden tenzij wij onze plannen opgaven om met den Duitschen vijand in West-Europa in 1944 af te rekenen. Het nalaten hiervan zou het den Japanners mogelijk maken hun veroveringen op de Pacific-eilanden nog verder te exploiteeren. Men kwam echter overeen dat het door middel van de geprojecteerde aanvallen over de grens van Indië en Birma mogelijk moest zijn de Japanners uit Noord Burma terug te drijven en op deze wijze een landverbinding met China tot stand te brengen.

De voorbereidende maatregelen voor deze operaties vingen in October aan even voor de conferentie in Caïro en Teheran. De Chineesche 22e en 38e divisie rukten van haar opstellingen in de richting van de Ledo-Road op tot in de Hukawng-vallei.

Deze troepen waren in oefeningskampen in Ramgarh in Indië opgeleid door Generaal Stilwell, waarvoor de toestemming van den Generalissimo was verkregen.

In Februari voegde zich bij deze Chineesche troepen in de Hukawng-vallei speciaal geoefende Amerikaansche gevechtsgroepen die bekend stonden onder den naam van „Galahads”, die onder bevel van Brigadier Frank D. Merrill stonden. Deze troepen waren gevormd als gevolg van den oproep voor vrijwilligers bij alle voor den Jungle-oorlog getrainde infanterie-onderdeelen in de Pacific en Amerika. Hun opmarsch voortzettend over een uiterst moeilijk terrein onder de meest ongunstigste weeromstandigheden gelukte het om de Japansche 18e divisie, die destijds Singapore had veroverd, te vernietigen.

In Mei 1944 wisten zij het vliegveld bij Myitkyina te nemen, dat de sleutel was voor den toegang tot Noord-Burma. Gedurende het grootste gedeelte van dezen veldtocht was het den Japanners niet mogelijk versterkingen naar Noord-Burma door de Irrawaddy-vallei te sturen daar eenige colonnes bestaande uit geharde Britsche en Indische soldaten onder bevel van wijlen Gen. Maj. Orde C. Wingate,

dezen toegang afsloten. De colonnes stonden bekend onder den naam van „Long-Range-Penetration-Groups”. Eenigen van hen kwamen te voet uit Indië om op de Japansche verbindingslijnen te ageeren: anderen waren per glij-vliegtuig ter plaatse gebracht. Zij stonden onder bevel van den Amerikaanschen Kolonel Philip G. Cochran, die het bevel voerde over de z.g. luchtcommando troepen. Terwijl de troepen onder Gen. Stilwell naar de Myitkyina oprukten staken de troepen van den Generalissimo onder bevel van Maarschalk Wei-Li-Haung de Salween-rivier van het Oosten uit over.

De patrouilles van deze beide strijdkrachten maakten in den zomer van 1944 bij Tengchung contact en vormden het begin van een doorlopende lijn in Noord-Burma.

Gedurende den herfst van 1943 hadden de Japanners in afwachting van den aanval in Burma hun strijdkrachten voor een tegenoffensief, dat de verbinding met China zou moeten herstellen, gereed gezet. Japansche troepen vielen in oostelijke richting over de Salween bij Lungling aan, ten einde aldaar een verder opdringen door Chineesche troepen te beletten, waardoor het mogelijk was den weg van Ledo verder af te bouwen.

Een andere sterke Japansche stoot werd gedurende den tijd, dat de geall. operaties aan den gang waren, in de richting van de Britsche basis te Imphal ingezet om den Bengalen-Assam spoorweg beneden de bases voor het luchttransport over de Hump en den aanvoer voor Generaal Stilwell af te snijden.

In April 1944 was Imphal afgesneden en bedreigden de Japanners het aan de spoorweg gelegen Dimapur. Britsche en Indische troepen die naar dezen sector door de lucht werden vervoerd, konden de bedreiging afslaan en wisten wederom contact te verkrijgen met de Indische divisies in de vlakte van de Imphal. Na hevige en langdurige gevechten konden de vijandelijke divisies met zware verliezen worden verslagen. Op denzelfden tijd waren Britsche en Japansche troepen in de Arakan naar het Zuiden in gevechten gewikkeld langs de kust van Bengalen.

Het wederom binnendringen in Burma was één van de moeilijkste veldtochten, daar zij begon aan het eind van een toevoerweg door de lucht. Van het eerste begin van den opmarsch der Chineezers af in de Hukawng-vallei in October tot na den val van Myitkyina in Augustus waren doorlopend tusschen de 25.000 en 100.000 man in den strijd betrokken, die hoofdzakelijk geheel voor wat voedsel betreft, en uitrusting en munitie op aanvoer uit de lucht waren aangewezen. De aanvoer geschiedde per parachute, gewoon afgegooid of van uit de lucht geland.

De aanvoer door de lucht werden onderhouden door Britsche en Amerikaansche vervoer-eskadrilles onder bevel van Brigadier William D. Old, die onder toezicht stond van het luchtcommando in het Oosten onder Generaal Stratemeyer. Dag en nacht vlogen de C-46 en de N-47 van verschillende vliegvelden en landingsterreinen in de Brahmaputra-vallei naar ontmoetingspunten met de geall. colonnes in de oerwouden van Burma. Iedere vlucht moest over een of meer steile ruggen van de Himalaya geschieden, die naar het Zuiden langs de grens tusschen Indië en Burma waren gelegen en die één van de grootste hindernissen vormden voor de militaire operaties. De vervoer-eskadrilles rekenden tijdens het hoogtepunt van dezen veldtocht op 230 vlieg-uren per maand, gedurende drie maanden voor ieder deelnemend vliegtuig. De normale maandelijksche vliegtijd was 120 uur.

Bij twee hoogtepunten van den veldtocht transporteerden de vervoer-eskadrilles, bijgestaan door vliegtuigen van het luchttransport, belangrijke aantallen troepen in den tijd van eenige uren en dagen waar anders weken en maanden voor zouden zijn benodigd geweest.

De eerste van deze vervoeren waren die van Britsche en Indische troepen om de bedreiging aan den Bengalen-Assan spoorweg in Dimapur tegen te gaan. De tweede was het vervoer van twee Chineesche divisies, de 14e en de 50e van Yunnan in China over de Hump naar Sookerating in Assan in Indië. Dit vervoer werd in 8 dagen tot stand gebracht. De Chineesche troepen werden door transportvliegtuigen in China afgehaald, op bovenvermelde vliegvelden geheel opnieuw uitgerust en bewapend om daarna naar de omgeving van Hukawng terug te worden gevlogen vanwaar zij in den strijd werden gebracht voor den slag bij Myitkying.

De veldtocht in Burma was alleen mogelijk door aanvoer door de lucht. Oerwouden bedekken de bergruggen tusschen Indië en Burma en hebben daar sinds lang het doordringen van de beschaving tegengehouden. Zij worden bewoond door bergstammen zooals de Kachings, de Chins en de koppensnellende Nagas. Voordat de Amerikaansche Genie de enorme taak beëindigde om de Ledo-Road over de bergen en door de oerwouden aan te leggen werd een weg van de Brahma-putra naar de Irrawaddi-vallei voor onmogelijk gehouden.

De val van Burma.

De opdracht die de Joint Chiefs of Staff aan Generaal Stilwell in Azië hadden verstrekt was één van de allermoeilijkste. Men bevond zich aldaar aan den magersten aanvoerweg, die er bestond, daar de aanvragen voor den oorlog in Europa en de veldtocht in den Pacific, die voor het verkrijgen van den overwinning het meest belangrijk waren, vrijwel alles wat aan materiaal en uitrusting aanwezig was, opeischten.

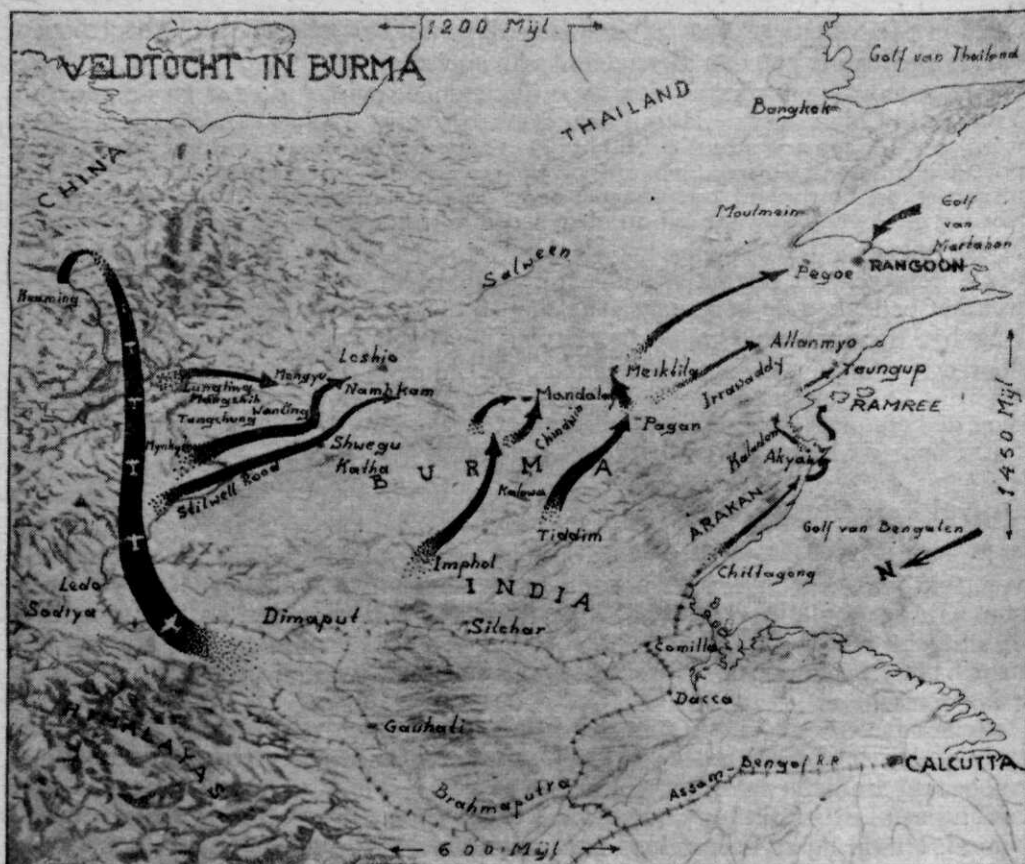
Generaal Stilwell kon slechts dat krijgen, wat nog overbleef en dat was zeer weinig. Hij moest daarenboven over groote afstanden opereeren, over vrijwel onbegaanbare gebieden met veel ziekte en een ongunstig klimaat. Daarenboven had hij een lastig politiek vraagstuk op te lossen en stond tegenover een sterken vijand, terwijl hij zelf een tekort aan hulpmiddelen bezat.

Niettegenstaande dit alles wist Generaal Stilwell met groote energie zijn opdracht uit te voeren. De krachtige pogingen die hij daartoe had aan te wenden brachten hem in conflict met vele persoonlijkheden. Hij stond als het ware als tusschenpersoon tusschen twee vreemde Regeeringen, te midden van zeer ingewikkelde vraagstukken. Als gevolg van dit alles bleek het in den herfst van 1944 noodzakelijk Generaal Stilwell van zijn zware verantwoordelijkheid in Azië te ontlasten en hem tijdelijk te ontheffen van zijn poging het onmogelijke tot stand te brengen.

In dezen tijd waren de verbindingen met China in een beter stadium gekomen en de opdrachten in Zuid-Oost Azië en China zouden geleidelijk meer uit elkaar gaan loopen, waardoor het raadzaam werd beide operatietooneelen te scheiden. Als gevolg hiervan werd het Amerikaansche operatie-gebied China—Burma—Indië verdeeld in het Indië—Burma operatiegebied en het Chineesche operatiegebied.

Lt. Gen. Daniël I Sultan, die onder Generaal Stilwell had gewerkt, kreeg het Indië—Burmagebied; Generaal Majoor C. Wedemeyer, die hoofd van het Bureau voor Strategische plannen aan het Departement van Oorlog was geweest en sedert dien deel had uitgemaakt van den Staf van Admiraal Mountbatten, werd onze commandant in China, waarbij hij Generaal Stilwell als Chef van den Staf van den Generalissimo opvolgde. Geen Amerikaansch officier had zoo duidelijk getoond een juist inzicht te bezitten over de sterkte en de zwakheden van de Japanners en over de methode om hen in Azië te verslaan, als Gen. Stilwell.

Hij kwam naar de Ver. Staten terug om de africhting van de troepen, die aan den oorlog tegen Japan moesten deelnemen, te herzien. Na den dood van Gen. Buckner in Okinawa kreeg hij het commando over het Amerikaansche 10e Leger.

Intusschen ging de veldtocht in Burma ook gedurende de moesson voort. De Chineesche, Amerikaansche en Britsche troepen bevonden zich toen aan de Chindwin-rivier, Noord van Kalewa en van de boven-Irrawaddi naar Lungking. Het plan was om door Centraal-Burma naar Mandalay op te rukken, waarbij Admiraal Mountbatten de operatie Dravula zou uitvoeren, die vanuit het Zuiden een landing inhield om zich van Rangoon meester te maken. Na het eindigen van de moesson stooten de Chineesche, Amerikaansche en Britsche troepen onder bevel van Gen. Sultan aan weerszijden van de Irrawaddi naar het Zuiden door, maakten zich begin November meester van Chwegu en hadden in December het terrein, waarover den aanvoerweg moest loopen, tot Bhamo gezuiverd.

De Japanners in Burma hadden zich niet kunnen herstellen van de slagen, die Gen. Stilwell hun had toegebracht en van de verliezen, die door Britsche en Indische troepen aan hun 15e, 31e en 33e Divisies waren toegebracht toen deze zich van den Bengalen-Assam spoorweg wilden meester maken. Onmiddellijk na het oprukken werd door de Amerikaansche Genie onder Brigadier Lewis A. Pick den aanvoerweg achter het front aangelegd. Deze troepen werkten met hun bulldozers dikwijls zoo ver vooruit, dat zij menigmaal onder vijandelijk

vuur lagen. Op 28 Februari 1945 stak een Amerikaansche colonne vrachtauto's uit Indië de grens tusschen Burma en China over. De Stilwell-Road was open!

In West-Burma rukten de Britten verder naar het Zuiden door Tidden over de Chindwin. Er werd alleen weerstand van de Japansche achterhoede onderhouden. De Britsche operaties zuiverden voorts de Caladan-delta op de Arakan-kust en legden vliegvelden in Akyab en op het Ramree-eiland aan.

De Japansche terugtocht in Burma was op het eind van Januari 1945 in vollen gang. De achtereenvolgende, door Gen. Mac Arthur uitgevoerde landingen in de Philipijnen en de operaties van de Amerikaansche vloot in de Chineesche Zee hadden den Japanschen aanvoerweg naar Burma doorgesneden. Midden Februari stak een Britsche colonne de Irrawaddy bij Pagan over en rukte op tot Meiktila. Het bezit van dezen weg en het spoorwegcentrum met zijn vliegvelden ondermijnde de geheele Japansche positie in Centraal-Burma.

Intusschen sloten Britsche en Indische strijdkrachten Mandalay van het Noorden en het Westen in. De Japanners in Mandalay wisten zich echter tot 21 Maart te handhaven. Veertig dagen later landden Britsche Luchttroepen op de Westkust van de Rangoon-rivier Zuid van de haven en de volgende dag werden verscheidene troependeelen op de kust aan land gezet. De Japanners hadden echter Rangoon reeds verlaten en de Engelschen konden op 3 Mei de stad bezetten. De havenwerken bleken nog in goeden staat te zijn.

De veldtocht in Burma was echter nog niet geëindigd. Enkele Japansche eenheden hadden kans gezien naar het Oosten in Thailand en in het Moulmein-gebied van Zuid-Burma terug te trekken, doch daartegenover stond dat zich duizenden vijanden ingesloten over het geheele land verspreid bevonden, zonder eenige kans te hebben hieruit te kunnen ontsnappen.

Admiraal Mountbatten berichtte, dat de gevechten aan Japan 300.000 man aan verliezen hadden gekost, waarvan 97.000 gesneuveld waren.

Deze operaties in Azië hadden plaats gevonden aan een van de meest twijfelachtige aanvoerwegen, welke ooit in de historie waren voorgekomen. Grootte inspanning had het gekost om deze verder uit te bouwen. De Amerikaansche havendetachementen in Calcutta werkten onder geweldige hitte en vochtigheid samen met inlandsche werkkrachten, die door ziekte, hitte en honger verslapt waren. Niettegenstaande dat werkten zij sneller dan de detachementen in welke militaire haven ter wereld. Gelijktijdig werd de capaciteit van den Bengalen—Assam spoorweg meer dan tweemaal opgevoerd door de Amerikaansche spoorwegbataljons, waarbij de ziekten en hitte in de Brahmputra-vallei niet in staat waren hun energie te verminderen.

Gedurende 1943 en 1944 was de stroom van Amerikaansche wapens en materieel door Calcutta en de genoemde vallei groot genoeg om niet alleen het geweldige werk aan de Ledo-Road van het noodige te voorzien en de Japansche strijdkrachten te vernietigen, maar tevens om regelmatig de capaciteit van de Himalaya-luchtroute op te voeren en de ondervoede legers van China van het noodige te voorzien.

Tegenslag in China.

Gedurende het laatste deel van den veldtocht in Burma werden de Amerikaansche troepen van de gevechtsgroep Mars, een brigade uit twee regimenten bestaande, die de opvolger was van gevechtsgroep Galahad, tezamen met twee Chineesche divisies die in Burma hadden gevochten naar China overgevlogen.

In Januari 1945 was het vrachtvervoer over de Hump tot de geweldige hoeveelheid van 46.000 ton per maand opgevoerd. Dit belangrijke en gevaarlijke

luchtverkeer is één van de grootste verrichtingen op het gebied van aan- en afvoer in dezen oorlog tegen Japan. Het waren deze prestaties, die het mogelijk maakten dat de 14e Luchtmacht onder Generaal Chennault aan de Chineesche Legers den noodigen steun konden verlenen en die het tevens mogelijk maakte dat de in China gestationeerde „Super-Fortresses” de bombardementen op de Japansche eilanden konden voortzetten. In Juni 1945 toen de vliegvelden op de Marianen voldoende capaciteit hadden werden de „B-29's” uit China naar de Pacific overgebracht, waar hun aanvoer beter kon worden verzorgd.

In Mei 1944 hadden de Japanners echter een sterke stoot naar het Zuiden uitgevoerd vanuit de omgeving van het Tung-Tingmeer in de provincie Yunnan gelegen. In den nazomer begon tevens hun opmarsch naar het Westen vanuit Canton. Deze omvattende groepen kwamen in de nabijheid van het Amerikaansche Luchtmachtcentrum bij Kweilin tezamen, waarbij 7 van de voornaamste luchtbases van de 14e Luchtmacht van waaruit het scheepsverkeer in de Chineesche Zee werd bestookt in hun handen vielen. In April 1945 opereerden de Japanners vanuit Pao-ching tegen onze belangrijke luchtbasis in Chihkiang. Gesteund door onze 14e Luchtmacht gelukte het de Chineesche troepen de Japansche colonne eerst met groote verliezen te vertragen, daarna te stoppen en ten slotte terug te werpen. Deze aanvallen in China waren de ernstigste, die de Japanners in 1944 en 1945 in staat waren uit te voeren.

In het voorjaar van 1945 werd de groote aanval over de eilanden van de Pacific tot diep in Azië uitgevoerd. In hun angst voor de veiligheid van hun land waren de Japanners begonnen sterke krachten uit Zuid en Centraal China terug te halen. Achter deze volgden nu de Chineesche troepen, die met alle kracht, waartoe zij instaat waren op de terugtrekkende troepen druk uitoefenden. Onder commando van Generaal Wedemeyer was een steeds grooter wordend aantal Amerikaansche officieren bezig met het oefenen en uitrusten van de Chineesche soldaten, die reeds 8 jaar lang de Japanners hadden bestreden. Het Departement van Oorlog voegde aan hen nog twee legercommandanten toe, die hadden meegewerkt om het Duitsche Leger te verslaan nl. Generaal Truscott van het 5e Leger in Italië en Generaal Simpson van het 9e Leger. In dezen tijd werden tevens de luchtstrijdkrachten in China gereorganiseerd. De 10e Luchtmacht werd van Indië naar China overgebracht en zoowel de 10e en de 14e Luchtmacht werden onder de algemeene bevelen van Generaal Stratemeyer geplaatst. Terwijl deze reorganisatie werd uitgevoerd vroeg Generaal Chennault die de oorspronkelijke groep van Amerikaansche vrijwilligers van de „Flying Tigers” had gecommeandeerd en daarna de Commandant van de 14e Luchtmacht was, zijn ontslag. Het Departement van Oorlog stemde in dit verzoek toe en Gen. Maj. Charles B. Stone volgde hem op.

Ordere de Bataille vanaf 14 Augustus 1945 der Amerikaansche strijdkrachten in het Chineesche gebied.

EENHEID	COMMANDANT	PLAATS
Alg. Hoofdkwartier van de Am. Legerstrijdkrachten, in het Chin. gebied	Lt.-Gen. A. C. Wedemeyer	Chungking, China
Amerik. Leger-Luchtstrijdkrachten, in het Chin. gebied	Lt.-Gen. G. E. Stratemeyer	Chungking, China
10 ^e Luchtstrijdkrachten	Gen.-Maj. H. C. Davidson	Liuchow, China
14 ^e Luchtstrijdkrachten	Gen.-Maj. C. B. Stone, 3d	Kunming, China

Het was Generaal Stilwell gelukt eenige oefening en uitrusting aan 35 Chineesche divisies in zijn oefenkampen in Yunnan te geven. Onder leiding van den Generalissimo zette Generaal Wedemeyer deze opdracht met kracht voort, waarbij hij thans gebruik kon maken van den steeds toenemenden aanvoer, die over den weg uit Indië kwam. Wij konden thans overtuigd zijn, dat wanneer de eindslag voor Japan zou plaats hebben de legers van den Keizer overal krachten tegenstand zouden vinden.

DE CONSTANTE DRUK OP DEN VIJAND.

Het is altijd het beginsel van de Amerikaansche Chiefs of Staff geweest dat Japan het beste zou kunnen worden verslagen door rechtstreeksche aanvallen over den Pacific. Oceanen zijn geweldige hindernissen, maar zij zijn tevens de invasiewegen over een land dat de overmacht op zee heeft.

De Japansche aanvallen op onze vloot in Pearl Harbour gaven haar een zeer groot, doch niettemin tijdelijk voordeel. De Japanners hadden nl. niet gerekend op de zich in Amerika bevindende scheepswerven en de traditie van de Amerikaansche Marine. Zelfs voordat het evenwicht in sterkte met de Japansche vloot was herkrege, hield de marine met succes haar verbindingen met Australië open en voerde reeds beperkte aanvallen op de Salomons-eilanden uit, ten einde aan den vijand een verder doordringen te beletten. Met grooten moed werden de Japanners in hun doordringen naar Australië door den slag in de Koraalzee gestuit en werd ook de Japanschen aanval op de Ver. Staten verijdeld door den slag bij Midway.

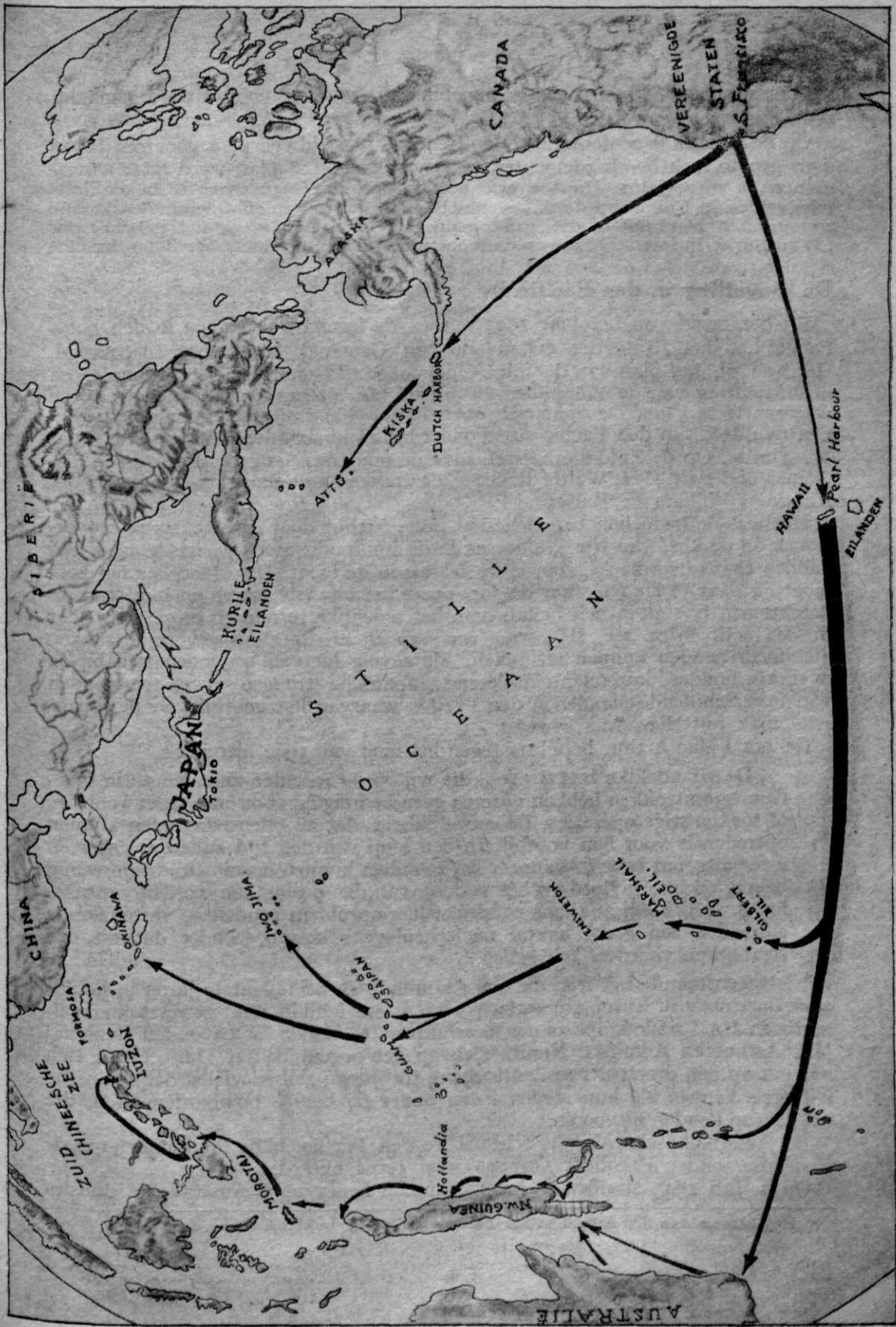
De strategische toewijzing van allerlei benodigdheden voor verschillende operatiën geschiedde door de Combined Chiefs of Staff, doch het toezicht op de operaties in den Pacific was aan de Amerikaansche Chiefs of Staff voorbehouden. Op de conferentie te Casa-Blanca stemden de Combined Chiefs of Staff in met het plan dat aan Japan een verder doordringen moest worden belet en tevens dat het hen onmogelijk gemaakt moest worden om zich in het veroverde gebied vast te zetten en dit verder te exploiteeren. Dit besluit was genomen niettegenstaande wij op dat oogenblik groote moeite hadden de noodige hulpbronnen voor de vernietiging van de As-Mogendheden in Europa ter beschikking te stellen.

Hoewel men in het algemeen aannam, dat een land op niet meer dan één front kon strijden, waren wij gedwongen zulks niet alleen op twee doch op meer fronten te doen. Wij waren dus genoodzaakt inderdaad deel te nemen aan een „Wereldoorlog”, waarbij de kracht van de Amerikaansche democratie over de geheele wereld moest worden ingezet.

Op de Trident conferentie in Mei 1943 te Washington toen de te volgen strategie over de geheele wereld werd vastgesteld, was tevens besloten, dat de snelheid waarmede Japan zou worden aangevallen, zou worden vergroot. Een paar maanden later in Augustus 1943 werd op de Quadrant conferentie in Quebec de opmarschweg zelve nauwkeurig bepaald. Generaal Douglas Mac Arthur kreeg de opdracht zijn operaties op de kust van Nieuw-Guinea voort te zetten en de Philipijnen in den herfst van 1944 te bereiken.

Tevens werd ingestemd met de operaties op de Gilberts-, de Marshals- en de Marianne-eilanden en men nam aan, dat in het voorjaar van 1945 vaste voet zou zijn verkregen op de Ryukyus-eilanden in de nabijheid van Japan.

Admiraal King vertrouwde, dat gedurende dezen opmarsch vermoedelijk bij het veroveren van de Marianne-eilanden en de Philipijnen de Amerikaansche vloot de Japansche zou ontmoeten en dat de laatste hierbij volledig zou kunnen

worden verslagen. Nooit is een voorspelling, die zoo lang vooruit werd gemaakt, zoo bewaarheid geworden.

Op de Quadrant conferentie stelde Generaal Arnold een plan voor, om Japan door groote luchtbombardementen te verzwakken. Dit plan werd later aangenomen en uitgevoerd. Hiertoe was het noodig, dat men over de benodigde vliegvelden in China, op de Marianne-eilanden en andere eilanden in den Pacific zou kunnen beschikken, die groot genoeg moesten zijn voor het gebruik der „B-29 Super-Fortresses”, die op dat oogenblik juist in productie werden gebracht.

De omvatting in den Pacific.¹⁾

Bij het begin van het jaar 1943 werden de legerstrijdkrachten in den Zuid-Pacific aan het strategisch commando van Generaal MacArthur toegevoegd. Het was nl. het plan van de Joint Chiefs of Staff het initiatief te behouden en in de richting van de Philipijnen en Japan van uit het Zuiden en het Oosten voorwaarts te gaan. De opmarsch over de geweldige uitgestrektheden van het Centrale deel van den Pacific stond onder het commando van Admiraal Chester W. Nimitz. Op de Zuid-flank geschiedde de opmarsch langs 2 assen één in Nw. Guinea onder Lt. Gen. Walter Krueger, de andere op de Salomon-eilanden onder Admiraal William F. Halsey.

Het was de bedoeling van Generaal Mac Arthur door een reeks van omvattingen op de kust van Nw. Guinea en in de Philipijnen voorwaarts te gaan. Wij hadden thans overmacht, zoowel op zee als in de lucht. Daardoor was het hem mogelijk daar te landen waar de Japanners het zwakste waren en hun sterkere krachten in te sluiten met behulp van het moeilijke terrein en onze overmacht in de lucht en op zee, als gevolg waarvan zij uit de aldus gevormde zakken niet meer zouden kunnen uitbreken. Als gevolg hiervan bevonden zich bij de overgave honderdduizenden geïsoleerde Japansche troepen in de oerwouden van de verschillende eilanden in den Pacific, waarvan het gebruik voor de Japansche zaak nutteloos was geweest.

Generaal Mac Arthur berichtte tegen het eind van 1944 hierover :

„De vijandelijke bezettingen, die wij op de Salomon-eilanden en in Nw.-Guinea omtrokken hebben vormen geen bedreiging voor onze tegenwoordige of toekomstige operaties. De mogelijkheid, dat zij offensief zouden kunnen optreden is voor hen voorbij. In den loop van den tijd zullen zij meer en meer uitgeput raken. Wanneer wij ze zullen kunnen opruimen is van weinig belang en hun invloed op het verloop van den oorlog kan worden verwaarloosd. Indien wij ze thans zouden willen opruimen zouden de verschillende aanvallen een groot aantal menschenlevens kosten, zonder dat dit ons strategisch voordeel zou geven.”

Niettegenstaande het feit, dat wij gedurende de beide laatste jaren in hoofdzaak onze actie in Europa moesten voeren, is ons land in staat geweest om regelmatig in den Pacific hulpbronnen beschikbaar te stellen en bevonden Generaal Mac Arthur en Admiraal Nimitz zich op het oogenblik dat Duitschland zich overgaf op den drempel van den toegang tot Japan zelf en vielen de Japansche industrie zoowel als hun steden ineen onder de hevige bombardementen, die wij daarop konden uitvoeren.

De Amerikaansche Marine beheerschte den Pacific, in de Philipijnen was de Regeering onder President Osma weer teruggekeerd.

Op 1 Juli 1943 stonden 4 Amerikaansche benevens 6 Australische divisies

¹⁾ Het kaartje van den aanval in het Zuidwesten is afgedrukt op blz. 222 en 223.

onder bevel van Generaal MacArthur, zijn luchtmacht was nog geen 150 zware bombardementstoestellen sterk. Admiraal Nimitz had 9 leger- en marinedivisies onder zijn bevelen. Niettegenstaande dat hadden deze twee bevelhebbers in het voorjaar van 1945 de Japanners uit de Philippijnen en de Ryukyus-eilanden verdreven en bevonden zij zich vlakbij het hoofdeiland van Japan.

Na het eind van den bijzonder moeilijken veldtocht in Burma op het eind van Juni 1943, een veldtocht die moeilijk was door gebrek aan hulpmiddelen en het onbegaanbare terrein, landden twee regiment gevechtsgroepen op de eilanden Woodlark en Kiriwina bij de Oostelijke punt van Nw. Guinea. Deze operatie was slechts klein maar zij was een typisch voorbeeld van ons offensief in den zuidwestelijken Pacific. Door een schijnbeweging misleid, werden de Japanners volkomen verrast. Onmiddellijk na de landing werden vliegvelden op deze eilanden aangelegd, die noodig waren voor de hierna volgende operatiën en die tevens het eventueel snel overbrengen van jagers tusschen de Salomons en Nieuw-Guinea mogelijk maakten.

De verovering van New-Georgia met het belangrijke vliegveld van Munda geschiedde door het XIVE korps onder Generaal-Majoor Oscar W. Griswolt. De eerste landing werd op 30 Juni op het eiland Rendova uitgevoerd. De Japansche weerstand bleek hierbij slechts gering. In de lucht trachtte echter de vijand met alle middelen de landing te verhinderen. Den volgenden dag beschoten de 155 m.m. kanonnen van de marine op Rendova het Munda-vliegveld op 6 mijl afstand aan de andere zijde van het water gelegen. Onderdeelen van de 37e en 43e divisie landden daarna op New-Georgia, waarbij het westelijk gedeelte van het eiland omvat werd. Nadat onze strijdkrachten door deelen van de 25e divisie waren versterkt, werd Munda op 5 Augustus genomen. Op 9 October nam het XIVE korps Vella-Lavella waarbij het sterk bezette eiland Kolombangara werd omgaan.

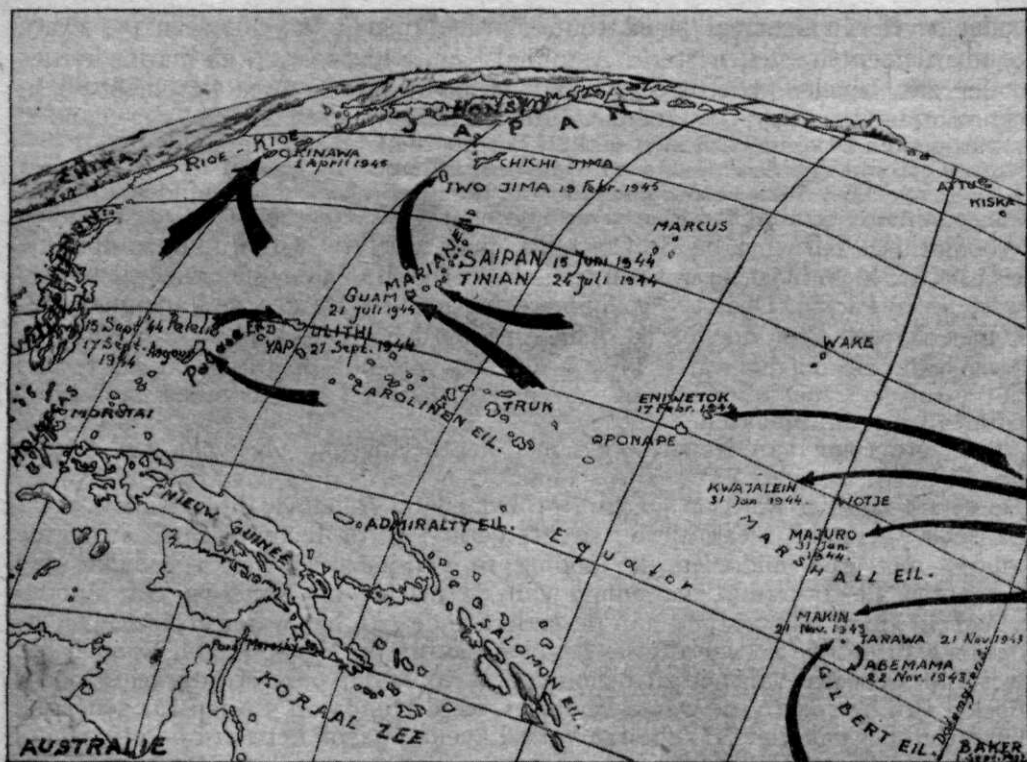
Generaal MacArthur viel met een Australische strijdmacht, die te land vanuit het westen opmarcheerde Salamaua aan. Gelijktijdig maakte een Amerikaansche gevechtsgroep ter sterkte van een regiment een landing Zuid van de stad. Op 4 September, terwijl de Japanners nog in Salamaua weerstand boden, landde een Australische strijdmacht eenige mijlen Oost van Lae. Den volgenden dag werd een Amerikaansch parachutistenregiment onder dekking uit de lucht, beveiligd door rook, afgeworpen, ten einde zich van het vliegveld bij Nadzab, 19 mijlen Noordwest van de stad, meester te maken.

Deze gedurfde manoeuvre maakte het luchtvervoer van een Australische divisie naar Nadzab mogelijk, die daarna vanuit het Oosten aan de geconcentreerde aanvallen op Lae deel nam. Na moeilijke gevechten werd de stad op 16 September veroverd.

Salamaua was vijf dagen te voren gevallen. Generaal MacArthur wendde zich daarna snel in de richting van Finschhafen. Hoofdzakelijk van Australische strijdkrachten gebruik makend, bezette hij deze stad op 22 October. In Februari 1944 bevond zich het schiereiland Huon volledig in onze handen. Gedurende deze operaties en die welke nu volgden, werden uitgebreide luchtaanvallen tegen 's vijands verbindingswegen, schepen en vliegvelden uitgevoerd, waarbij in hooge mate werd bijgedragen tot het succes van de operaties op den grond.

Intusschen hadden Nieuw-Zeelandsche troepen zich eind October van twee eilanden, in de Treasury-groep van de noordelijke Salomons, meester gemaakt. Voorafgegaan door eenige verspreide landingen op het n.w. deel van Choiseul was de derde mariniersdivisie van het eerste marine landingskorps van Lt. Gen. A. A. Vandegrift op 1 November in de Keizerin Augustabaai in West Bougainville

Aanval in den Midden-Pacific.

geland. Deze landing maakte het mogelijk een marinebasis en drie vliegvelden op te richten gelegen op jagerafstand van Rabaul, dat 235 mijl verwijderd lag. Vanuit deze vliegvelden was het mogelijk de overgebleven Japanners in hun opstellingen op de Salomons te neutraliseeren door de 13e Luchtmacht onder Gen. Maj. Nathan F. Twining, waardoor het niet verder noodig bleek om een afzonderlijken veldtocht te ondernemen om deze eilanden te veroveren.

Op 11 November kwamen de onderdelen van de 37e divisie in de voorste lijn en op 15 December ging het commando in het bruggehoofd over op het XIVE korps, dat versterkt was met de „Americal Division”. Ondertusschen had een gevechtsgroep van de marine onder Admiraal Halsey de Japansche lucht- en marinemacht in Rabaul met succes aangevallen.

In het centrum van den Pacific had het legercommando onder Lt. Gen. Robert C. Richardson Jr. de opleiding van de troepen onder zijn bevelen, die voor het Zuiden en Westen waren bestemd. Oefenkampen voor de opleiding van de manschappen, waar deze getraind werden voor de gevechten in het oerwoud en bij landingen, werden opgericht op de Hawaii-eilanden, waar de troepen werden afgericht door instructeurs die uit de voorste lijn terug kwamen.

De resultaten van deze opleiding waren in elk gebied van den Pacific merkbaar. In het najaar van 1943 werd een begin gemaakt, met de verschillende operaties die ons binnen het jaar het meesterschap in den Pacific zouden bezorgen. De aanvallen, die hierbij op verschillende plaatsen werden uitgevoerd, noodzaakten den vijand zijn reeds geringe luchtstrijdkrachten over een groot gebied te verspreiden,

waardoor hij onvoldoende krachten overhield ter beveiliging van de meest kritieke plaatsen. Het uitgestrekte zeegebied begunstigde het gebruik van de overmachtige Amerikaansche marinekrachten en de kleine eilanden leenden zich slecht voor het gebruik van groote vijandelijke grondstrijdkrachten.

De eerste stap, die gedaan werd was de verovering van de Gilbert-eilanden. Deze is bekend onder den naam van „Galvanic” operatie.

Voorafgegaan door aanvallen van onze vliegtuigen die vanaf vliegtuigmoederschepen op Marcus en de hoofdeilanden van de Marshall-groep opereerden werden in begin September de eilanden Baker, Nukufetu en Nanumea door de Amerikaansche strijdkrachten genomen.

Begin October werd het eiland Wake zwaar gebombardeerd, na een inleidend bombardement door marine en legervliegtuigen en de vliegtuigen van de 7e luchtmacht; onder Gen. Maj. Willes H. Hale namen de landingen op de Gilberts op 21 November een aanvang. De 2e Marinedivisie landde op Tarawa, een gevechtsgroep van de 27e divisie landde op Makin. Op beide eilanden boden de Japanners hardnekkig weerstand. De groote sterkte van den vijand op Tarawa maakte de operatie moeilijk en kostte ons groote verliezen. Abemama in het Zuiden werd zonder tegenstand genomen.

Deze operaties brachten voor onze troepen een geheel nieuwe wijze van oorlogvoeren met zich mede. De vijand was in de meeste gevallen geconcentreerd in een klein gebied, dat zwaar versterkt was met kazematten, die beveiligd werden door mijnen en hindernissen aan de kust. De gelandde troepen werden door een dicht net van vuur ontvangen. Het was alleen mogelijk den vijand aan te pakken nadat deze eerst onder een hevige beschieting was geweest, waarna het gevecht als een handgemeen verliep. Onze „Amphibious-tractors” bewezen hierbij groote diensten. Zij werden buiten het bereik der kustbatterijen te water gelaten en naderden daarna de kust tusschen de formatie der landingsbooten, waarbij zij het voordeel hadden, dat zij over de onderwater gelegen riffen gemakkelijk de kust bereikten.

Van de Gilberts keerde Admiraal Nimitz zich naar de Marshall-eilanden, waar hij zich van verschillende atollen meester maakte. Deze operatie staat bekend onder den naam van „Flintlock”. Op 31 Januari 1944 na een hevig luchten marinebombardement landde de 7e divisie, die reeds op Attu had gevochten, op de zuidelijke eilanden van de Kwajalein-atol, terwijl de 4e Marinedivisie het noordelijk deel op Namur en Roi aanviel. Deze divisies maakten deel uit van de „V Marine Amphibious Corps”, dat door Gen. Maj. Holland M. Smith werd gecommandeerd. Op 8 Februari was alle weerstand overwonnen. Generaal Richardson schreef mij na een vlucht naar de Marshall-eilanden:

„Als gevolg van de Lucht-, Marine- en artilleriebombardementen was het eiland Kwajalein één groote ruïne. De vernietiging was volledig geweest. Nadat ik van den lagunenkant het eiland naderde, gaf het beeld een Niemandslaan uit den eersten wereldoorlog. Het was erger verwoest dan Betio op Tarawa. Met uitzondering van eenige in puin geschoten betongebouwen stond er niets meer. Alles wat van ander materiaal dan beton was gebouwd, was volledig afgebrand en vernield. Het gevolg hiervan was, dat er vrijwel geen opslagplaatsen in onze handen vielen en wij alleen nog een paar pakken rijst en wat verspreide kleeding en munitie aantroffen.”

Ook Majuro met zijn prachtige ankerplaats werd door ons bezet op 29 Februari. Na een hevigen aanval van onze vliegtuigen, afkomstig van moederschepen, landde de gevechtsgroep van de 27e divisie en een Mariniersgevechtsgroep op Eniwetok, dat op 22 Februari in onze handen viel. Het bezit van de Marshall-

eilanden maakte het mogelijk de vijandelijke marinebasis op Truk uit de lucht te isoleren, totdat ons doordringen op de Carolinen zulks volledig kon doen. Truk werd tevens door de 13e Luchtmacht („B-29's) die zich op de Admiraliteitseilanden bevond, aangevallen.

Gelijktijdig met bovenvermelde operaties drongen wij in het Z.W. eveneens door tot in het westelijk deel van Nieuw-Engeland, ten einde de straat van Vitiaz en de straat van Dampier in ons bezit te krijgen.

Op 15 December 1943 landde een versterkt Cavalerieregiment op drie plaatsen op Arawe. Het vliegveld bij Kaap Gloucester was een belangrijke schakel in den keten van vliegvelden, die voor onze luchtmachtcrachten noodig waren om eer verder doordringen mogelijk te maken. Gedurende verschillende weken werd dit terrein aan een hevig bombardement onderworpen en op 26 December landde de 1e Mariniedivisie, die vier dagen later dit vliegveld veroverde. Midden Maart hadden de Mariniers en de Arawe-gevechtsgroep van het leger als gevolg van hun gezamenlijke operaties het westelijk deel van Nieuw-Engeland in hun bezit. Gedurende dezen strijd was echter ook de opmarsch van Generaal MacArthur naar het Westen voortgezet. Op 2 Januari 1944 had een Regiments gevechtsgroep van de 32e divisie een sprong van 110 mijlen gemaakt en was in de nabijheid van Saidor op de Noordkust van Nieuw-Guinea geland. Op 7 Januari was aldaar reeds een landingsterrein in gebruik.

De Admiraliteitseilanden, die West van den Bismarck-Archipel zijn gelegen, waren wegens hun vliegvelden en havens als strategisch belangrijk te beschouwen. Oorspronkelijk was een operatie om deze eilanden in bezit te krijgen, bepaald in April 1944, doch op 29 Februari vergezeld Generaal MacArthur vooruitgeschoven troependeelen van de 1e Cavalerie divisie, die op torpedobootjagers en snelle transportschepen, behorende tot de 7e vloot van Vice-Admiraal Thomas C. Kinkaid werden vervoerd, ten einde Los Negros te verkennen. Hij had de noodige voorbereidingen gemaakt om indien de toestand zulks vereischte troepen ter versterking te kunnen aanvoeren. Er werd slechts weinig weerstand ondervonden en de rest van de divisie bleef ter plaatse. Het vliegveld van Momote werd veroverd en het bruggehoofd was na het afslaan van eenige fanatieke tegenaanvallen vast in eigen handen. Gedurende de rest van de maand Maart en het begin van April werd de bezetting van Manus en de omliggende eilanden voltooid.

De volgende stoot in de richting van Hollandia en Aitape op 22 April maakte een nieuwe sprong van meer dan 400 mijl naar het Westen. Daar deze landingen buiten het bereik van de jachtvliegtuigen van het leger plaats vonden werd luchtsteun door vliegtuigen van vliegdekschepen gegeven. Bij Hollandia lagen drie uitstekende Japansche vliegvelden en de Humboldt-baai was geschikt voor een vooruitgeschoven marine- en aanvoerhaven. De vliegvelden bleken te land moeilijk bereikbaar te zijn, zoodat Generaal MacArthur eerst Aitape bezette en zijn jagers aldaar op het landingsterrein verzamelde. Er werden drie hoofdlandingens door de troepen van de 24e, 32e en 41e divisie, behorende tot het 1e korps onder Lt. Generaal Robert L. Eichelberger, gemaakt.

Eén vlak Oost van Aitape, één in de Humboldt-baai en één in de Tanahmerah-baai. De Japanners bleken volkomen verrast en er bleken slechts 5000 man in het gebied van Hollandia aanwezig te zijn. Op 30 April bevonden zich de vliegvelden in onze handen. Generaal Krueger verplaatste zijn hoofdkwartier van het 6e Leger op 6 Juli 1944 naar Hollandia en Generaal MacArthur bracht er zijn hoofdkwartier op 8 September vanuit Brisbane. Op denzelfden datum kreeg Generaal Eichelberger het commando over het nieuw opgerichte 8e Leger, dat zijn Hoofdkwartier ook in Hollandia kreeg.

De Hollandia-Aitape operatie sneed meer dan 50.000 man Japansche troepen naar het Oosten af. Midden Mei werd de opmarsch naar het Westen voortgezet en maakten onderdeelen van de 41e divisie een landing bij Arara zonder weerstand te ondervinden. Een paar dagen later maakte een regiment van dezelfde divisie zich meester van het voor de kust gelegen eiland Wakde, dat een landings-terrein bevatte en breidde het bruggehoofd zich van het vasteland tot aan Maffinbaai uit. Op een later tijdstip van dezelfde maand landde onze 41e divisie 330 mijl verder naar het Westen op Biak, dat de toegang beheerschte tot de Geelvinkbaai. De op dit eiland aanwezige, goeduitgeruste 8000 man sterke bezetting bood hardnekkig weerstand en het was eerst op 22 Juni, dat de drie vliegvelden op Biak gebruikt konden worden. Begin Juli vond een andere verrassende aanval plaats, die ditmaal werd ondersteund door luchtinfanterie en uitgevoerd door een Regiments gevechtsgroep die zich meester maakte van Noemfoor. Het bezit van het vliegveld van dit eiland kwam onze luchtmacht zeer te stade en maakte het mogelijk verder door te dringen en op de vijandelijke aanvoerwegen in den Zuid-West Pacific te ageeren. Op dat oogenblik waren de Japansche vliegtuigen vrijwel van Nieuw-Guinea verdwenen. Een enkele luchtraid op landingsbooten en bruggehoofden kwam nog voor.

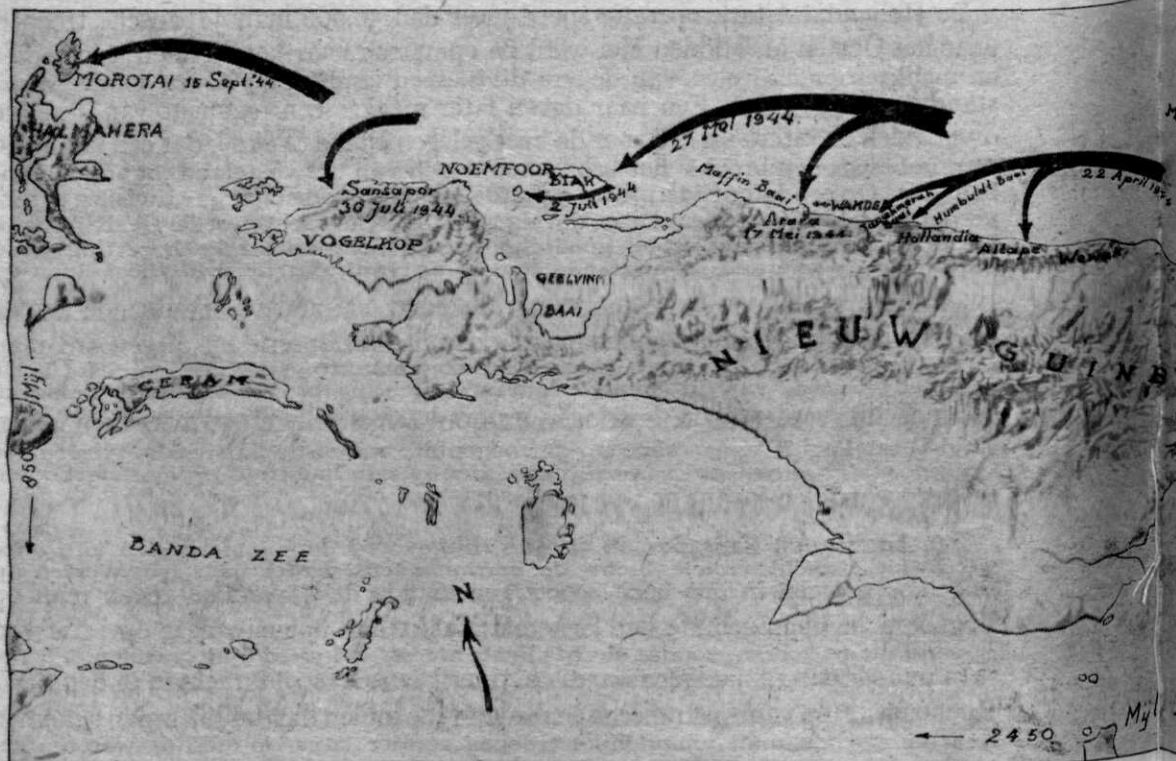
Een landing op Sansapor op 30 Juli, uitgevoerd door onderdeelen van onze 6e divisie, bracht enkele lucht- en marinehavens verder naar het Westen op Vogelkop gelegen in ons bezit. Niettegenstaande de Japanners 18000 man op Vogelkop hadden, gelukte het Generaal MacArthur opnieuw deze operatie verrassend uit te voeren, zoodat slechts lichte weerstand werd ondervonden.

In minder dan 12 maanden waren de Amerikaansche strijdkrachten in den Z.W. Pacific met hulp van Australische eenheden 1300 mijlen dichter bij Japan gekomen waarbij 135.000 man vijandelijke troepen zonder kans op redding waren afgesneden. De operaties hadden onder slechte weersomstandigheden plaats gevonden in een gebied waar het terrein groote moeilijkheden opleverde en vrijwel geen wegen bestonden, zoodat troepenverplaatsingen en aan- en afvoer uiterst moeilijk waren geweest. Een ander groot bezwaar was de malaria geweest doch de ernstige bestrijding van deze ziekte had tot gevolg gehad, dat zij van weinig of geen invloed meer op de tactische operaties was.

Het bleek noodzakelijk, dat men de manschappen, die gedurende lange maanden aan de gevechten hadden deel genomen achterwaarts de noodige rust schonk ten einde zich weer geheel te kunnen herstellen. Als gevolg hiervan was het noodig gebleken om groote depôts op te richten. In verband echter met het feit, dat ook een zekere reserve aanwezig moest zijn, bevatten deze depôts een grooter aantal menschen dan zich in de voorste lijn bevond.

Aangezien in den zuidelijken Pacific bij het voortschrijden van den aanval de uitgangsbases meer naar voren werden genomen was het mogelijk steeds hetzelfde materiaal te blijven gebruiken, hetgeen tot gevolg had, dat, niettegenstaande de operaties in den Pacific geen hooge prioriteit hadden, zij toch constant konden worden doorgevoerd. In Australië bleven slechts kleine onderdeelen achter voor de verzorging van den aan- en afvoer en het onderhoud van de lucht-verbindingen.

Evenals zulks in West-Europa plaats vond, werd elke invasie voorafgegaan door een luchtaanval. De 5e Luchtmacht onder Lt. Gen. George C. Kenney en ook later de Luchtmacht van het Verre Oosten, die uit de 5e onder Gen. Maj. Ennis C. Whitehead en de 13e onder Gen. Maj. St. Clair Streett was samengesteld, verhinderde den Japanschen aanvoer naar hun geïsoleerde eilanden. De Japansche bedreiging uit de lucht tegen onze eigen operaties werd weggevaagd

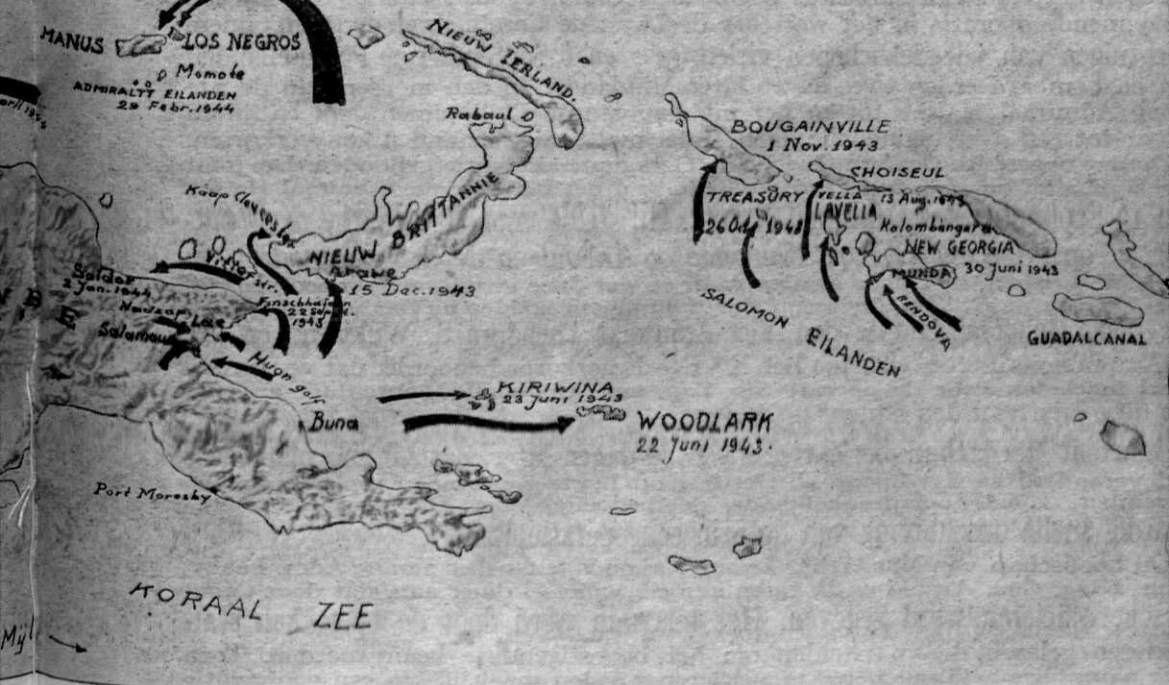

en voorts werd een directe steun aan onze steeds voortschrijdende landingsoperaties gegeven. Gelijkzeitig werden hevige strategische bombardementen uitgevoerd op Timor, Celebes, Java en Borneo door de luchtmacht van Generaal Kenney. Deze aanvallen maakten het den Japanners moeilijk hun verspreide strijdkrachten in de hand te houden en maakten de inlandsche bevolkingen bekend met het feit, dat de kracht der Geall. steeds toenam, terwijl die van den vijand geregeld afnam.

De volgende operatie van Admiraal Nimitz was de Forager operatie met het doel de Mariannen te veroveren. Op 15 Juni landde Lt. Gen. Holland M. Smith met het V. Marine Amphibious Corps bestaande uit de 2e en 4e Mariniers divisie, gevolgd door de 27e Infanterie divisie op Saipan. Op 9 Juli, na 25 dagen van uiterst zware gevechten, was het eiland in hun handen, alhoewel het opruimen der overgebleven weerstandsnesten nog eenige maanden duurde.

Op 21 Juli landde de 77e Inf. divisie, de 3e Mariniers divisie en de Mariniers Brigade van de III. Marine Amphibious Corps onder Gen. Maj. R. S. Geiger op Guam. De aanval maakte goeden voortgang en de vijandelijke weerstand eindigde op 10 Augustus. Kort na de operatie op Saipan begon de artillerie van het XXIVe korps, dat deze actie had gesteund, het neutraliseeren van Tinian, waarbij het werd geholpen door de jagers behorende tot de 7e Luchtmacht. Op 24 Juli vielen onderdelen van de 2e en 4e Mariniers divisie het eiland aan en veroverden het na 9 dagen van zware gevechten.

AANVAL IN HET ZUIDWESTEN

Hierna vielen de bombardementstoestellen van de 7e Luchtmacht, die onder Gen. Maj. Robert W. Douglass vanuit Saipan opereerden aan op Iwo-Jima en Chichi-Jima van de Bonin eilanden. Reeds voordat de Mariannen in hun geheel in onze handen waren werden vliegvelden op Saipan en Guam aangelegd, van waaruit de Super Fortresses hun strategische bombardementen op het hoofdeiland van Japan, Honshu, konden aanvangen. Het te groote bombardement werd op 24 November 1944 uitgevoerd.

In verband met het steeds grooter worden van het commando in den Pacific werd het noodig geacht het centrale en het zuidelijke deel hiervan te scheiden. Op 1 Augustus 1944 werd het hoofdkwartier van de Amerikaansche grondtroepen in den Pacific opgericht onder Gen. Richardson. Twee ondergeschikte commando's, nl. dat van den Centralen Pacific en van den Zuidelijken Pacific werden hierbij ingedeeld.

Alle luchtstrijdkrachten, die tot het leger behoorden werden ondergebracht bij de legerluchtmacht in den Pacific onder wijlen Lt. Gen. Millard F. Harmon, die uit den zuidelijken Pacific kwam; daarenboven werd Generaal Harmon benoemd tot opvolgend commandant van de 20e luchtmacht ten einde Generaal Arnold in dit operatiegebied te vertegenwoordigen. Generaal Harmon kwam echter na een langen en uitstekenden dienstdtijd bij een vlucht over den Pacific op 28 Februari 1945 om het leven. Hij werd opgevolgd door Lt. Gen. Barmey McK Gils, die op dat oogenblik opvolgend commandant en Chef van den Staf van de Luchtmacht was.

De herovering van de Philippijnen.

Tegen het eind van Augustus begon de 3e vloot onder Admiraal Halsey een verkennende operatie in het westelijk deel van de Caroline's en de Philippijnen. Vliegtuigen van vliegdekschepen vielen op 7 en 8 September de Palau-eilanden aan en bombardeerden twee dagen later Mindanao. In den morgen van de 12e drong Admiraal Halsey tot in het midden van de Philippijnen door en kwam aldaar tot een overtuiging, die de tijdstafel met eenige maanden zou verkorten.

Op dat oogenblik werd te Quebec de Octagon conferentie gehouden. De Joint Chiefs of Staff ontvingen nu een afschrift van het bericht van Admiraal Halsey van 13 September aan Admiraal Nimitz. Hij stelde voor, dat de drie reeds ontworpen operaties tegen Yap, Mindanao en Talaud en de Sangihe-eilanden, in het Z.W. gelegen, niet door zouden gaan en dat onze strijdkrachten zoo spoedig mogelijk een aanval op Leyte op de Philippijnen zouden uitvoeren. Denzelfden dag bood Generaal Nimitz den Vice-Admiraal Theodore S. Wilkinson en het 3e Amphibious Force, waartoe het XXIVe Legerkorps behoorde, dat op Hawaï werd ingeladen voor de operatie op Yap, aan Generaal MacArthur aan voor het uitvoeren van den aanval op Leyte.

Generaal MacArthur berichtte ons twee dagen later, dat hij zijn plan reeds had veranderd en dat hij op 20 October op Leyte zou landen inplaats van 20 December, zooals oorspronkelijk in de bedoeling lag. Dit was een merkwaardig snelle opschuiving van data in een operatieplan.

De boodschap van MacArthur kwam 's avonds te Quebec aan en Adm. Leahy, Adm. King, Gen. Arnold en ik zaten aan een officieel diner aan, dat door Canadeesche officieren werd gegeven. Het telegram werd door de betrokken staf-officieren gelezen, die voorstelden om het bevestigend te beantwoorden. Toen deze aangelegenheid ons bereikte, verlieten wij den maaltijd om een conferentie te houden. Daar wij het grootste vertrouwen hadden in Generaal MacArthur zoowel als in Admiraal Nimitz en Admiraal Halsey was het geen moeilijke beslissing. Binnen 90 minuten na het oogenblik, dat het telegram te Quebec was aangekomen hadden Gen. MacArthur en Adm. Nimitz hun opdracht om de operatie op Leyte op 20 October uit te voeren en de drie landingen, die als tusschen operaties waren ontworpen, niet te doen plaats vinden. Het bericht, dat Generaal MacArthur zijn nieuwe instructies had ontvangen bereikte mij op mijn terugweg van het diner naar mijn kwartier te Quebec.

Op denzelfden dag landde de 1e Mariniers divisie behorende tot het IIIe Marine Amphibious korps van Generaal Geiger, met een gevechtsgroep van de 81e Infanterie divisie als reserve, op Peleliu in de Palau-groep. Twee dagen later landde de 81e divisie op Angaur en de eilanden Zuid van Peleliu gelegen.

Het Departement van Oorlog gaf echter op 16 September aan Generaal MacArthur een bericht door van Generaal Stilwell, dat inhield dat het Jap. offensief in midden China binnenkort de in Oost-China gelegen vliegvelden, van waaruit de 14e Luchtmacht onder Gen. Maj. Claire L. Chennault de operatie op de noordelijke Philippijnen zou steunen, zou hebben veroverd. MacArthur antwoordde dat de gevechtsgroep vliegdekschepen van Admiraal Halsey aan 's vijands luchtmacht op de Philippijnen, Formosa en de Ryukyus zulke ernstige verliezen hadden toegebracht, dat het mogelijk zou zijn om direct van Leyte naar de Lingayen-golf over te steken zonder dat de luchtsteun van Chennault hierbij noodig was. De vliegtuigen van Admiraal Halsey hadden ongeveer 2000 Japansche vliegtuigen gedurende hun verkenningsaanval in September vernietigd.

(Wordt vervolgd.)

Uit de BUITENLANDSCHE VAKPERS

De „Bailey-Brug“.

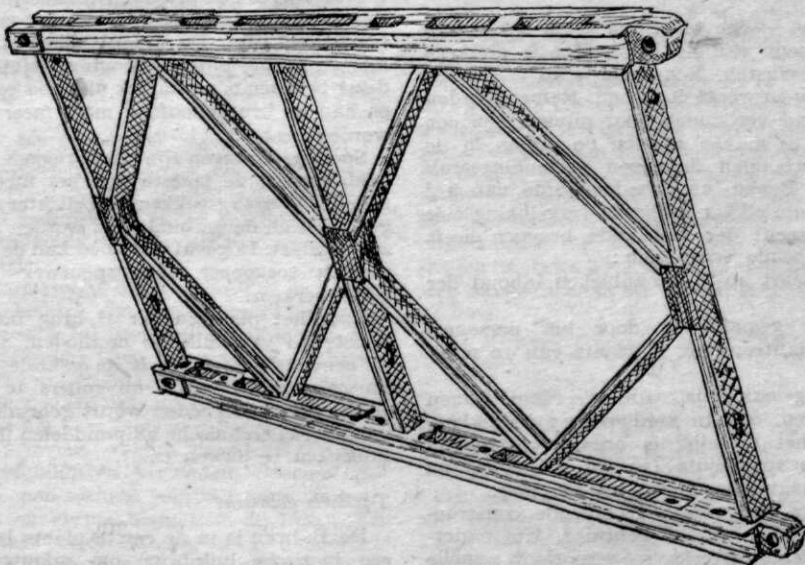
De Bailey-brug is een vaste brug, ter onderscheiding van drijvende of pontonbruggen.

De naam „bovendekbrug“ beteekent, dat het dek boven op de ramen ligt.

Volgens Capt. Thierry heeft de tweede wereldoorlog de pasklaar gemaakte draagbare bruggen gebracht. De Geallieerden, zoowel als hun tegenstanders, construeerden alle soorten van vaste-, drijvende- en hangbruggen voor voetgangers, voertuigen en zelfs spoorwegverkeer.

De ontwikkeling.

Noodzaak. Na Duinkerken vermeerderde het gewicht der Britsche zware tanks met sprongen tot over de veertig ton, maar het draagvermogen der bestaande Britsche bruggen kon niet tot boven de 26 ton worden opgevoerd. Bovendien was er vraag naar een zoodanige constructie voor bruggen, dat de onderdeelen in een standaard truck konden worden vervoerd; het personeel moest de onderdeelen op eenvoudige wijze kunnen hanteeren en de brug opslaan. Bovendien moesten het dek- en

De Bailey-brug, genoemd naar den Engelschen uitvinder Mr. Donald Colman Bailey, is de belangrijkste gebleken en was gedurende den geheelen oorlog de voornaamste tactische vaste brug der geallieerde legers. Oorspronkelijk bedoeld als vaste brug voor eenrichtingsvoertuigenverkeer werd ze langzamerhand aangepast tot het gebruik voor andere verkeersdiensten en werd de eerste militaire brug, welke voor alle soorten van verkeer bruikbaar was, ongeëvenaard in snelheid en eenvoud van plaatsing, in economische constructie, in verhouding tot spanwijdte en draagvermogen en in bruikbaarheid ook bij oeverterreinen van ver uiteenlopende gesteldheid. Ze was tevens een uitstekende basis voor de toekomstige ontwikkeling van dit soort bruggen.

draagsysteem ter plaatse versterkt kunnen worden. Het materiaal moest gemakkelijk te verkrijgen zijn, terwijl de onderdeelen door iederen fabrikant gemaakt moesten kunnen worden.

Ontwerp. De grondslag dezer bruggen is het gebruik van draagstukken, samengesteld uit ramen, in plaats van doos- of kokervormige vakken. Het dek wijkt niet af van de gewone constructie: dwarsliggers, draagbalken, een houten vloer met opsluitbalken. Oorspronkelijk was de vraag naar een zware, twee verdiepingen — twee ramen op elkaar — vaste brug, maar het proefmodel bevatte tevens één verdieping-constructie voor lichtere gewichten. De ontwikkeling tot een drijvende brug, die

dezelfde draagstellen en de zelfde bodemconstructie gebruikte voor bovenstructuur, volgde.

Vervaardiging. Een proefmodel was gereed binnen vier en een halve maand, nadat het ontworpen was. De vervaardiging begon na zeven maanden en de eerste bruggen waren na tien maanden bij den troep. Meer dan 600 firma's waren betrokken bij de vervaardiging. Zij maakten ten slotte meer dan 200 mijlen vaste brug en 40 mijlen drijfbrug. De vaste brug kost ongeveer 900.000 dollars in de V.S. per mijl. Toen de brug haar deugdelijkheid te velde bewezen had, werden ontwerpen gemaakt voor raam-crib-pijlers, bovendekbruggen, in-trekbare bruggen, hefbruggen en hangbruggen. De in Amerika gemaakte onderdeelen van de vaste bruggen en van de pijlers zijn verwisselbaar met de overeenkomstige Engelsche onderdeelen.

Grondslag.

Het raam — zie teekening — is het typeerende element van de brug. Het is de kern van het draagstuk. Een raam is 10 voet lang, 5 voet hoog en weegt 600 pond. Ramen worden aan het eind verbonden door pinnen. Om een draagstuk te maken worden de ramen in de breedte verbonden door een verbindingsstuk en platen. Boven- en benedenkooorde van het raam zijn aan elkaar gelijk. In vergelijking met het vakelement der bestaande bruggen heeft het de volgende voordeelen:

het bespaart 40 % aan kubieken inhoud der brug,

het kan gemakkelijk door het personeel worden gehanteerd. (6, in plaats van 10 manschappen).

het is gemakkelijk van meerdere ramen draagstukken, ook in verdiepingen te maken, waardoor het mogelijk is bruggen te maken met groote spanwijdte (30 tot 220 voet) en grooter draagvermogen (10 tot 100 ton).

Het raam kan voor verschillende constructieve doeleinden worden gebruikt. Het ondervlak zonder uitsteeksels veroorlooft snelle verplaatsing op rollers. Draagstukken kunnen over de te overbruggen ruimte gebracht worden door het verlengen der brug. Geen uitgravingen, nauwkeurige opmetingen, of bijzondere landhoofden-constructie zijn noodig. Door de „meccano" constructie der ramen is het ook mogelijk alle soorten van pijlers te maken. Pijlers kunnen met vijf voet of veelvoud worden verhoogd, of verlaagd, door horizontale en verticale ramen te combineeren. Slechts weinig bijzondere onderdeelen zijn noodig en deze zijn zoo eenvoudig, dat geschikte vervangingsmiddelen te velde kunnen worden gemaakt. Er werden pijlers gebouwd van 70 voet hoogte.

Het meccanomaterieel en de mogelijkheid om dubbele dwarsliggers te gebruiken, maakten het mogelijk solide tweerichtingsverkeer-bruggen te maken; de middendraagstukken worden

dan versterkt door ze een verdieping hooger te maken. Deze constructie wordt toegepast bij bepaalde oevers, waar bestaande landhoofden en pijlers het maken van gescheiden bruggen onmogelijk maakt. Ook hangbruggen werden met het B.-materiaal gemaakt; ze hadden een spanwijdte van 200 tot 400 voet en konden afzonderlijke lasten van 40 ton dragen. Het plaatsen ging in vergelijking met vaste bruggen langzaam, maar in bergterrein zijn ze onmisbaar.

Hefbruggen, om de scheepvaart mogelijk te maken, werden eveneens gemaakt. Aanvalsbruggen werden gemaakt, voorwaarts geduwd door tanks en over een gat gelegd onder vijandelijk vuur. Glijvakken werden gelegd om het verschil tusschen eb en vloed op te vangen.

Bijzondere toepassingen waren de bovendekbruggen en de spoorwegbruggen. Bovendekbruggen werden gemaakt ten behoeve van zeer breede voertuigen of voor tweerichtingsverkeer. Ze zijn ook voordeelg op plaatsen, waar pijlers beschadigd zijn. De draagstukken dienen dan meteen voor pijlerverhooging. Het plaatsen dezer bruggen is natuurlijk niet zoo gemakkelijk en aan de bruggehoofden moet meer aandacht worden besteed.

Spoorwegbruggen zijn vloerbruggen, of bovendekbruggen; de laatste zijn het meest economisch. De draagstukken zijn dichter bij elkaar geplaatst en de verbindingen worden half duurzaam gelast. In geval van nood kan de vloerbrug worden toegepast voor spoorweg- en voertuigenverkeer.

Voor het plaatsen der B.-brug bestaan ten minste 10 verschillende methoden. De snelste en eenvoudigste wijze is de geheele brug met een geraamtevoorstuk op rollers te plaatsen. Onder omstandigheden wordt gebruik gemaakt van allerlei technische hulpmiddelen (hefkranen, tanks om te duwen enz.).

Tactisch gebruik.

De B.-brug is in de eerste plaats bedoeld als een tactische hulpbrug, om infanterie, pantsermaterieel en artillerie in groote hoeveelheden over te zetten, na onderdrukking van vijandelijk handvuurwapenen en waargenomen art. vuur van den oever. Om tactisch succes te behalen is snelheid bij het slaan der bruggen noodzakelijk. De onderdeelen moeten vervoerbaar zijn, zoodat een snelle verplaatsing der brug mogelijk is, als de aanval vordert. De vaste brug is hiervoor uitstekend geschikt. Ze kan snel worden geslagen bij vrijwel alle soorten van oeverterreinen. Terwijl de vechtwagens er over gaan, kan een half duurzame schraagbrug onder de B.-br. worden gemaakt en in minder dan een uur in gebruik worden genomen. Daarvoor behoeft de B. slechts te worden teruggedroefd. De drijvende B. (pontonbrug) wordt beschouwd als een tijdelijke brug, om de stalen loopbrug te vervangen, welke in minder dan de helft van den tijd wordt gelegd.

Aangezien ze steeds beschikbaar is, snel gelagen wordt en gemakkelijk hersteld en versterkt wordt, is de vaste B.-brug vaak als aanvalsbrug gebruikt, terwijl de oever nog onder licht vijandelijk vuur lag.

Hoewel meestal de normale methode van plaatsing wordt toegepast, hebben de Eng. op tanks gemonteerde aanvalsbruggen gemaakt (M.E. Aug. '45).

Het B.-materiaal heeft bewezen even waardevol te zijn voor het gebruik op de verbindingslijnen, als half duurzame overbrugging, als wel voor tactische doeleinden. Op de verbindingslijnen zijn het meest bruggen voor tweerichtingsverkeer en spoorbruggen met dubbel spoor. Deze spoorbruggen werden eigenlijk opgeslagen, omdat men geen ander materiaal tijdig toegezonden kreeg (in Italië). In Frankrijk werden ze later zeer veel gebruikt.

Gewoonlijk werd bovendekconstructie met gelaste verbindingen gebruikt. Andere toepassingen hadden plaats in de kunstmatige havens van Normandië, als havenhoofden enz. De drijvende B.-brug, met riviervaartuigen als ondersteuning, bleek de beste halfduurzame brug te zijn.

Gebruik in den tweeden wereldoorlog.

In Noord-Afrika werden weinig bruggen gebouwd. Toch leverde de veldtocht waardevolle ondervinding op, o.a. bij het bouwen van een drieverdiepingen brug en een proefhangbrug in Algiers.

In het Italiaansche bergland werden de meeste bruggen gebouwd. In twaalf maanden meer dan 3000 vaste B's met een totale lengte van meer dan 55 mijlen (gem. 100 voet). De aanvoer van bruggen-materiaal evenaarde de munitieaanvoer. Standaard-eenheidstruckladingen werden ontworpen, om het vervoer eenvoudiger te maken; tevens werden daardoor ingewikkelde materiaallijsten vermeden. Speciaal geoefende troepen werden gebruikt voor vervoer, bruggeslag en verplaatsing met de legers. De B. was ideaal voor vervanging van de honderden verwoeste boogbruggen. Aanvankelijk lieten de Duitschers de pijlers staan. (Over de Sangro bleven 14 pijlers staan; de Engelschen maakten er toen een 1126 voet lange doorlopende B.-brug van). Toen de Duitschers ook de pijlers vernielden, voorzag de B.-raam-cribpijler hierin. Twaalf drijvende bruggen werden gebouwd over de Volturno en de Po.

Nog talrijke andere soorten werden gebouwd: spoorbruggen, bovendekbruggen voor spoorwegen en gewoon vervoer, bruggen met meerdere verdiepingen, enz. Verder werden er bruggen gebouwd in Frankrijk, België (Alb. kanaal) en Duitsland, waar de bruggen over den Rijn het hoogtepunt vormen van de B. bruggebouw in Europa. De langste brug werd door de Engelschen gelegd (meer dan 5000 voet).

Ook in het Verre Oosten werden de bruggen gebouwd.

Betekenis der B-brug.

De B.-brug zal de toekomstige ontwikkeling van den militairen bruggenbouw ernstig beïnvloeden. Ofschoon bijzonderheden van de uiteindelijke militaire brug niet kunnen worden voorspeld, kan men als gevolg van de onderzinking met de B.-brug, toch wel een zekere lijn van ontwikkeling waarnemen.

Van het grootste belang is het ontwerp van een brug voor alle gebruik. De B. was in dit opzicht een pionier. Ze voorzag in een uitrusting voor vaste-, drijvende- en hangbrug, zoowel als voor pijlers. Het aantal onderdeelen — 28 standaard, 100 bijzondere onderdeelen — is groot; vereenvoudiging is gewenscht. Draagvermogen en de verhoogde eischen van het verkeer zijn oorzaak dat de B. spoedig verouderd zal zijn. Een tactische tweerichtingsverkeersbrug met grooter draagvermogen schijnt noodzakelijk.

Het B.-principe van een raam, dat geschikt is voor het vormen van draagstukken van meerverdiepingen en veranderlijke lengte, zal echter de grondslag blijven.

Het B.-aantal dekonderdeelen is nog te groot, terwijl in de toekomst meer gebruik zal worden gemaakt van mechanische hulp bij het in elkaar zetten en plaatsen der brug. Oorspronkelijk was de B.-brug alleen bestemd als vaste brug voor zware voertuigen. Daarom was de voorziening in onverwachte omstandigheden natuurlijk onvolkomen. De B.-br. is nog niet de uiteindelijke militaire brug, maar als pionier, welke den weg aangeeft naar het ideaal, beter dan iedere andere.

(The Military Engineer, Maart 1946.—03)

De atoomenergie uit militair gezichtspunt.

In een beschouwing over de atoomenergie uit militair gezichtspunt, bespreekt Kolonel Lynn W. Pine eerst de uitwerking van de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki. De bom op eerstgenoemde plaats op 6 Augustus 1945 richtte enorme verwoesting aan; volgens radio-Tokio werd $4\frac{1}{2}$ vierkante mijl verwoest en bedroeg het verlies aan doden en gewonden ongeveer 100.000. Op 8 Augustus viel de bom op Nagasaki met gelijke uitwerking, zoodat eenige dagen later de wapenstilstand werd gesloten. De verwoesting werd veroorzaakt door den grooten gasdruk, de enorme hitte en de daardoor uitgebroken branden. Te Nagasaki door heuvels ingesloten, werd binnen een halve mijl straal van het ontploffingscentrum alles vernield. Daarbuiten hebben gewapendbetongebouwen het best weerstand geboden, hoewel binnen $\frac{3}{4}$ mijl deze ook veelal zwaar beschadigd werden. Zware steenen gebouwen verdwenen tot op een afstand van $1\frac{1}{4}$ mijl, gewone Japansche huizen tot 3 mijl, lichte

gebouwen tot 5 mijl. Vensterglas brak tot 7 à 10 mijl.

Van radio-activiteit in het verwoeste gebied is niets gebleken, de geruchten daaromtrent zijn onwaar. De bommen kwamen hoog in de lucht tot explosie om zoo groot mogelijke uitwerking te krijgen. De radio actieve deeltjes verspreiden zich als een wolk, werden met de opstijgende heete luchtkolom omhoog gevoerd en over een zeer groote oppervlakte verspreid, waarna ze onschadelijk omlaag kwamen. Ook bij de proeven in Nieuw Mexico, waarbij de explosie laag boven den grond plaats vond, is alleen onmiddellijk onder het springpunt eenige vermeerdering van radio activiteit geconstateerd.

Het uitzoeken van de doelen in Japan geschiedde maanden te voren. Deze moesten van hoog strategisch belang zijn en niet door voorafgaande bombardementen beschadigd, om de schade veroorzaakt door den atoombom goed te kunnen nagaan. De weersomstandigheden waren van veel belang, daar het doel vanuit het vliegtuig zichtbaar moest zijn. Berekeningen leerden, dat de druk die op dit vliegtuig zou worden uitgeoefend ongeveer $\frac{1}{4}$ zou zijn van een kracht die dit zou doen vernielen. Het vervoer, de oplegging en inladen van den atoombom moest met de grootste zorg geschieden door wetenschappelijk personeel, ook het „bewapenen” van den bom nabij het doel. De uitwerking is zoo geweldig, dat volgens de „Time Magazine” slechts 123 atoombommen dezelfde vernielende uitwerking zouden hebben als alle bommen die gedurende den oorlog op Europa zijn gevallen, t.w. 2.5 miljoen ton.

De geleerden zijn van meening, dat deze uitvinding niet het monopolie zal blijven van één staat of een groep van staten. De staten die hier nu over beschikken zullen dit monopolie misschien wel verscheidene jaren behouden. Men zal zich moeten voorbereiden op tegenmaatregelen. Reeds was vermeld dat deze gevonden waren, doch later is dit tegengesproken. De eenige maatregelen die men heden zou kunnen nemen zijn het verhinderen van de fabricatie door den tegenstander en het beletten van het uitwerpen van bommen. Wellicht zullen middelen tegen den atoombom gevonden worden. Internationale overeenkomsten betreffende het gebruik zijn dringend gewenscht, doch het is de vraag of de onderteekenaars zich aan het gesloten verdrag zullen houden en of in oorlogstijd niet zal worden overgegaan tot de productie van den bom. De zekerheid, dat ook de tegenstander den bom kan uitwerpen, zal wellicht preventief werken.

In den heden geconstrueerden atoombom wordt slechts een klein deel gebruikt van de energie die in het materiaal aanwezig is. Toch is de uitwerking enorm vergeleken met die van de tot heden gebruikte springstoffen. Men mag verwachten dat de uitwerking in de toekomst nog veel grooter zal zijn. Men kan de bommen

vrijwel over de geheele aardoppervlakte uitwerpen in zeer korten tijd.

Misschien zal de atoomspringstof ook worden gebruikt in raketprojectielen of in projectielen, die met elektrische toestellen naar het doel geleid worden! Ongetwijfeld zijn de toekomstige mogelijkheden van de atomische explosieven ontstellend en hun invloed op leger en vlootorganisaties, internationale staatsaangelegenheden en toekomstige oorlogen zal zeer groot zijn. Daarom zal de aandacht van de geheele wereld gevestigd zijn op proefnemingen met atoombommen, die in den Grooten Oceaan in begin Juli a.s. gehouden zullen worden.

(*Military Engineer, April 1946.—04*)

Radar ten behoeve van de Artillerie.

Radar wordt door de artillerie gebruikt voor het opsporen van doelen en vooral tegen vijandelijke mortieren. De doelbepaling kan o.m. plaats vinden door de nauwkeurige plaatsbepaling van een eigen vliegtuig op het oogeblik dat dit het doel passeert. Een andere methode is de volgende: De plaats van een projectiel kan op verschillende punten van de baan worden gemeten met radar. Dus kan men de opstellingsplaats van den vuurmond die dit projectiel verschieft bepalen, dan wel het eindpunt van de baan van een eigen projectiel. Doelen op den grond, die den radarstraal beter reflecteeren dan de omgeving, kunnen ook worden gemeten. Vooral tegen vijandelijk mortiervuur wordt met succes met radarposten gewerkt. De baanbepaling van een krombaanprojectiel n.l. is nauwkeuriger en gemakkelijker dan die van een vlakbaanprojectiel. Bij deze laatste wordt de radarstraling in hoofdzaak gereflecteerd door den kop van het projectiel, wat een minder duidelijke uitslag geeft dan een reflectie tegen het cilindervormig gedeelte.

Indien radareenheden worden toegevoegd aan veldartillerie worden rayons aangewezen voor de radartoestellen. Soms nemen ze een flankerende opstelling in. Deze opstelling is zeer afhankelijk van het terrein, daar de radargolven tusschenliggende heuvels, bosschen e.d. niet passeeren. De metingen vinden plaats tot 10.000 meter.

Een opstellingsplaats voor een radarpost moet zeer nauwkeurig worden verkend. Een goede plaats is dikwijls bezwaarlijk te vinden, vooral in heuvelachtig en bergachtig terrein, daar sommige terreindeelen dan sterk reflecteeren. De radarpost moet natuurlijk zeer nauwkeurig bepaald zijn. Ook moet zij over andere gegevens beschikken evenals de andere artillerie-meetdiensten, zooals oriënteringspunten dichtbij en in het voorterrein. Plaatsbepaling met verticaal schot kan ook door radar plaats vinden.

De radarpost wordt tijdig gewaarschuwd door een daarbij ingedeelde waarnemingspost.

Het personeel van het radartoestel behoeft dus niet steeds in actie te zijn. Aangenomen wordt dat dit personeel gemiddeld 8 uur per dag werkzaam is.

Om van goede radarmeting verzekerd te zijn moet het personeel zeer goed geoefend zijn. Vele storingen zullen ze dan kunnen voorkomen en snel kunnen opheffen.

Het weer heeft nog een grooten invloed op de resultaten. De invloed is sterk verschillend voor diverse toestellen. Toestellen met hooge frequentie worden door het weer sterker beïnvloed dan die met lagere frequentie. Hevige regens storen echter de meeste toestellen.

(The Field Artillery Journal)

Dienst achter het front in Frankrijk.

Een Amerikaansche Luitenant-Kolonel heeft zich, met medeweten van zijn chefs, als gewoon soldaat gemeld bij een dépôt voor plaatsvervangers in Frankrijk, en beschrijft zijn ervaringen daarbij.

Uit zijn relaas blijkt, hoeveel er mankeerde aan dien dienst achter het front. Van het eene kamp wordt hij naar het andere gezonden, bestemming steeds onbekend. De meeste kampen zijn zeer slecht uitgerust; heel veel tijd wordt besteed aan het telkens opnieuw registreren en uitgeven van uitrustingsstukken, die een soldaat te velde niet noodig heeft; uren en uren worden doorgebracht met wachten. Er wordt vrijwel niets gedaan om de manschappen nuttig bezig te houden; geen inlichtingen omtrent den toestand op het oorlogsterrein, geen verstrekken van nuttige wenken aan de nieuwelingen; deze laatsten kunnen alleen iets leeren van de vele herstelde gewonden, die in de kampen op een nieuwe indeeling wachten, doch deze inlichtingen zijn geheel afhankelijk van den persoon die ze geeft; het gevolg is dat allerlei dwaze geruchten geloofd worden en dat de gevoerde gesprekken vrijwel uitsluitend betrekking hebben op thuis, verwondingen en vrouwen. De verveling is groot en de discipline alles behalve goed, wat ook blijkt tijdens de verschillende verplaatsingen.

En dan volgt geheel onverwachts een indeeling bij regimenten, bataljons, compagnieën en 12 uur later zijn reeds verschillende nieuwelingen gesneuveld. Zonder eenige voorbereiding had men ze gedirigeerd op onderdeelen, die in Aken aan straatgevechten deelnamen. Het artikel geeft aan het slot een aantal verbeteringen aan, die trouwens uit den inhoud al voldoende blijken. De voornaamste les is dat men soldaten — ook al zijn zij als zoodanig geoefend, zooals de hier bedoelde nieuwelingen — in oorlogstijd voortdurend op de hoogte moet houden van den toestand en van de zich steeds wijzigende vechtmethodes.

Gevechten om Oorden.

Op alle operatietooneelen in den 2den Wereldoorlog hebben zich herhaaldelijk gevechten om oorden voorgedaan en het is te begrijpen dat de Amerikaansche soldaat een speciale opleiding ontving in het gevecht in een bewoond oord. Tot dat doel waren in verschillende oefencentra namaakdorpen gebouwd, eerst Duitsche en later Japansche. Daar werd de man geoefend in het gebruik van zijn wapens, in de samenwerking met zijn groep of sectie en in de verschillende handelingen die bij dit gevecht toepassing vinden, zooals van huis tot huis voorwaarts gaan, den aanval over de daken, het opruimen van weerstanden, enz. De oefeningen werden ook met scherp gehouden; onschadelijke mijnen en boobytraps waren opgesteld, terwijl voor ramen en deuren kortstondig zichtbare schijven konden worden vertoond; deze laatste werden bediend door personeel dat gedekt in het dorp was ondergebracht. Achtereenvolgens kregen alle groepen of secties opdracht het dorp te nemen en te zuiveren, al dan niet in samenwerking met een tank; vervolgens werden de resultaten vergeleken door na te gaan hoeveel treffers op de schijven verkregen waren, waarbij ook kleine handigheden, initiatief e.d. medetelden. Het gebruik van deze namaakdorpen bij de opleiding en de kosten daaraan besteed, hebben hun nut ruimschoots opgeleverd door de vermindering van de verliezen in den werkelijken strijd.

(Military Engineer. Jan. '46)

HET FONDS VOOR OUD-MILITAIRES (opgericht 1815) helpt:

- 1e. De verminkten en de nabestaanden van gesneuvelden in den oorlog 1940—1945;
  - 2e. Verdienstelijke gepensioneerde militairen die een expeditie hebben medegemaakt.
- De uitgaven van het Fonds beliepen in de oorlogsjaren meer dan f 400.000.—!

GEEFT ONS UW STEUN.

Giften en contributies (ook uit geblokkeerde rekeningen)

aan: HET FONDS VOOR OUD-MILITAIRES, Nes 57 te Amsterdam. Tel 40993.
Postgironummer 75597; Gemeente-Gironummer F 1830; Rekening bij de Ned. Bank.